

HARALD ECKERT

med bidrag från

Pastor Willem Glashouwer, Philip Holmberg, Derek Prince †,
Pastor Rick Ridings, Dr. Wolfgang Schuler, Andrew Tucker

Israel, nationerna och DOMENS DAL

När Människosonen
kommer i sin härlighet ...
Och alla folk skall samlas inför
honom, och han skall skilja dem
från varandra ... Och fåren skall han ställa
på sin högra sida och getterna på den vänstra.
(Matteus 25:31-33)

Israel, nationerna och DOMENS DAL

HARALD ECKERT

med bidrag från

**Willem Glashouwer, Philip Holmberg, Derek Prince †,
Rick Ridings, Wolfgang Schuler, Andrew Tucker**

Israel, nationerna och Domens dal

Harald Eckert

Copyright den tyska originalversionen ©2013 av Harald Eckert

Denna upplaga copyright ©2014 av Christians for Israel International

Författaren har hävdad sin ideella upphovsrätt

Första upplagan April 2014

Andra upplagan Oktober 2014

Utgiven av Ebenezer Emergency Fund - Sverige

Översättning från det tyska originalet till engelska Colin Rowe,
www.englishcoaching.org.

Översättning från engelska till svenska Erna Berger Sundin, Philip
Holmberg

ISBN 978-91-981977-1-6

Christians for Israel International

P.O. Box 1100

3860 BC Nijkerk

Nederländerna

info@c4israel.org

www.c4israel.org

ISBN 978-91-981977-1-6

I samarbete med

Ebenezer Emergency Fund – Sverige, Operation Exodus

Skelna, 618 95 Stavsjö

Tel 0703-79 30 18

eef.sweden@telia.com

www.operation-exodus.se

Design: Ewald Sutter

Alla rättigheter förbehålls. Förfrågningar om tillstånd att använda material
ur denna bok för yrkesmässiga eller affärsmässiga ändamål skickas till
författaren genom Christians for Israel International.

Bibelcitaten är hämtade från:

Svenska Folkbibeln, Gamla testamentet,

Copyright © 1998, Stiftelsen Svenska Folkbibeln, Stockholm

och

Svenska Folkbibeln, Nya testamentet,

Copyright © 1996, 1998, Stiftelsen Biblicum, Ljungby, och

Stiftelsen Svenska Folkbibeln, Stockholm

www.folkbibeln.se

INNEHÅLL

Förord	5
<i>Del 1: Bibelstudium</i>	7
Kapitel 1: Inledning	9
Kapitel 2: Början och avslutning på den bibliska uppenbarelsen beträffande nationerna	13
Kapitel 3: Israels roll i planen för nationernas frälsning	17
Kapitel 4: Israel i Nya testamentet	19
Kapitel 5: Nationerna i Nya testamentet	26
Kapitel 6: Israel och nationerna i kyrkohistorien	31
Kapitel 7: Domen över nationerna i Gamla . Testamente – en inledning	35
Kapitel 8: Sluttidens dom över nationerna i profeten Joels bok	39
Kapitel 9: Jerusalem tar huvudrollen i konflikten	45
Kapitel 10: Israel kommer att få uppleva väckelse och frälsning	51
Kapitel 11: ”Den dagen ska han stå med sina fötter på Olivberget ...”	57
Kapitel 12: Den slutliga domen över nationerna	61
Kapitel 13: Vad säger Bibeln om domen över nationerna	66
Kapitel 14: Vi kristna och domen över nationerna	70

Kapitel 15: En dom över alla nationer eller endast en del?	76
Kapitel 16: Bön för våra regeringar	82

***Del 2: Appendix* 87**

Appendix 1: Om jag glömmar dig, Jerusalem (<i>av Willem Glashouwer</i>)	89
Appendix 2: Aliya – det judiska folkets återvändande till Israel (<i>av Philip Holmberg</i>)	99
Appendix 3: Kraften i kollektiv fasta (<i>av Derek Prince</i>)	111
Appendix 4: Israel och FN (<i>av Andrew Tucker</i>)	121
Appendix 5: Tyskland på väg mot Domens dal (<i>av Harald Eckert</i>)	131
Appendix 6: Solen ska vändas i mörker och solen i blod (<i>av Wolfgang Schuler</i>)	143
Appendix 7: Vittnesbörd och vision (<i>av Harald Eckert</i>)	147
Appendix 8: En Danielkallelse för ”ödesåren” 2014–2015 (<i>av Rick Ridings</i>)	155
Utblick och vidare information	161
Om författarna	163

FÖRORD

Den här boken är avsedd för bedjande kristna, för förebedjare, förbönsledare, bönenätverk och rörelser! Den är kopplad till ett upprop – ett upprop till bön! Den är ett upprop till förebedjare att be för sina egna nationer – över hela världen. ***DET ÄR ETT GLOBALT BÖNEUPPROP!!!***

Det främsta målet för detta böneupprop är att du ska be för din egen nation i förhållande till ditt lands förhållande till judiska folket och Israel. Under våren 2015 – 70 år efter Förintelsen och andra världskrigets slut (i Europa) – kommer Förintelsen att bli ihågkommen i många länder: Nazitysklands och dess allierades försök att förrinta judarna i Europa att aktualiseras i det allmänna medvetandet på nytt.

För oss som kristna i Europa är detta ett plågsamt minne: var befann sig den kristna kyrkan i Europa på den tiden? Det är med djup sorg vi måste erkänna att vi för det mesta var likgiltiga för det judiska folkets öde. Mot denna historiska

bakgrund är vår fråga idag: *var befinner sig kyrkan nu?*

Idag, 70 år senare, hotas det judiska folket runt om i världen och staten Israel i synnerhet än en gång av förintelse; de blir demoniserade, terroriserade, isolerade och orättvist behandlade – främst av islamska nationer, nätverk och rörelser, men även i varierande grad av många andra. Och hur är det med oss som kyrkan idag – är vi återigen likgiltiga eller har vi lärt oss av historien?

Som kristna från Europa bjuder vi in till detta GLOBALA BÖNEUPPROP 2015 - 70 år efter Förintelsens slut - för att vi ALDRIG måtte vara likgiltiga igen. Och vi uppmanar och uppmuntrar dig att be för att din regering, och för att ditt land, ska handla rätt gentemot Israel, att simma mot strömmen när det är nödvändigt, och vara en välsignelse mot Israel som Bibeln säger (1 Moseboken 12:3). När vi gör detta kommer Gud i gengäld att välsigna vårt land - för alltid och för evighet! Därför: KOM MED I DET GLOBALA BÖNEUPPROPET 2015!!!

Willem Glashouwer

(Christians for Israel International – president) .

www.c4israel.org

Markus Ernst

(Ebenezer Operation Exodus International – president) .

www.operation-exodus.org

Tomas Sandell

(Europeiska Koalitionen för Israel – grundare och direktor)

www.ec4i.org

Harald Eckert

(Initiativtagare och koordinator)

Del 1

Bibelstudium

Inledning

Det som Bibeln har att säga om Guds förhållande till nationerna är något som har stor och vittgående betydelse. Olyckligtvis är det en fråga som får alldeles för lite uppmärksamhet av kristna troende. Det finns olika skäl för detta. Låt oss här göra en lista av några av dem:

- Många kristna tror intuitivt att Gud enbart talar om (Israel och) nationerna i Gamla testamentet. I Nya testamentet – tycks vara den förhärskande meningen – talar han enbart om sina avsikter för individer.
- Under loppet av kyrkans historia har det funnits många vitt skilda – och i vissa fall verkligen bisarra – majoritetsuppfattningar om vad Bibeln undervisar om nationer, regeringar och kollektiva grupper.
- Uppenbarelseboken och andra eskatologiska avsnitt i Gamla och Nya testamentet skapar hos många kristna fler frågor än svar. För många blir den naturliga reaktionen att undvika sådana ämnen.

Även om sådana reaktioner kan vara begripliga, är de ändå oberättigade speciellt vid en närmare granskning av de fråge-

ställningar de tar upp.

Jesu liknelse om domen över nationerna

Jesu liknelse om domen över nationerna, som vi finner i Matteus 25:31ff, borde vara tillräcklig för att få oss att stanna upp och tänka efter. I de inledande verserna läser vi:

”När Människosonen kommer i sin härlighet och alla änglar med honom, då skall han sätta sig på sin härlighets tron. Och alla folk skall samlas inför honom, och han skall skilja dem från varandra, som en herde skiljer fåren från getterna. Och fåren skall han ställa på sin högra sida och getterna på den vänstra.”

Om vi förstår dessa verser bokstavligt som det är tänkt att vi ska göra, är de tillräckliga för oss för att dra följande slutsatser:

1. För Gud spelar även nationer en roll i Nya testamentet.
2. Det finns en dom inte enbart över individer, utan även över nationer.
3. Denna dom hänger samman med Jesu återkomst – det vill säga, den ligger fortfarande i framtiden.

Om allt detta är sant, kan vi som kristna fortsätta att vara kallsinniga för det? Kan vår nations kommande öde verkligen lämna oss oberörda? Är det andligt och mänskligt sett betydelselöst om vår nation en dag räknas till ”fåren” eller till ”getterna”? Om det inte är det, vad kan jag göra åt det? Vad är mitt ansvar inför Gud och människor?

Två grundläggande principer i bibelstudiet

För att ta upp dessa frågor och den tidigare nämnda stora osäkerheten som omger dem, vill jag på ett gradvis och systematiskt sätt börja med att ge några inledande kommentarer angående metoden i denna undersökning av Bibeln.

För det första, när man närmar sig ett av de mer komplexa

ämnena i den Heliga Skrift, är det ofta till stor hjälp att fråga sig var och i vilket sammanhang detta ämne tas upp första och sista gången i Bibeln. När man väl har identifierat startpunkten och slutpunkten för en uppenbarelselinje, är det ofta lättare att relatera andra punkter längs linjen till den övergripande bibliska uppenbarelsen. Det är därför som Första Moseboken och Uppenbarelsboken är så viktiga. Många av de teman som introduceras i Första Moseboken, Bibelns första bok, når sin slutliga uppenbarelseavslutning i Uppenbarelsboken, Bibelns sista bok.

För det andra, det finns en grundläggande fråga som rör förhållandet mellan Gamla testamentet och Nya testamentet: vilka uppenbarelselinjer kännetecknas av kontinuitet genom hela Bibeln och vilka linjer uppvisar avbrott?

Ett exempel på avbrott är offerttjänsten i templet. Jesus förutsade templets förstörelse och med den all offertjänst som hörde ihop med templet – och det hände precis så som han förutsade. Han erbjöd ett alternativ till både templet och offerttjänsten: vi som troende är det nya templet och han som Guds Lamm är det allomfattande och universellt giltiga offret.

Två exempel på kontinuitet är den bestående giltigheten i den gammaltestamentliga uppenbarelsen i fråga om skapelsen och i fråga om de tio budorden med kärleksbudet i centrum. Det nämns inte så mycket i Nya testamentet om dessa, men de fåtaliga bekräftelser som ges i Nya testamentet är tillräckliga för att fastställa den bestående betydelsen hos den gammaltestamentliga uppenbarelsen beträffande dessa ämnen och visa att vi kan ta den för given. Detta är inte svårt för de flesta av oss att förstå.

”Israel” som ett exempel på biblisk kontinuitet

Vi tillämpar här samma grundläggande princip på temat Israel. Några exempel från Romarbrevet:

I Romarbrevet 9:4–5 skriver Paulus en lista över åtta nådegåvor som Gud gett det judiska folket för alltid:

"De är israeliter, de har barnskapet och härligheten, förbunden och lagen, tempelgudstjänsten och löftena. De har fäderna, och från dem har Kristus kommit som människa, han som är över allting, Gud, prisad i evighet, amen."

I samma brev, kapitel 15 vers 8, säger Paulus att en av anledningarna till att Jesus kom till jorden var att bekräfta Guds löften till det judiska folket:

"Vad jag vill säga är att Kristus har blivit de omskurnas tjänare för att visa att Gud är sannfärdig och bekräfta löftena till fäderna, ..."

Det var också därför Paulus i Romarbrevet 11:28–29 så tydligt kunde hävda att inte på något sätt har förkastat sitt folk Israel, och att hans gåvor av nåd till detta folk, och deras kallelse, hade giltighet för alltid, även i Nya testamentet:

"I fråga om evangelium är de fiender för er skull, men i fråga om utkorelsen är de älskade för fädernas skull. Ty sina gåvor och sin kallelse kan Gud inte ångra. Ni var tidigare olydiga mot Gud, men har nu fått barmhärtighet genom deras olydnad ..."

Dessa är bara några få exempel men de räcker till för att göra det helt tydligt att när det gäller Israels kallelse, Israels gåvor av nåd och Guds löften till Israel, finns det inget utrymme för tvivel: de här frågorna uppvisar en kontinuitet genom hela Bibeln. När det gäller dessa frågor finns det inget avbrott mellan Gamla testamentet och Nya testamentet.

Med utgångspunkt från dessa inledande överväganden ska vi nu börja vårt studium av ämnet nationerna med följande frågor:

- a) Var tar Skriften upp begreppet nationerna för första gången och för sista gången?
- b) I förhållande till Bibeln som helhet, är nationerna ett ämne som uppvisar kontinuitet eller avbrott?
- c) Till sist. Vilka slutsatser drar vi från svaren på dessa frågor?

Början och slut på den bibliska uppenbarelsen angående nationerna

När nämner Bibeln nationer för första gången? Och när gör den det för sista gången? När jag ställer de här frågorna i samband med presentationer och inbjuder till svar blir de ofta ganska lika: ”I berättelsen om Babels torn” (Första Moseboken 11), medan svaret på den andra frågan vanligtvis blir: ”Någonstans i Uppenbarelseboken”. Båda ligger nära. Låt oss se närmare på detta.

Bildandet av nationerna på grundval av förbundet med Noa

Den första gången nationer förekommer i Bibeln är i Första Moseboken 10. Detta kapitel beskriver hur sammanlagt 70 nationer bildades av ättlingarna till Noas tre söner: Ham, Sem och Jafet. Talet 70 har en särskild betydelse på hebreiska. Talet 7 står för inre fullkomning, medan talet 10 innebär yttre fullkomning eller fullständighet. 7 gånger 10 eller 10 gånger 7 är en kombination av båda dessa dimensioner. Talet 70 pekar

därför på att samtliga nationer härstammar från Noa.

"Detta var Noas söners stammar efter deras släktled i deras folk. Från dem har folken utbredd sig på jorden efter floden." (1 Moseboken 10:32)

Minst lika viktigt som innebörden av antalet är emellertid berättelsen om vad som hände innan nationerna bildades. Detta föregicks av floden – då allt mänskligt liv gick under – och den nya början efter floden. Denna nya början kännetecknas av ett antal löften om Guds nåd. Gud lovade Noa att han aldrig mer skulle låta en så total dom drabba mänskligheten. Han lovade att han skulle respektera och till och med vaka över naturens lagar för att människor ska kunna försörja sig.

"Så länge jorden består, skall sådd och skörd, köld och värme, sommar och vinter, dag och natt aldrig upphöra." (Första Moseboken 8:22)

Och Gud beseglade dessa löften om nåd och godhet med regnbågen som ett tecken på hans förbund.

"Och Gud sade: "Detta är tecknet på det förbund som jag för all framtid sluter med er och med alla levande varelser hos er: Min regnbåge sätter jag i skyn, och den skall vara tecknet på förbundet mellan mig och jorden." (Första Moseboken 9:12–13)

Grunden för bildandet av nationerna var på så vis inget mindre än Guds kärlek och godhet som uttrycktes i förbundet med Noa – ett evigt förbund i nåd. Detta var utgångspunkten för historien om Guds förhållande till världens nationer.

Nationernas helande ur ett evighetsperspektiv

Slutet på historien, som den uppenbarats för oss, återfinns i det sista kapitlet i den sista boken i Bibeln. Här finner vi de avslutande detaljer som Skriften avslöjar för oss om evighetens tidsålder – tidsåldern med ny himmel, ny jord och det nya Jerusalem som kommer ner till jorden från himlen. Det är alltså i detta sammanhang som vi läser följande om nationerna

(Uppenbarelsesboken 22:1–2):

”Och han visade mig en flod med livets vatten, klar som kristall. Den går ut från Guds och Lammets tron. Mitt på stadens gata, på båda sidor om floden, står livets träd som bär frukt tolv gånger, varje månad bär det frukt, och trädets blad ger läkedom åt folken.”

Det finns många avsnitt i Uppenbarelsesboken som talar nationer, kungar (härskare) och (antikristliga) grupper av nationer. Det slutliga antikristliga riket omtalas som skökan i Babylon med förförande skönhet och rikedom. Dessa avsnitt innehåller flera dramatiska beskrivningar av krig och dom.

Men det sista vi får veta om nationerna, det allra sista, är helt annorlunda: detta avsnitt talar helt om liv och helande. Det ger oss en bild av fred och välbefinnande när vi läser om träden vid livets vatten och vars blad ger läkedom åt folken. Mycket kan sägas om symboliken i de bilder som används här. Bilden av träden påminner oss om de två träden i lustgården. Det som startade från allra första början med skapandet av två människor slutar nu med helandet av många nationer. Här kommer Bibeln i mål. Frälsningshistorien, sådan den uppenbaras för oss, når sin slutliga fullbordan.

Början och slutet på berättelsen om nationerna: Guds kärlek!

Den avgörande punkten är tydlig. Det allra första och det allra sista som Bibeln säger om nationerna är detta: Gud älskar nationerna! Han vill välsigna dem. Han försäkrar sig om att detta kommer att ske genom att börja med förbundet med Noa och sluta med livets träd.

Precis som vi kan hävda med biblisk visshet att varje människa är skapad till Guds avbild och därför har ett inneboende individuellt värde som gör det möjligt för henne att förstå att hon är älskad personligt av Gud, kan vi också fastställa att samma sak gäller nationerna: Gud älskar varje nation! Gud har skapat en ändlös variation av individuella uttryckssätt av hans

avbild, och hedrar och älskar varenda en av dem. Samma sak gäller de kollektiva uttryckssätten av hans avbild. Varje nation har sin egen kollektiva personlighet, sin egen särskilda mentalitet, sitt kollektiva temperament och sin kollektiva kreativitet. Bibelns Gud är på samma gång mikrokosmos Gud och makrokosmos Gud. Bibelns Gud är varje enskild människas skapare och Gud och han är varje enskild nations skapare och Gud. Det är alltså detta som är grunden för och det uttalade målet för frälsningsplanen för världens nationer: Guds kärlek! Guds nåderika försyn! Guds förbund genom regnbågen som tecken. Och Guds löfte om livets träd.

Jag anser att det är mycket viktigt att betona denna centrala sanning från första början av vår undersökning. Under bibelstudiets gång tvingas vi att i stor utsträckning behandla dom och tragedi. Jag möter ibland i kristna cirklar något som jag bara kan beskriva som en hemlig (för att inte säga kuslig) förtjusning när Guds domar kommer på tal.

Detta motsvarar inte Guds karaktär. Han dömer aldrig villigt och aldrig utan ett syfte: så länge som möjligt är avsikten med alla domar att de ska leda till omvändelse. Men en dag kommer då Guds slutdom sker. Denna dom kommer att vara slutgiltig. Som vi kommer att se, gäller detta likadant för individer och nationer. Men så länge det bara går, finns det ingenting som Gud önskar mer för individer och nationer än att de tar emot hans kärlek, godhet och barmhärtighet. Han vill att de ska omvända sig från sina onda vägar och forma sin framtid i enlighet med den kärlek och barmhärtighet de har erfarit från Gud.

Israel och nationerna: kallade till ömsesidig välsignelse

Nyckeln här är att förstå Guds främsta anledning, hans innersta motiv, när han kallade Abraham: han vill fortfarande välsigna nationerna!!! Han vädjar fortfarande till nationerna, som har rest sig upp mot honom i högmot och uppror, att sätta sin tillit till honom. Han älskar fortfarande nationerna – men han har ställt upp ett villkor: de kan endast komma tillbaka in i hans välsignelse om de är beredda att lämna sitt högmot. För att uttrycka det på ett annat sätt, om de är beredda att acceptera och ”välsigna” det som Gud har valt, hans utvalda folk (1 Mos 12:3a).

Att ödmjukt bejaka detta val skulle samtidigt innebära att bejaka detta folks unika kallelse (att vara en välsignelse för mänskligheten) och den unika betydelsen av det land som Gud gav till Abraham och hans efterkommande. Dessa tre faktorer är oskiljaktigt sammanlänkade i Guds ursprungliga kallelse till Abraham (1 Mos 12:1–3), Isak (1 Mos 26:3–5) och Jakob (1 Mos 28:13–14):

1. Bli till som nation

2. Landet

3. Israels uppdrag

När Romarbrevet 11:29 säger: *"sina gåvor och sin kallelse kan Gud inte ångra"* syftar det på de ursprungliga gåvorna och den ursprungliga kallelsen. När Romarbrevet 15:8 säger att en av anledningarna till att Kristus kom till jorden första gången var för att bekräfta löftena som givits till patriarkerna, syftar det på de ursprungliga löftena och den ursprungliga kallelsen. Bejakandet av dessa tre löften som beseglats genom förbundet med Abraham (1 Moseboken 15:18) och bekräftats av Paulus (Romarbrevet 11) och Jesus (Romarbrevet 15:8), som en gåva av välsignelse för mänskligheten – detta är det villkor som nationerna måste böja sig under för att kunna komma tillbaka in under Guds välsignelse. Den "mispacha", familj, klan, stam eller nation som välsignar Israel kommer in under den Allsmäktiges välsignelse. Men de kollektiv som envist håller fast vid högnod, hybris och uppror förblir under Guds dom och förbannelse.

Grunden för frälsningsplanen är alltså lagd: Utmaningen för Israel, på grundval av Torah, Guds bud förmedlade till Israel genom Mose, är att lyssna till Guds röst och lyda hans bud (se 5 Moseboken 28. Utmaningen för världens nationer är att erkänna Guds val av och kallelse till Israel i ödmjukhet, tacksamhet och vördnad. På den kollektiva nivån sammanfattar detta Gamla testamentets grundläggande budskap. 5 Moseboken 28 (för Israel) och 1 Moseboken 12 (för nationerna) utgjorde kärnbudskapet hos alla Gamla testamentets profeter.

Ytterligare två huvudteman uppenbarades gradvis utifrån denna grund: a) löftet om Messias, och b) gemenskapen och samarbetet mellan troende (på Messias) från Israel och troende från nationerna. Detta blev Nya testamentets främsta budskap – utan att på något sätt ifrågasätta, omtolka eller upphäva Gamla testamentets grund i Guds frälsningsplan.

KAPITEL 4

Israel i Nya testamentet

Det finns en del kristna som är av åsikten att Nya testamentet inte har något att säga i ämnet "Israel". Det är inte sant. De kristna som inser att Nya testamentet verkligen refererar till ämnet "Israel" kan i stort sett delas upp i tre kategorier. Den första gruppen kan citera rader av bibelställen som profeterar dom över Israel. Den andra gruppen kan citera en mängd bibelställen som har positiva saker att säga om Israel. Den tredje gruppen är så förvirrad av allt detta att de inte kan bestämma sig för vilken av de två grupperna man ska sälla sig till. För att göra det enkelt, de två första grupperna har starka argument för att backa upp sin position. Bibeln tar upp Guds dom över det judiska folket på ett våldsamt och intensivt sätt, men den talar även på ett tydligt sätt om hans bestående trofasthet och hans löften till Israel som fortfarande gäller. Hur hänger det här ihop?

Nyckeln till en biblisk förståelse av Israel: Guds förbund med Israel

Jag har ägnat en hel bok åt denna fråga ("Gottes Weg mit Israel", publicerad av Asaph-Verlag). Låt oss kort sammanfatta de viktigaste punkterna här:

Det finns, efter vad jag kan förstå, fyra grundläggande förbund som Gud slutit med det judiska folket: Förbundet med Abraham (1:a Moseboken 15), Förbundet vid Sinai (som når sin höjdpunkt i 5 Moseboken 28), Förbundet som gäller Messias (2 Samuelsboken 7) och det Nya Förbundet (Jeremia 31, Hesekiel 36, etc.). När det gäller dom och löfte är det Förbundet med Abraham och Förbundet vid Sinai som är relevanta.

Förbundet med Abraham är ett unilateralt, evigt och ovillkorligt förbund. Det är ett nådens förbund som Gud ensamt tar ansvar för. Det är i detta förbund som Israels ursprungliga kallelse och de ursprungliga löften till Israel, som de gavs till patriarkerna (se ovan), blir fullständigt bekräftade. Gud själv garanterar dessa löftens fullbordan, oberoende av hur Israel uppför sig. Det var på denna grund som Paulus kunde göra sitt radikala påstående (Romarbrevet 11:28–29):

"I fråga om evangelium är de fiender för er skull, men i fråga om utkorelsen är de älskade för fädernas skull. Ty sina gåvor och sin kallelse kan Gud inte ångra."

Det är viktigt att skilja detta förbund från Förbundet vid Sinai, som erbjöds Israels barn under Mose. Till skillnad från Förbundet med Abraham var detta ett bilateralt förbund, ett förbund med villkor, och – som vi kommer att se – ett förbund som är begränsat i tid. I 5 Moseboken fick nästa generation av Israels barn, som under tiden hade vandrat i öknen under 40 år, i själva verket ett kontrakt presenterat för sig: *"Om du lyssnar till HERRENS, din Guds, röst, genom att noggrant följa alla hans bud ... skall alla dessa välsignelser komma över dig och nå fram till dig."* (se 5 Moseboken 28:1–2).

Alternativt: "Men om du inte lyder HERRENS, din Guds, röst och inte håller fast vid och följer alla hans bud och stadgar ... så skall alla dessa förbannelser komma över dig och nå fram till dig." (se 5 Moseboken 28:15).

Båda förbunden utgör tillsammans grunden för alla kommande profetior angående Israel i både Gamla och Nya

testamentet. Båda testamentena står i samklang här och följer samma linje: om Israel är olydigt mot Gud, då måste han döma Israel – men bara till en viss gräns. Hans fundamentala kallelse till Israel och hans ursprungliga löfte till Israel förblir opåverkade på grund av Förbundet med Abraham. Det är därför som varenda en av profeterna, utöver de ofta detaljerade profetiorna om dom, åtminstone slutar med en positiv ton och med en vision om hopp för Israel. Alla sammanhang i Nya testamentet, som har med dom och frälsning för Israel att göra, följer detta grundläggande mönster, varigenom de bibelställen som handlar om frälsning har en i huvudsak eskatologisk framtoning.

Exempel i Nya testamentet

Det följande är ett typiskt exempel från Jesu undervisning om den sista tiden (Lukas 21:20, 24):

”När ni ser Jerusalem omringas av härar, då skall ni veta att staden snart skall bli ödelagd ... De skall falla för svärdegg och föras bort som fångar till alla hednafolk. Jerusalem kommer att trampas ner av hedningarna, tills hedningarnas tider är fullbordade.”

Först och främst talar Jesus om Jerusalems förstörelse och det judiska folkets världsvida förskingring. Han anger de exakta omständigheter under vilka denna förstörelse kommer att ske och ger sina samtida klara instruktioner om hur de ska uppträda när situationen uppstår. Det var endast 40 år senare som majoriteten av den tidiga kyrkan bokstavligen följde hans råd och, utifrån Jesu profetiska varning, drog fördel av ett tillfälligt uppehåll i striderna för att fly från Jerusalem, över floden Jordan till Pella, i det som idag är Jordanien. Efter att de två judiska revolterna, som ägde rum omkring 70–73 och 135 e.Kr., hade krossats, hade majoriteten av den judiska befolkningen verkligen skingrats över den kända världen och därifrån till jordens ändar.

Det är betecknande att Jesus i sin profetia om dom och

utspridande över hela världen citerar Gamla testamentet – för att vara exakt: ett stycke från 5 Moseboken 28:64:

"HERREN skall sprida ut dig bland alla folk, från jordens ena ände till den andra."

Om man tar en närmare titt på de mer än 50 verserna, där Gud genom Mose talar om vad som kommer att hända om Israel inte lyder, så kan man se att uttalandena om dom gradvis blir allt allvarligare. Hotet som refereras till ovan återfinns i slutet av listan. Det judiska folkets förskingring ut över hela världen är det strängaste straffet utifrån Förbundet vid Sinai. Och det är detta som Jesus knyter an till i Lukas 21:24 och hänvisar till att det kommer att fullbordas inom en nära framtid, men bara under en begränsad tid! TILL ...

"De skall falla för svärdsegg och föras bort som fångar till alla hednafolk. Jerusalem kommer att trampas ner av hedningarna, tills hedningarnas tider är fullbordade." (Lukas 21:24)

Här anger Jesus en avgörande vändpunkt – en helomvändning i det judiska folkets och Jerusalems omständigheter. Han förutsäger att en ny era kommer att dagas då icke-judiskt styre över Jerusalem tar slut och Jerusalem än en gång kommer under judiskt herravälde. Detta stämmer för övrigt också med det som Mose förutsade: när Israel blivit utspritt till jordens ändar kommer en tid då Gud samlar dem därifrån igen (5 Moseboken 30:4–5):

"Även om dina fördrivna skulle vara vid himlens ände, skulle HERREN, din Gud, samla dig därifrån och hämta dig därifrån. HERREN, din Gud, skall föra dig in i det land som dina fäder har haft till besittning, och du skall besitta det. Han skall göra dig gott och fööka dig, mer än dina fäder."

Återigen, detta slutliga löfte om frälsning, baseras på Förbundet med Abraham.

Vi finner detta samband mellan dom och nåd även på andra ställen i Nya testamentet. Matteus berättar om följande

uttalande av Jesus, också det i sammanhang med hans undervisning om den sista tiden. I samband med att han talar om sin återkomst anger han ett villkor för den, nämligen att han kommer att hälsas som Messias av Jerusalems invånare (Matteus 23:39):

"Ty jag säger er: Härefter skall ni inte se mig, förrän ni säger: Välsignad är han som kommer i Herrens namn."

Här ser vi än en gång hur detta uttryck "till" (förrän) används om sluttiden!

Parallellt med detta kan vi nu reflektera på Paulus påstående i Romarbrevet 11:25–26 som säger:

"Bröder, jag vill att ni skall känna till denna hemlighet, för att ni inte skall ha för höga tankar om er själva: förstockelse har kommit över en del av Israel och så skall det förbli, till dess att hedningarna i fullt antal har kommit in. Och det är så hela Israel skall bli frälst, som det står skrivet: Från Sion skall Frälsaren komma och skaffa bort all ogudaktighet från Jakob."

Med andra ord (för att göra en parafra), när Missionsbefallningen en gång har nått sitt mål bland nationerna, då kommer "hela Israel" tro på Jesus som Messias. Den metaforiska "grenen som bröts av" kommer att bli inympad i det äkta olivträdet från vilket den en gång kom. Detta beror på att de, trots sin olydnad, och trots alla (till tiden begränsade) domar, fortfarande är "älskade på grund av fäderna" (Romarbrevet 11:28), med andra ord, för Abrahams, Isaks och Jakobs skull, med vilka Gud slöt sitt unilaterala, eviga förbund av nåd.

I alla dessa exempel ser vi att samma mönster återkommer genom Bibeln. Alla bibeltexter som refererar till dom utgår från det judiska folkets olydnad och de konsekvenser som följer av Förbundet vid Sinai. Alla bibeltexter om slutlig frälsning och alla de bestående löftena utgår från det ovillkorliga och evigt giltiga Förbundet med Abraham. Slutligen innefattar Förbundet med

Abraham även löftet till Israel om Messias, och upprättandet av det Nya Förbundet för Israel som hör samman med det och som vi kan läsa i Romarbrevet 11:22 ff. från ett nytestamentligt perspektiv (med hänvisning till viktiga citat från Gamla testamentet). Som vi tidigare uttryckt det, Gamla och Nya testamentet uppvisar en kontinuitet som inte bryts när det gäller detta:

”Bröder, jag vill att ni skall känna till denna hemlighet, för att ni inte skall ha för höga tankar om er själva: förstockelse har kommit över en del av Israel och så skall det förbli, till dess att hedningarna i fullt antal har kommit in. Och det är så hela Israel skall bli frälst, som det står skrivet: Från Sion skall Frälsaren komma och skaffa bort all ogudaktighet från Jakob. Och detta skall vara mitt förbund med dem, när jag tar bort deras synder.” (Romarbrevet 11:25–27)

Vilket förbund ersätts av det Nya Förbundet?

En viktig fråga till slut: vilket förbund blir ersatt av det Nya Förbundet? Förbundet med Abraham? Förbundet vid Sinai? Båda?

Om vi läser Jeremia 31 eller Hebreerbrevet kapitel 8, är svaret kristallklart: det Gamla Förbundet som ersätts av det Nya Förbundet är Förbundet vid Sinai – inte Förbundet med Abraham!

Jeremia 31:31–33: ”Se, dagar skall komma, säger HERREN, då jag skall sluta ett nytt förbund med Israels hus och med Juda hus, inte ett sådant förbund som jag slöt med deras fäder den dag då jag tog dem vid handen och förde dem ut ur Egyptens land - det förbund med mig som de bröt fastän jag var deras rätte herre - säger HERREN. Nej, detta är det förbund som jag efter denna tid skall sluta med Israels hus, säger HERREN: Jag skall lägga min lag i deras inre och skriva den i deras hjärtan. Jag skall vara deras Gud och de skall vara mitt folk.”

Hebreerbrevet 8:6–9: ”Men nu har Kristus ett högre präst-ämbete, liksom det förbund han är medlare för är bättre, eftersom det

*är stadfäst med bättre löften. Ty om det första förbundet hade varit utan brist skulle det inte behövas plats för ett andra. Men Gud förebrår dem när han säger: Se, dagar skall komma, säger Herren, då jag skall sluta ett nytt förbund med Israels hus och med Juda hus, inte ett sådant som jag slöt med deras fäder den dag **jag tog dem vid handen och förde dem ut ur Egyptens land**. Eftersom de inte blev kvar i mitt förbund, brydde jag mig inte om dem, säger Herren.”*

På den här punkten citerar Hebreerbrevets författare Jeremia 31:31–33.

Den som har förstått detta har förstått utgångspunkten och grunden för Guds frälsningshistoria vad gäller Israel och nationerna. Detta fundament förblir giltigt idag och kommer att gälla för alltid.

Vad som är av stor betydelse för oss och vår generation är det faktum att vi uppenbarligen lever mitt i den av Bibeln profeterade vändpunkten i historien: det judiska folket samlas in från alla nationer på jorden (Jeremia 31:1–ff). Jerusalem kommer steg för steg tillbaka under det judiska folkets överhöghet (Lukas 21:24). Landet blomstrar, städerna återuppbyggs och återbefolkas, och jordbruket upplever ett extraordinärt uppsving (Hesekiel 36:1–ff). Det är bara en tidsfråga innan ”hela Israel” är frälst (Romarbrevet 11:26) och invånarna i Jerusalem väntar och erkänner Jesus som sin Messias (Matteus 23:39).

Det som är viktigt att lägga märke till så här långt är att Nya testamentet verkligen har en hel del att säga om ”Israel”. En del av vad det har att säga verkar motsägelsefullt, men kan bestämmas och förstås i kontexten av de två underliggande förbunden – Förbundet med Abraham och Förbundet vid Sinai – i obruten kontinuitet med Gamla testamentet.

Nationerna i Nya testamentet

Om det är svårt redan för många bibelläsande kristna att upptäcka "Israel" i Nya testamentet, då måste det vara ännu svårare att upptäcka "nationerna" i Nya testamentet – med undantag möjligen för Missionsbefallningen. För mig var det en lång process innan jag uppfattade sammanhanget som skissas nedan.

För det första, utifrån ett evighetsperspektiv är det en häpnadsväckande upptäckt att det fortfarande kommer att finnas nationer, enligt Bibelns sista kapitel, Uppenbarelseboken 22,. Vissa saker, som till exempel giftermål, kommer inte längre att existera, men nationerna kommer att göra det. Detta väcker ett antal viktiga frågor. Kommer alla nationer fortfarande att existera, eller bara en del av dem? Om bara en del av dem, vilka kommer då fortfarande att finnas och vilka inte? Kommer Tyskland att vara en av dem? Kommer ditt land? Bryr du dig???

Matteus 25:31-ff och liknelsen om den gode samariern

Liknelsen om domen över nationerna i Matteus 25:31 ff., får en nyckelroll mot bakgrund av Uppenbarelseboken 22 och 1 Moseboken 12.

Av tradition har denna liknelse i allmänhet tolkats på samma sätt som liknelsen om den barmhärtige samariten. Den troende är kallad att sörja för sina medmänniskors bästa. Kärnbudskapet är detta: "Älska din nästa som dig själv". Detta är en av de mest centrala grundsatserna i Nya testamentet!

Om vi emellertid läser dessa två liknelser jämsides, kan vi inte undgå att lägga märke till att de har avgörande olikheter, samtidigt som de har mycket gemensamt:

- Liknelsen om den barmhärtige samariten är berättelsen om en individ. Liknelsen om domen över nationerna gäller helt klart nationer.
- I liknelsen om den barmhärtige samariten finns ingen angivelse om vilken tid den utspelar sig i. Liknelsen om domen över nationerna utspelar sig tydligt vid tiden för Jesu återkomst.

I allmänhet brukar man inte diskutera dessa olikheter särskilt noga. Men för vårt ämne har de avgörande betydelse.

Matteus 25-31 ff. och sammanhanget i Matteus 23-25

Verserna från slutet av Matteus 23 till slutet av Matteus 25 har ett huvudsakligt ämne: framtiden. För att vara mera exakt handlar de om perioden mellan Kristi första och andra ankomst, det vill säga sluttiden i både trängre och vidare mening. Många teologer är överens om att sluttiden, i vidare betydelse, började med händelserna på pingstdagen. När sluttiden börjar, i trängre mening och utifrån ett bibliskt perspektiv, är mer omdiskuterat.

Jag har redan ägnat en annan bok åt detta ämne ("Times of Restoration" publicerad av CVK-Verlag, Lübeck), så jag önskar inte ta upp det i detalj här. Vad som däremot står klart för mig är att återsamlandet av det judiska folket och återupprättandet av Israel som sker samtidigt med en tillväxt utan motstycke av världsomfattande kristna väckelserörelser och en unik dynamisk

rörelse för att fullborda Missionsbefallningen, tillsammans utgör en anhopning av skeenden som tillfredsställer en rad bibliska kriterier och styrker antagandet att Kristi andra ankomst närmar sig snabbt.

Det mesta av bibelsammanhanget som hänvisas till ovan (slutet av kapitel 23 till slutet av kapitel 25) behandlar dessa tider, hur länge de än kan komma att vara, och det är min tro att de syftar på den tid som vi lever i.

Om vi mot denna bakgrund tar en närmare titt på de tre liknelserna i Matteus 25, står det klart att alla tre handlar om den sista tiden. Alla tre liknelserna handlar om mötet med Herren när han kommer tillbaka. Det är detta som alla tre liknelserna har gemensamt. Emellertid uppvisar de dessutom en del större skillnader. I synnerhet, när vi undersöker det närmare, blir det klart att liknelserna vänder sig till tre olika målgrupper. Vid sin återkomst visar sig Herren i olika skepnad för de tre målgrupperna.

1. I liknelsen med de tio (!) jungfrurna återvänder Jesus som brudgummen. Här är det bruden, det vill säga Församlingen, som han kommer till. Det antyds också att antalet tio har en viss betydelse, ett antal som hänför sig till ett kollektiv (till exempel: i judisk tro krävs som kvorum (beslutsmässigt antal) minst tio (!) män för att bilda en "minyan" eller församling). Men Jesu återkomst medför en dom över kyrkan. En del av kyrkan förkastas. En del accepteras. Det avgörande kriteriet för denna dom är hur kyrkan har handskats med oljan – här en symbol för den Helige Ande.
2. I liknelsen om talenter återvänder Jesus som Herre och Mästare. Han återkommer till sina tjänare, till var och en individuellt. Än en gång finns där en dom. Två accepteras, en förskjuts. Det avgörande kriteriet för denna dom är hur vi har använt de talenter som vi har fått att förvalta.

3. Liknelsen om domen över nationerna handlar också om Kristi återkomst. Men den här gången kommer han inte som brudgum till sin brud, inte heller som mästaren till sina tjänare, utan som kung och domare över nationerna. Dessa är det alltså som är den tredje målgruppen i kontexten om hans återkomst. Det avgörande kriteriet för domen över nationerna är hur barmhärtig deras behandling är av "dessa mina minsta bröder".

Jämsides med de tecken som Uppenbarelseboken ger får vi alltså ytterligare bevis i Matteusevangeliet för att nationerna fortfarande är viktiga för Gud i Nya Testamentets tid. Hans önskan att välsigna nationerna finns fortfarande kvar. Vi kan anta att hans villkor också är detsamma – det vill säga att erkänna Guds unika kallelse till det judiska folket med tacksamhet och ödmjukhet.

Baserat på detta antagande kan vi säga att vi tror att hänvisningen till "de minsta av Jesu bröder" refererar till det judiska folket, i synnerhet den del av det judiska folket som ännu inte har känt igen Jesus som Messias. Denna observation förstärks av hur Jesus i Matteus 11 jämför Johannes Döparen och andra troende i Gamla testamentet med lärjungarna som har kommit till tro på honom:

När Jesus hade gett sina tolv lärjungar alla dessa föreskrifter, gick han därifrån för att undervisa och predika i deras städer. Johannes fick i fängelset höra talas om Kristi gärningar. Han sände då bud med sina lärjungar och frågade honom: "Är du den som skulle komma, eller skall vi vänta på någon annan?" Jesus svarade dem: "Gå och berätta för Johannes vad ni hör och ser: Blinda får sin syn, lama går, spetälska blir rena, döva hör, döda uppstår och för fattiga predikas glädjens budskap. Och salig är den som inte tar anstöt av mig." När de hade gått, började Jesus tala till folket om Johannes: "Vad gick ni ut i öknen för att se? Ett strå som vajar för vinden? Om inte, vad gick ni ut för att se? En man klädd i fina kläder? Se, de som bär fina kläder finns i kungapalatsen. Men vad gick ni då

ut för att se? En profet? Ja, det säger jag er: Han är ännu mer än en profet. Det är om honom det står skrivet: Se, jag sänder min budbärare framför dig, och han skall bereda vägen för dig. **Amen säger jag er: Bland dem som är födda av kvinnor har ingen trätt fram som är större än Johannes Döparen. Men den mindre i himmelriket är större än han.** Och från Johannes Döparens dagar ända till nu är himmelriket utsatt för våld, och våldsmän förtrycker det. Ty alla profeterna och lagen har profeterat fram till Johannes, och om ni vill ta emot det - han är den Elia som skulle komma. Lyssna, du som har öron! Vad skall jag likna detta släkte vid? De liknar barn, som sitter på torget och ropar till andra barn: Vi har spelat flöjt för er, men ni dansade inte. Vi har sjungit sorgesånger, men ni grät inte. Johannes kom, och han varken äter eller dricker, och man säger: Han är besatt. Människosonen kom, och han äter och dricker, och då säger man: Se, vilken frossare och drinkare, en vän till publikaner och syndare! Men Visheten har fått rätt av sina barn.”

Israel och nationerna i kyrkans historia

Innan vi kan fortsätta skulle jag vilja ställa en fråga som har upptagit mig en hel del och fortsätter att göra det: Varför tycker vi, som reformerta kristna, och i synnerhet som evangelikala kristna, att det är så svårt att fatta, att det utöver den individuella dimensionen av Guds återlösungsverk, även finns en kollektiv dimension som fortfarande gäller? Tre tankar angående denna fråga:

Guds löften till "hela Israel" är fortfarande dolda för många

Sedan kyrkofädernas tid, det vill säga från 100-talet till 400-talet, har kyrkan inte erkänt att Israel har en bestående, positiv och avgörande betydelse inför Gud. Undervisningen innebar av hävd att kyrkan en gång för alla har ersatt Israel ("ersättningsteologi").

Från Augustinus till Luther, och till och med till den unge Karl Barth (som senare reviderade sin uppfattning), var det helt enkelt omöjligt att tro på, eller ens hävda, Paulus "hemlighet" i Romarbrevet 11:25 ff., nämligen att "hela Israel" kommer att

bli frälst. Individuella judar? Ja. Men hela nationen? Omöjligt! Många troende, bibellärare och teologer ställs fortfarande inför samma problem.

Detta problem beror ofta på osäkerheten då det gäller att förstå de särskiljande dragen mellan Förbundet med Abraham och Förbundet vid Sinai: att Förbundet med Abraham är evigt och Förbundet vid Sinai inte är det. Det kommer att i Guds tid ersättas av det Nya Förbundet (Romarbrevet 11:25–27):

”Bröder, jag vill att ni skall känna till denna hemlighet, för att ni inte skall ha för höga tankar om er själva: förstockelse har kommit över en del av Israel och så skall det förbli, till dess att hedningarna i fullt antal har kommit in. Och det är så hela Israel skall bli frälst, som det står skrivet: Från Sion skall Frälsaren komma och skaffa bort all ogudaktighet från Jakob. Och detta skall vara mitt förbund med dem, när jag tar bort deras synder.”

Det är mot precis denna bakgrund som judarna har fått utstå allt lidande, förkastelse, förföljelse och död i det så kallade ”kristna” Europa under mer än 1500 år och som kulminerade i Förintelsen. Det var de kristna och de kristna kyrkorna i Europa som först och främst var skyldiga till förföljelsen av judar. Det finns undersökningar som har funnit att under dessa 1500 år i Europa dödades ungefär lika många judar som under Förintelsen: miljoner. Ett av de huvudsakliga skälen för detta var kyrkofädernas teologiskt problematiska undervisning som bestämde inriktningen för generationer av europeisk kyrko-historia, med återverkningar ända fram i vår tid.

Där det saknades vision om Guds löften till ”hela Israel”, så uppfattades detta inte längre som ett för alltid gällande kriterium för Guds välsignelse eller förbannelse för nationerna. Denna uppenbarelse klassades som ”tidsbegränsad” och förpassades till Gamla testamentet utan någon kvardröjande betydelse för nutid och framtid, det vill säga utan Nya Testamentets relevans.

Det "konstantinska skiftet" och tusenårsriket

Till denna första blinda fläck lades en andra. Augustinus, en av de viktigaste kyrkofäderna och teologerna i den västliga kyrkan (till exempel den romersk-katolska kyrkan i motsats till den ortodoxa kyrkan i östra Europa), åstadkom en katastrofal vändpunkt med sitt berömda verk "Guds stad". Han hävdade att kristendomens seger i det romerska riket (som inleddes med kejsar Konstantin i början av 300-talet) utgjorde inledningen till det "tusenårsrike" som Bibeln profeterade om.

Enkelt uttryckt, Augustinus utvecklade här ytterligare en del av de förödande konsekvenserna av ersättningsteologin: Israel har ersatts av kyrkan. Messias har ersatts av påven och Jerusalem av Rom. Dessutom handlar löftena om det messianska riket inte längre om framtiden – tiden efter Jesu återkomst – utan tillämpas på nutiden. Det var huvudorsaken till varför den medeltida katolska kyrkan antog så starka ideologiska, diktatoriska och militanta karaktärsdrag. Syftet var att bygga paradiset på jorden utan Messias och utan ett återlöst Sion (Israel, Jerusalem).

En konsekvens av detta var de otaliga krig och konflikter som utkämpades i kristendomens namn under medeltiden. Och det upphörde inte automatiskt överallt efter reformationen. Man behöver inte tänka längre än till det fruktansvärda 30-åriga kriget, från 1618 till 1648, i vilket cirka en tredjedel av befolkningen i Centraleuropa dödades – och det var en konflikt mellan katolska och protestantiska stater och härskare.

Arvet från pietismen

Mot den här bakgrunden var det lätt att förstå, för att inte säga rätt ur andligt och historiskt perspektiv, att de pietistiska väckelserna under 1500-, 1600- och 1700-talen inleddes genom ett flytta betoningen från socialt och kulturellt tryck till en personlig relation mellan individen och Jesus. Det innebar en

stor välsignelse. Många av de följande kristna väckelserna under 1800- och 1900-talen karaktäriseras av denna aspekt av pietismens arv. Den individuella frälsningen var i centrum både för den troende och för medmänniskan, och därför betonades evangelisation, mission och motsvarande former av lärjungaskap.

Men även om allt detta var rätt och riktigt och nödvändigt som en andlig och historisk korrigerings av det som hade förekommit tidigare i kyrkohistorien, får man inte glömma att den "blinda fläcken" vad gäller Israel inte hade övervunnits genom reformationen, och inte heller i stor utsträckning av de pietistiska väckelserna som helhet. Det fanns några viktiga undantag, särskilt då det gäller kalvinismen och brödrarörelsen, som fortsatt att ha ett brett inflytande i den nya världen (USA, Kanada, Australien och Nya Zeeland). I Europa har emellertid sådana undantag förblivit en minoritet – ända fram till idag.

När vi lägger samman dessa tre faktorer så börjar vi förstå varför "frågan om Israel" med sammanhängande frågor om dess fortsatta betydelse för Guds frälsningsplan för nationerna, det vill säga den kollektiva dimensionen av välsignelse och förbannelse, blev en sluten bok för många kristna i Europa idag (och andra runt om i världen, som påverkats starkt av Europa) och fortfarande är sluten.

Domen över nationerna i Gamla testamentet – en introduktion

Låt oss summera det vi har läst hittills för att använda det som en bräda för att dyka djupare in i Gamla testamentet.

Återblick och sammanfattning

För det första slog vi fast hur mycket Gud älskar nationerna. Från början till slut. Han vill välsigna dem. Men precis som Adam och Eva syndade på individuell nivå i Edens lustgård, syndade nationerna på kollektiv nivå genom att bygga Babels torn. Ändå, precis som Gud mitt i domen öppnade en dörr för individuell återlösning – med löftet om ”Sonen”, Messias – så öppnade han en dörr för välsignelse för nationerna mitt i domen: Israel. Den nation som välsignar Israel kan räkna med Guds välsignelse. Detta beror på att Israel, det judiska folket, kallades till att bli en välsignelse för alla nationer. Däremot måste den nation som inte är beredd att lämna sin stolthet därhän och acceptera Guds suveräna val av det judiska folket i ödnjukhet och tacksamhet räkna med Guds dom.

Vi tittade också på de två första förbunden som Gud slöt med Israels folk: Förbundet med Abraham och Förbundet vid Sinai. Inget av förbunden är fullständigt i sig självt. Förbundet med Abraham förseglar Guds ursprungliga löfte och kallelse. Paulus (Romarbrevet 11:28–ff) och Jesus (Romarbrevet 15:8) bekräftar det. Förbundet vid Sinai, å andra sidan, lämnar Israels folk ett val: de kan förvänta sig Guds välsignelse som belöning för sin lydnad, eller (temporärt begränsat) Guds dom på grund av olydnad. Enligt 5 Moseboken 28:64 ff., innebär den mest omfattande domen en världsvid förskingring, vilket Jesus upprepar och bekräftar i Lukas 21:24 som en händelse nära i framtiden. Emellertid är denna dom begränsad i tid, ”tills ...” löftena i 5 Moseboken 30:4 ff. och upprepade av många av profeterna (Jeremia 31, Hesekiel 36–37, etc.) är uppfyllda: först det fysiska insamlandet av det judiska folket och sedan frälsningen för ”hela Israel” (Romarbrevet 11:25 ff.), det fullständiga återuppbyggandet av Jerusalem under judisk suveränitet (Lukas 21:24) och Jerusalems invånares välkomnande av Messias (Matteus 23:39), och slutligen, i samband med Jesu återkomst, den sista domen över nationerna i den sista tiden (Matteus 25:31 ff.)!

I både Gamla testamentets och Nya testamentets kontext diskuterade vi uppenbarelselinjer som karaktäriseras av kontinuitet respektive avbrott. Förbundet med Abraham och Förbundet vid Sinai (som en dag kommer att ersättas av Israels Nya förbund på kollektiv nivå) är gammaltestamentliga grundvalar som Jesus och Paulus bekräftar och som fortsätter in i nytestamentlig tid. De är uppenbarelselinjer med kontinuitet. Varhelst Nya testamentet knyter an till gammaltestamentliga uppenbarelselinjer, vare sig deras giltighet tas för given eller de uttryckligen bekräftas, så har dessa uppenbarelsen och sanningar sin startpunkt i Gamla testamentet, men fortsätter utan avbrott in i Nya testamentet. Eftersom betoningen i Nya testamentet helt klart ligger på personlig, individuell frälsning, gemenskap med Gud och lärjungaskap under Jesus, förekommer en del av

dess utsagor som kännetecknas av kontinuitet och nivån över det individuella endast sporadiskt i Nya testamentet. Det är emellertid nog för att känna igen dem och acceptera deras kontinuitet. Var och en som vill ta reda på mer om dessa ämnen måste leta fram de relevanta gammaltestamentliga utsagorna för att få en mer fullständig bild.

Detta gäller på samma sätt undervisningen om domen över nationerna i Matteus 25:31 ff. Det finns inget annat sammanhang i Nya testamentet som så klart talar om denna händelse. Just detta sammanhang är emellertid tillräckligt för att bekräfta kontinuiteten från Gamla testamentet vad gäller detta ämne. Dessutom medger kontexten – Jesu undervisning om sluttiden och de tre liknelserna om ändens tid till tre olika målgrupper – en klar identifiering av vad det handlar om och understryker vikten av det. Samma princip gäller som tidigare: om vi vill veta mer om ett ämne som är betydelsefullt utifrån kontinuitet måste vi vända oss till Gamla testamentet och söka mer information om samma ämne.

Domen över nationerna i Gamla testamentet

Ämnet ”domen över nationerna” är något som återkommer gång på gång i Gamla testamentet. Det finns många olika profetior av många olika profeter som talar ut dom, några mycket detaljerade, i synnerhet beträffande Israels grannfolk. Ibland låter Gud dem handla som redskap för dom. Ofta blir de emellertid själva dömda, antingen för att de har handlat på eget initiativ mot Israel, eller för att de har gått alldeles för långt när det gäller den bestraffning som Gud hade planerat.

En stor utmaning för bibelläsare och bibellärare är att urskilja vilka domsuttalanden som gäller en nära framtid och vilka som handlar om sluttiden. Den absoluta majoriteten av domsuttalandena mot nationerna gällde en nära framtid, det vill säga den tid och generation i vilken profeten och hans åhörare levde, men långt ifrån alla. En del av profetiorna som refererar

till dom över nationerna är eskatologiska till sin natur.

Att sådana domsprofetior mot nationerna syftar på den sista tiden markeras av till exempel uttryck som "Herrens dag". För att förenkla det något kan vi säga att "Herrens dag" i Gamla testamentet motsvarar "dagen för Herrens återkomst" i Nya testamentet, det vill säga Jesu återkomst.

Som tillägg eller som ersättning kan andra fenomen som tydligt syftar på den sista tiden nämnas i samband med dessa texter. Ett sådant exempel skulle vara sluttidens skeenden i himlarna, som till exempel himlens skakning, färgförändring i solen och månen, eller liknande. Språket som används här är mycket likartat i Gamla testamentet och Nya testamentet, så att de som är välbekanta med Nya testamentet ska kunna känna igen dessa sammanhang från Gamla testamentet.

Sluttidens händelser når sin kulmen

Om vi nu söker efter profetiska varningar om domen över nationerna, som klart kan hänföras till sluttiden, så finner vi sådana varningar hos många av profeterna. Men inte bara där. Vi läser till exempel Psalm 2 som tydligt tar upp de upproriska nationerna i världen och Messias' och Sions avgörande roll. Denna texts karaktär kan tydligt identifieras med sluttiden. Messias beskrivs inte här som ett milt lamm utan som "Lejonet av Juda", som ryter från Sion och sätter nationerna på plats.

Bland de många antydningar och fragment som berör vårt ämne "sluttidens dom över nationerna" är det två profeter och deras budskap som står ut från mängden som höga bergstoppar dominerar i en vidsträckt bergskedja: profeten Joels budskap i kapitel 3 och profeten Sakarjas budskap i kapitlen 12–14. De utsagor vi finner i dessa fyra kapitel och som berör vårt ämne är så mångfasetterade och samtidigt så exakta och dramatiska i sin klarhet, att de, för syftet med denna analys, är tillräckliga för att på ett märkligt sätt göra bilden vi får i Matteus 25:31 ff. fullständig. Vi ska nu vända oss för att ta en närmare titt på dessa kapitel.

Sluttidens dom över nationerna enligt profeten Joels bok

Vi hittar en intensiv och dramatisk beskrivning av sluttidens dom över nationerna i tredje kapitlet i profeten Joels bok. Låt oss läsa verserna 1–2 och 14–16:

”Ty se, i de dagarna och på den tiden, när jag gör slut på Judas och Jerusalems fångenskap, skall jag samla alla hednafolk och föra dem ner till Josafats dal. Där skall jag hålla dom över dem för mitt folks, min arvedel Israels, skull, som de har förskingrat bland hednafolken. De har delat mitt land ...”

”Det är skaror på skaror i Domens dal, ty HERRENS dag är nära i Domens dal. Solen och månen förmörkas, och stjärnorna mister sitt sken. HERREN ryter från Sion, från Jerusalem låter han sin röst höras, så att himlen och jorden bävar. Men HERREN är en tillflykt för sitt folk, ett skydd för Israels barn.”

Ännet anges i början: Guds dom med hänsyn till Israel. Platsen nämns också: Josafats dal, som i vers 14 kallas ”Domens dal”.

Domens dal

Forskare är osäkra på exakt vilken dal, vilken plats, som åsyftas här. En del tror att det syftar på Hinnoms dal som ligger precis nedanför Gamla Staden i Jerusalem. Men den bergiga terrängen där skulle inte ha tillräckligt utrymme för stora arméer. Andra associerar denna avgörande strid med striden vid Harmagedon (Har Megiddo – Berget Megiddo). Megiddo ligger i dalen Jezreel (ca 380 km²) i norra Israel, söder om Haifa mellan Medelhavet och Galileiska sjön. Denna dal har tidigare ofta varit scenen för stora strider. Andra forskare arbetar med antagandet att denna text syftar på den södra delen av Jordandalen. Det är inte möjligt att med säkerhet säga vilken plats som avses, den exakta platsen spelar inte heller någon roll. Faktum kvarstår att en strid kommer att äga rum i "Eretz Israel", landet Israel, i sluttiden.

Tidpunkten

Det finns i detta kapitel ett antal klara tecken på att denna profetia syftar på ett scenario som kommer att uppfyllas i framtiden. De viktigaste tecknen är som följer:

1. Vers 1a: "i de dagarna och på den tiden ...". Vi har rätt att fråga vilka dagar det är fråga om här. Den mest uppenbara referensen angående dagar och tider nämns alldeles innan i kapitel 2. Det kapitlet handlar om de dagar då den Helige Ande utgjuts över hela världen (se Joel 2:28 ff.). Enligt Petrus predikan på pingstdagen inleddes fullbordandet av denna profetia med utjutelsen vid pingsten:

"Och det skall ske i de sista dagarna, säger Gud: Jag skall utgjuta av min Ande över allt kött. Era söner och era döttrar skall profetera, era unga män skall se syner, och era gamla män skall ha drömmar. Ja, över mina tjänare och tjänarinnor skall jag i de dagarna utgjuta av min Ande, och de skall profetera. Jag skall låta under synas uppe på himlen och tecken nere på jorden, blod, eld och rök. Solen skall vändas i mörker och månen i blod, innan Herrens dag kommer, den stora och härliga. Och det skall ske att var och en som åkallar

Herrens namn skall bli frälst.” (Apg. 2:17–21)

Det började på pingsten. Men det slutliga fullbordandet sker inte förrän missionsbefallningen har fullbordats bland nationerna och ”hela Israel” till slut blivit frälst. I vilket fall vet vi att ”de dagarna och den tiden” refererar till Nya Testamentets dagar och Nya Testamentets tider.

2. Vers 1b: ”... när jag gör slut på Judas och Jerusalems fångenskap ...”. Här anges tiden med betydligt större precision. När, i nytestamentlig tid har situationen för Juda och Jerusalem på det hela taget vänts till något bättre? Absolut inte under de nästan två tusen åren av den judiska diasporan. Det är först nu under de senaste decennierna, med den omfattande återkomsten av judar, bildandet av staten Israel, återupprättandet av folket och landet på bibliskt och historiskt territorium, med den av Jesus förutsagda återupprättelsen (som fortfarande inte är avslutad) av Jerusalem under judisk suveränitet, som en ”ödets återupprättelse” av historiska mått har skett. Joel syftar med andra ord på tidens slut: den tid som refereras till vid många olika tillfällen i Nya testamentet med ordet ”tills” som en avgörande vändpunkt i historien.

3. Texten som omfattar denna profetia innehåller också hänvisningar till andra nyckelbegrepp eller fenomen som handlar om sluttiden:

Joel 2:31: Herrens Dag.

Joel 3:15: Sluttidens fenomen i himlen.

Joel 3:16: Särskilt viktigt att lägga märke till här, liksom i Psalm 2 och Matteus 25:31 ff., är det faktum att Messias träder in på scenen och från Sion tar itu med de fientliga nationerna.

Avslutningsvis kan vi säga att denna text innehåller flera överensstämmande tecken på att ”Domens dal” i Bibelns profetia hänför sig till en händelse som fortfarande ligger i framtiden. Med andra ord, vid en bestämd tidpunkt kommer

alla nationer att ställas inför en slutlig, eskatologisk, oåterkallelig dom som fälls i enlighet med hur de förhållit sig till Israel.

Tre kriterier för domen

De avgörande kriterier som världens domare kommer att döma nationerna efter anges i Joel 3:2–3:

”... skall jag samla alla hednafolk och föra dem ner till Josafats dal. Där skall jag hålla dom över dem för mitt folks, min arvedel Israels, skull, som de har förskingrat bland hednafolken. De har delat mitt land och kastat lott om mitt folk. En sköka betalade de med en pojke, och en flicka sålde de för vin som de drack upp.”

1. Mitt folk *”som de har förskingrat bland hednafolken”*: Detta har hänt gång på gång i Israels historia. Med våld blev judarna fördrivna från sitt land av främmande makter. Det hände under assyrierna, babylonierna och perserna (som emellertid också såg till att de fick återvända från den babyloniska fångenskapen), i en något annorlunda form under grekerna, och sedan, mest avgörande och med de absolut långvarigaste konsekvenserna, under romarna då två judiska revolter krossades omkring år 70 och år 135 e.Kr. Vi får inte heller glömma att det även förekom ett våldsamt fördrivande av judar i diasporan – då inte från deras eget land utan från deras respektive hem. Den största påtvingade migrationen av detta slag skedde under tiden före och under andra världskriget. Av de 12–14 miljoner europeiska judar som fanns runt 1940, förlorade cirka 6 miljoner sina liv. Nästan alla de andra tvingades fly på ett eller annat sätt.

2. *”De har delat mitt land”*: Här stöter vi på en mycket aktuellt fråga – när icke-judiska stater delar upp det land som Gud tilldelade det judiska folket. Nationernas förbund (mellan första och andra världskriget), Förenta nationerna (efter andra världskriget) och många enskilda nationer, både muslimska och sekulära, har ända fram till idag gjort sig skyldiga till denna orätt mot Israel och Gud. En del har haft onda motiv, medan andra har agerat i god tro. Men faktum kvarstår, den nation eller

regering som inte respekterar att landet har en unik status genom att det tillhör det judiska folket både andligt och historiskt ställer sig i direkt opposition mot Gud och hans stadgar.

3. *De värderade judiskt liv lågt*: Det är ett sätt att sammanfatta versen som handlar om prostituerade och vin. De nationer som har värdesatt judiskt liv lågt – inte mer än vad en billig hora eller en flaska billigt vin kostar – måste räkna med Guds dom. Under Europas historia och i synnerhet sedan korstågstiden, har detta olyckligtvis varit fallet gång på gång. Under Förintelsen blev judiskt liv ännu mer hotat! Dessutom, alltsedan staten Israel grundades, om inte före, har judiskt liv hotats alltmer och utsatts för fara i den muslimska världen.

När det gäller de kriterier som har med Guds dom över nationerna att göra, så kan vi lägga märke till två saker:

För det första: de tre angelägna områden som Gud uttryckligen ställer under sitt beskydd motsvarar de områden som utgör kärnan i Guds kallelse till Abraham, Isak och Jakob. Vi talar här om 1) beskyddet av det judiska folket, 2) beskyddet av landet och i samband med det, det unika bandet mellan folket och landet, och 3) Guds val av och kallelse till Israel som en källa till välsignelser för världens nationer. Med andra ord, vi talar om avgörande drag i den ursprungliga kallelsen till Abraham (1 Moseboken 12), beseglade av Gud i Förbundet med Abraham (1 Moseboken 15); löftet om landet, löftet om efterkommande och kallelsen att vara en välsignelse för nationerna – tillsammans med utmaningen till nationerna att från sin sida att hedra och välsigna Israel.

För det andra: i hjärtat av allt, det tredje kriteriet, varningen till nationerna för att förakta judiskt liv, motsvarar det centrala kriteriet i Matteus 25:31 ff. vad gäller skiljandet mellan "färlationer" och "getnationerna". De nationer som inte kommer för att hjälpa "dessa Jesu minsta bröder" i tider av

lidande och vedermöda (eller till och med förorsakar lidande och vedermöda) kommer att förkastas av världens domare – Jesus.

Vi kan summera genom att säga att utifrån det perspektiv vi får från Joel bekräftas den information vi får från Matteus angående domen över nationerna och konkretiseras ytterligare och utvidgas något. Scenariot utnålas ännu mer grafiskt om vi undersöker de tre sista kapitlen av profeten Sakarja.

Jerusalem tar huvudrollen i konflikten

På ett mycket betydelsefullt sätt kompletterar de tre sista kapitlen i Sakarja det scenario som vi hittills har rekonstruerat. Bibelforskare är oense om huruvida innehållet i de sista tre kapitlen bildar ett enda avsnitt, eller om kapitel 13 bör hänföras till en annan epok eller en annan kontext. Min bedömning är att det finns fler bevis till förmån för synen på att de tre kapitlen hör ihop än emot. Kapitlen 12 och 14 beskriver helt enkelt makroperspektivet, medan kapitel 13 ger inblickar i den inre processen i nationen Israel under den här perioden. Det vi har här är två olika sätt att betrakta samma skeende. Så vad innehåller då dessa tre kapitel?

Jerusalems centrala roll i dessa händelser som beskrivs här blir tydlig redan i de första verserna av kapitel 12 och upprepas i det inledande stycket i kapitel 14:

En profetia, HERRENS ord om Israel. Så säger HERREN, han som har utspänt himlen och lagt jordens grund och som har format människans ande i henne: Se, jag skall göra Jerusalem till en berusningens kalk för alla folk runt omkring. Också Juda skall

drabbas, när Jerusalem blir belägrat. Det skall ske på den dagen att jag skall göra Jerusalem till en tung sten för alla folk. Var och en som lyfter den skall göra sig illa på den. Och alla jordens folk skall församla sig mot henne. (Sakarja 12:1-3)

Se, HERRENS dag kommer! Då skall man dela bytet bland er. Ty jag skall samla alla hednafolk till strid mot Jerusalem. Staden kommer att intas, husen plundras och kvinnorna våldtas. Halva staden skall föras bort i fångenskap. Men återstoden skall inte bli utrotad. Sedan skall HERREN gå ut i strid mot dessa hednafolk, så som han stred förr på drabbningens dag. (Sakarja 14:1-3)

Om vi undersöker det närmare känner vi igen detaljer i detta scenario.

Jerusalem som en "berusningens kalk" för omgivande nationer

Sakarja 12:2 talar om de omgivande nationernas fiendskap mot Israel. I denna beskrivning hänsyftas bildligt på Jerusalem som en "berusningens kalk". Uttrycket "berusningens kalk" eller "vredens bägare" används ofta i Gamla testamentet och har en väletablerad historia i den antika världen. För det första syftar det på en bägare fylld med en blandning av droger och vin. Denna kombination av droger och vin användes allmänt för att försätta någon i en tillstånd av berusning och irrationellt uppförande. Man känner också till fall där människor har tagit sitt liv under inflytande av en överdos av denna blandning. Det mest kända fallet är Sokrates. Dessutom användes uttrycket "berusningens kalk" i Gamla testamentet som en bild på Guds vrede.

Alla dessa bilder och bibetydelser är förvånansvärt aktuella. Särskilt i muslimvärlden, där det judiska återtagandet av Jerusalem 1948 och 1967, släppte lös en exempellös och omätlig våg av hat mot det judiska folket och mot Israel. Det är ett irrationellt hat, som till sin kärna endast kan beskrivas som demoniskt – jämförbart med det hat som Hitler och nationalsocialisterna visade mot judarna. Det är ett hat som

ytterst inte kan besegras med förnuft och de gängse diplomatiska redskap som västvärlden förfogar över.

Vi påminns om Jesu uttalande i Lukas 21:24 där han profeterar att Jerusalem ska återvinnas helt under judisk överhöghet – så snart ”hedningarnas tid” är fullbordad. Denna profetia går nu i fullbordan steg för steg, fas efter fas. Och som vi har sagt, ett stort steg togs 1948. Ett andra stort steg togs 1967. Men Tempelberget står fortfarande under delad överhöghet: delad mellan staten Israel och en muslimsk administration (Waqf). I många experters ögon är denna konflikt nu det största hindret för att nå en varaktig och äkta fred i Mellanöstern. Det som står på spel här är mera än mark att leva på, eller en gränskonflikt, eller ens den svåra humanitära frågan om de palestinska flyktingarna. Det handlar helt och hållet om följande fråga: Vem är Gud? Allah eller Israels Gud? Eller – för att introducera ett kommande tredje alternativ – Antikrist? Detta är den djupaste roten till konflikten i Mellanöstern, och Bibeln profeterar att det inte kommer att bli någon äkta varaktig lösning på detta problem förrän Messias kommer.

Jerusalem som en ”tung sten” för ”alla folk”

I Sakarja 12:3 läser vi att denna konflikt, initialt av regional karaktär, kommer att utvecklas till en konflikt av globala proportioner. Texten hänvisar till ”alla nationer”. En annorlunda bild används för Jerusalem den här gången – inte längre en ”berusningens kalk”, utan en ”tung sten” på vilken alla kommer att skada sig, när de försöker lyfta den:

”Det skall ske på den dagen att jag skall göra Jerusalem till en tung sten för alla folk. Vår och en som lyfter den skall göra sig illa på den. Och alla jordens folk skall församla sig mot henne.”
(Sakarja 12:3)

Än en gång är det bra att här lite närmare undersöka det

bildspråk som profeten använder. Vad betyder den tunga orubbliga sten som nationerna har och önskar flytta på? I Gamla testamentet nämns ofta stenar i samband med deras funktion som gränsmarkering. Uttrycket om att "den orubbliga stenen Jerusalem" ska lyftas och flyttas bekräftar denna identifikation. Det betyder att Gud har en specifik funktion och ett syfte för Jerusalem.

Detta rör ett gudomligt syfte som förebådades redan av mötet mellan Abraham och prästen och kungen Melkisedek (1 Moseboken 14:18–20), en kallelse som vittnade om den gyllene tidsåldern under Kung David – en stad med ett världsvitt, prästerligt och kungligt mandat, en unik funktion som förde in i en ny dimension med Jesu första tillkommelse, hans mandat, hans segerrika död som Påskalammet för hela mänskligheten och hans uppståndelse i denna stad. En kallelse som kommer att nå sin slutliga fullbordan i den messianska tidsåldern under Messias' prästtjänst och kungavälde. "Den store Konungens Stad", som den kallas i Psalm 48:3 och Matteus 5:35. Utifrån Guds perspektiv omfattar Jerusalems ställning alla dessa drag och mer därtill.

Emellertid är inte denna ställning oomtvistad. Olika folkgrupper har, eller har haft, olika idéer om dess status: grekerna, romarna, katolikerna (korsfararna), muslimerna och framför allt, på senare tid, Förenta nationerna (FN), för att nämna bara ett fåtal. Alltsedan det grundades efter andra världskriget har FN arbetat på att befrämja sin idé på ett internationellt (det vill säga icke-judiskt) Jerusalem. Om vi tar med vers 9 i detta kapitel blir det klart att alla världens nationer kommer att vara inblandade i striden mot (ett judiskt) Jerusalem:

"På den dagen skall jag bestämma mig för att utrota alla hednafolk som kommer mot Jerusalem." (Sakarja 12:9)

Vi kan se att den militära kampanj som nationerna för mot Israel i sluttiden och som tas upp i Joel kapitel 3 också är det

som behandlas här, med tilläggsinformationen att konflikten kommer att ha Jerusalem i centrum.

Den sista fasen av striden om Jerusalem

Vi hoppar nu från Sakarja 12:9 till Sakarja 14:1–3. Ytterligare en viktig sida av scenariot blir centrum av uppmärksamheten i det mellanliggande sammanhanget och vi ska snart se närmare på det. Men i kapitel 14:1 ff. vänder emellertid profeten sin uppmärksamhet tillbaka till striden om Jerusalem. Vi läser igen:

”Se, HERRENS dag kommer! Då skall man dela bytet bland er. Ty jag skall samla alla hednafolk till strid mot Jerusalem. Staden kommer att intas, husen plundras och kvinnorna våldtas. Halva staden skall föras bort i fångenskap. Men återstoden skall inte bli utrotad. Sedan skall HERREN gå ut i strid mot dessa hednafolk, så som han stred förr på drabbnings dag.” (Sakarja 14:1–3)

Fientligheterna kommer nu till ett slutligt, avgörande klimax. Halva Jerusalem kommer att intas av arméerna som står uppställda mot Israel. Krigets grymhet och våldsamma strider nämns, som till exempel dödligt kaos, massiv förstörelse och massvåldtäkt. Ännu en gång verkar Jerusalem vara oåterkalleligt förlorat för det judiska folket, såvida inte Gud själv ingriper på ett mer än förvånande sätt. Vi kommer att diskutera det i kapitel 11.

Mot denna bakgrund förstår man profeten Jesajas passionerade uppmaning att be för Jerusalem. Jerusalem förtjänar alltid våra böner om välsignelse. Guds löften för Jerusalem, som är oskiljaktigt och allomfattande sammankopplade med Guds löften, nådegåvor och kallelse till det judiska folket, behöver våra böner, det vill säga böner från de troende i nationerna, i synnerhet som den andliga och synliga konflikten om Jerusalem rör sig mot sitt slutliga klimax: 1917 (General Allenbys och den brittiska arméns erövring av Jerusalem vid slutet av första världskriget), 1948 och 1967

framstår som mycket viktiga milstolpar i modern historia på vägen till (den våldsamt omstridda) återuppbyggnaden av Jerusalem under judisk överhöghet. Tvisten kring Tempelberget tillsammans med den nutida blandningen av fredsförhandlingar och hoten från grannländerna, även i ökad utsträckning från "alla nationer", verkar stegras mot detta sluttidens scenario i vågor som liknar "födslovåndor" (Matteus 24:8). Vi som kristna från nationerna bjuds in att delta i utvecklingen genom bön, uppmuntrade av Jesaja i kapitel 62:1–7:

"För Sions skull vill jag inte tiga, för Jerusalems skull vill jag ej unna mig ro, förrän dess rättfärdighet går upp som solens sken och dess frälsning lyser som ett brinnande bloss. Hednafolken skall se din rättfärdighet och alla kungar din härlighet. Du skall få ett nytt namn, som HERRENS mun skall bestämma. Du skall vara en härlig krona i HERRENS hand, en kunglig huvudprydnad i din Guds hand. Du skall inte mer kallas "den övergivna", ditt land skall inte mer kallas "ödemark", utan du skall heta "min käraste" och ditt land "den äkta hustrun". Ty HERREN har sin glädje i dig, ditt land har fått sin äkta man. Ty som när en ung man gifter sig med en jungfru, så skall dina barn gifta sig med dig, och som en brudgum fröjdar sig över sin brud, så skall din Gud fröjda sig över dig. På dina murar, Jerusalem, har jag ställt väktare. Varken dag eller natt får de någonsin tystna. Ni som ropar till HERREN, unna er ingen ro. Och ge honom ingen ro, förrän han fast grundar Jerusalem och gör det till en lovsång på jorden." (Jesaja 62:1–7)

Israel kommer att få uppleva väckelse och frälsning

Medan nationerna marscherar mot Israel generellt sett, och nationernas strid mot Jerusalem i synnerhet blir alltmer våldsam, kommer fantastiska saker hända Israel och i Israel självt. Den Helige Ande kommer att utgjutas över folket. På en kollektiv, nationell skala kommer den omtalade "slöjan" (2 Korintierbrevet 3:14–16) dras bort från deras ögon och de kommer att känna igen Jesus som sin Messias; som folk kommer de att gå igenom en djup process av omvändelse och inre rening. I synnerhet Israels ledande elit kommer att ha svårt med detta, stå emot och mötas av Guds dom. Under tiden kommer striden att fortsätta och bli alltmer våldsam, allteftersom den går vidare mot ett avgörande slut. Och det är i precis detta ögonblick när den militära konflikten verkar vara totalt förlorad som Messias själv kommer att gå in i striden, återvända i stor makt och sätta sina fötter på Olivberget, döma Israels fiender och befria folket – som nu har kommit till tro på Messias – tillsammans med staden Jerusalem och befria hela det utlovade Landet från fiendestyrkor och införa den messianska tidsåldern. Det är kärnan i det som sammanfattas i Sakarja 12:10 till Sakarja 14:4! Men låt oss ta det steg för steg.

Nådens och bödens Ande

Två motsatta utvecklingar beskrivs i sammanhanget mellan Sakarja 12:3 och 12:9. I vers 3 läser vi: *"... Och alla jordens folk skall församla sig mot henne (Jerusalem) ..."* Detta följs sedan av en beskrivning av hur, å ena sidan, Herren själv vidtar mått mot fiendens arméer för att försvaga dem, medan han samtidigt på ett övernaturligt sätt styrker Israels invånare och de boende i Jerusalem. Höjdpunkten på båda dessa processer finns i verserna 9 och 10:

"På den dagen skall jag bestämma mig för att utrota alla hednafolk som kommer mot Jerusalem." (Sakarja 12:9)

Detta är första gången i dessa tre kapitel som vi får en skymt av den nära förestående förstörelsen av nationerna som har marscherat mot Israel och Jerusalem.

"Men över Davids hus och över Jerusalems invånare skall jag utgjuta nådens och bödens Ande" (Sakarja 12:10a)

Det är här som utgjutandet av den Helige Ande sker, i form av "en nådens och bödens Ande", och Guds allt starkare övernaturliga ingripande för Israels och Jerusalems skull når sin första klimax. Valet av ord här är betydelsefullt. Det pekar på ödnjukhet. Den Helige Ande uppenbarar för det judiska folket deras behov av nåd. Som de följande verserna antyder, så omfattar "bödens Ande" en bön om såväl inre frälsning som en yttre räddning i samma mån. I vilket fall, så gensvarar Jesus på följande sätt för att möta dessa behov: Först uppenbarar han sig själv för dem, som den som blev korsfäst (Sakarja 12:10), och sedan återvänder han till Jerusalem som både kung och militär befälhavare (Sakarja 14:4). Detta är de två konkreta svaren på de två dimensionerna av bön om nåd och frälsning.

"... de ser upp till mig som de har genomborrat ..."

Låt oss först se på den andliga sidan av dessa händelser (Sakarja 12:10b):

"de ser upp till mig som de har genomborrat."

Den grammatiska förändringen vid denna avgörande punkt är värd att lägga märke till. Som det brukar vara i bibliska profetior kommunicerar Gud sitt budskap genom profeten, som agerar som en mellanhand och ger budskapet vidare i Guds namn. Vid den här punkten går Gud emellertid förbi profeten ett ögonblick och talar direkt i första person singularis: *"de ser upp till mig som de har genomborrat ..."*. Helt plötsligt identifierar sig talaren själv på ett sätt som är extremt förvånande, i synnerhet för judiska lyssnare: det är den korsfäste som talar här. För att vara mera exakt: den korsfäste Messias. Genom att identifiera sig själv som det yttersta svaret på Israels folks bön om gudomligt ingripande från en nåderik Gud, initierar han en uppenbarelse och förvandling på en skala som är utan jämförelse i det judiska folkets historia.

För att använda Paulus språk: "Hela Israel ska bli frälst" (Romarbrevet 11:26).

Utifrån Jesu perspektiv fullbordas här en central del av det som han hade profeterat över Jerusalems invånare:

"Jerusalem, Jerusalem, du som mördar profeterna och stenar dem som är sända till dig. Hur ofta har jag inte velat samla dina barn, så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna, men ni ville inte. Se, ert hus kommer att stå öde. Ty jag säger er: Härefter skall ni inte se mig, förrän ni säger: Välsignad är han som kommer i Herrens namn." (Matteus 23:37–39)

Den omtalade slöjan över Israels folk, som har att göra med Messias och evangeliet, kommer att dras bort från deras ögon: (2 Korintierbrevet 3:16), eller för att använda Paulus ord igen:

"... om de inte blir kvar i sin otro. Gud har ju makt att ympa in dem igen. Ty om du har blivit borthuggen från det vilda olivträd som du av naturen tillhörde, och mot naturen har inympats på ett äkta olivträd, hur mycket lättare kommer då inte dessa naturliga grenar att ympas in på sitt eget olivträd." (Romarbrevet 11: 23–

Nationell omvändelse, trauma och rening

Reaktionen hos Israels folk, vid denna uppenbarelse av honom som blev korsfäst, är oerhörd: de blir otroligt chockade. Det är som om deras förste och ende son plötsligt har dött (se slutet av Sakarja 12). För att uttrycka det på Bibelns sätt är detta den mest makalösa mänskliga sorg och trauma man kan tänka sig, jämförbar med Marias sorg vid korset eller sorgen hos egyptierna vid deras förstföddas död i den sista, avgörande plågan som förde till Israels barns exodus ut ur Egypten. För en del av oss kan detta djupa trauma vara svårt att förstå. Andra har upplevt det på ett liknande sätt i samband med sin omvändelse: chocken av att bli medveten om kärleken hos den som blev korsfäst, kombinerat med den chock som upplevs simultant då man ser sin egen synd, som betyder evig separation från Gud, den egna syndens avgrund och mörker å ena sidan, och som kontrast, Guds omätliga kärlek och nåd i Messias som övervinner avgrunden, som Paulus beskriver det i slutet av Romarbrevet 11:

”Ni var tidigare olydiga mot Gud, men har nu fått barmhärtighet genom deras olydnad. Så har nu också de varit olydiga för att de skulle få förbarmande genom den barmhärtighet som ni får. Ty Gud har gjort alla till fångar under olydnaden för att sedan förbarma sig över alla. O vilket djup av rikedom och vishet och kunskap hos Gud! Hur outgrundliga är inte hans domar och hur outrannsakliga hans vägar. Vem har lärt känna Herrens sinne eller vem har varit hans rådgivare? Eller vem har först givit honom något som han måste betala igen. Av honom, genom honom och till honom är allting. Honom tillhör äran i evigheter, amen.” (Romarbrevet 11:30–36)

Det finns två andra tillfällen i Skriften som orsakat liknande reaktioner av överbevisning och omvälvning hos det judiska folket – även om det är på en betydligt mindre skala: det ögonblick då Josef avslöjade vem han var inför sina bröder, och

det andra tillfället är reaktionen hos de 3,000 som kom till tro på Messias efter Petrus predikan på pingsten i Jerusalem:

"Då kunde Josef inte behärska sig längre inför alla dem som stod omkring honom. Han ropade: "Gå ut härifrån alla!" Ingen fick stanna inne hos Josef när han gav sig till känna för sina bröder. Han började gråta så högt att egyptierna hörde det. Faraos husfolk hörde det också. ... Sedan föll han sin bror Benjamin om halsen och grät, och Benjamin grät vid hans hals. Han kysste alla sina bröder och grät i deras armar." (1 Moseboken 45:1–2; 14–15a)

"Därför skall hela Israels folk veta att denne Jesus som ni korsfäste, honom har Gud gjort både till Herre och Messias." När de hörde detta, högg det till i hjärtat på dem, och de frågade Petrus och de andra apostlarna: "Bröder, vad skall vi göra?" (Apg. 2:36–37)

Vid båda tillfällena var det första gensvaret på uppenbarelsen en chock: Josef, som de kände som den despotiske härskaren i det fientliga Egypten – deras bror? Jesus, bråkstaken, den stora besvikelsen som de hade överlämnat till romarna för att korsfästas bara några veckor tidigare – deras Messias? Den som profeterna hade talat till dem om i århundraden? HAN var den som de inte hade känt igen, den som de hade förkastat och överlämnat till den mest vanhedrande död?

Precis som Josef och hans bröder grät – Josef av kärlek och glädje, han bröder av skam och chock – och precis som invånarna i Jerusalem fick ett styng i hjärtat när de igenkände den som de hade lämnat över för att bli naglad till korset, så var det också för de familjer och stammar i Israel som nu gensvarade, när de kände igen den som de hade korsfäst. Mitt i detta traumatiska kaos, denna sorg på grund av deras egna hjärtans hårdhet och deras ondskas, denna överbevisning om deras personliga och kollektiva misslyckande, upplever de samma rening av sina hjärtan som var och en av oss har tagit emot då vi på allvar ångrat det egna hjärtats hårdhet och ondskas: rening genom Påskalammet blod, som tog hela mänsklighetens synd på sig själv:

"På den dagen skall Davids hus och Jerusalems invånare ha en öppen källa till rening från synd och orenhet." (Sakarja 13:1)

Den interna processen hos Israels folk, som följde på denna väckelse, överbevisning och rening beskrivs ytterligare i resten av kapitel 13: varje person, varje familj, varje social grupp får möta valet om de ska acceptera uppenbarelsen om Messias eller förkasta den. Som det till viss grad redan var vid Jesu tid och den tidiga kyrkan av judiska troende, sker dessa existentiella processer av splittring och separation samtidigt i alla familjer, stammar och etniska grupper inom Israel.

”Den dagen ska han stå med sina fötter på Olivberget ...”

I början av kapitel 14 ändrar profeten än en gång fokus från de interna processerna hos Israels folk tillbaka till den stora bilden, och särskilt till striden om Jerusalem. Det judiska Jerusalem står med ryggen mot väggen. Militärt verkar allt vara förlorat. Halva Jerusalem är intaget och upplever än en gång det som Jerusalem har varit med om så ofta tidigare under tre tusen år: icke-judiska nationer attackerar, plundrar, förödmjukar, skövlar, förstör, jagar bort, infiltrerar, föraktar och förvägrar staden och dess invånare medborgerliga rättigheter – går aggressivt emot Guds val av och kallelse för staden och på så sätt emot hela Israel som nation.

Oljebberget – i händelsernas centrum

Denna gång händer emellertid något oväntat. Den här gången tvärt emot varje sannolikhet och alla förväntningar går Jerusalem inte samma öde till mötes som så ofta i det förångna – i händerna på babylonier, perser, greker, romare, bysantiner, muslimer, korsfarare, regionala muslimska härskare, ottomaner och briter – ödet att erövrats av icke-judiska

nationer och makter. Den här gången ingriper Jesus själv: som kungars Kung och herrars Herre och Herre över de himmelska härskarorna:

"På den dagen skall han stå med sina fötter på Oljeberget, mitt emot Jerusalem, österut. Och Oljeberget skall delas mitt itu, från öster till väster..." (Sakarja 14:4)

Jesus återvänder till exakt den plats varifrån han lämnade jorden och som ängeln förutsade att han skulle återkomma till:

"Då han hade sagt detta, såg de hur han lyftes upp, och ett moln tog honom ur deras åsyn. Medan de såg mot himlen dit han for upp, se, då stod två män i vita kläder hos dem. Och de sade: "Ni män från Galileen, varför står ni och ser mot himlen? Denne Jesus som har blivit upptagen från er till himlen, han skall komma igen på samma sätt som ni har sett honom fara upp till himlen." Då vände de tillbaka till Jerusalem från det berg som kallas Oljeberget och som ligger nära staden, en sabbatsväg därifrån." (Apostlagärningarna 1:9–12)

Han kommer inte tillbaka som Guds lamm, som vid sin första tillkommelse. Den här gången återvänder han som Lejonet av Juda. Han återkommer som:

- Frälsaren från Sion (Romarbrevet 11:26)
- Den som ryter från Sion (Joel 3:16–17) och dömer nationerna
- Konungen och Sonen som Gud har installerat i Sion (Psalm 2:6–7)
- Som världens domare som kommer för att skilja nationerna från varandra (Matteus 25:31–ff)

Varför? Därför att det är förutsagt av profeterna – och för att Jesus har bekräftat det i enlighet med profeterna. I Matteus 23:39 profeterar Jesus om Jerusalems andliga förvandling. Vi tog upp det i förra kapitlet. I Lukas 21:24 kan du se att Jesus talar om samma sak på politisk nivå. Jerusalem kommer att bli judiskt än en gång när hedningarnas makt över Jerusalem kommer till

sitt slut:

”De skall falla för svärdegg och föras bort som fångar till alla hednafolk. Jerusalem kommer att trampas ner av hedningarna, tills hedningarnas tider är fullbordade.” (Lukas 21:24)

När denna tidsålder väl har grytt kommer ingenting eller ingen att kunna vrida tillbaka klockan, ingenting eller ingen kan stoppa födslovåndorna när de väl en gång har börjat, ingenting eller ingen kan hindra att den judiska närvaron i det utlovade landet och i ”den store Konungens stad” (gradvis) upprättas (Matteus 5:35). Eller, för att uttrycka det med de ord som Gud talade genom profeten Sakarja; konfederationen av nationer som har försökt göra det, kommer att ”göra sig illa” (Sakarja 12:3).

Sakarja 14 och Jesu återkomst

En sista tanke då det gäller detta ämne: beskrivningen av platsen och händelserna runt Jesu återkomst, både geologiskt och i övrigt, är mycket precisa och mycket ”jordnära”. Olivberget ligger på östra sidan av Gamla Staden i Jerusalem (det historiska Jerusalem – fram till mitten av 1800-talet bestod Jerusalem enbart av Gamla Staden). Det var härifrån som Jesus for upp till himlen. Det är hit han kommer att återvända. Och när han återvänder kommer det att utlösa mycket handgripliga fysiska händelser: jordbävningarna är mycket fysiska och påtagliga. Fiendens soldater och arméer är mycket fysiska och påtagliga. Allt som då händer, som handlar om dom och upprättandet av Jesu herravälde, kommer att vara mycket fysiskt och påtagligt.

Allt detta pekar på ett angeläget sätt att vi bör se dessa händelser i framtiden som mycket påtagliga och verkliga. Det gäller inte bara tiden omedelbart före Jesu synliga ingripande utan även det vi kan förvänta oss under och efter hans ingripande.

Vi kan förstå exakt hur konkret detta stycke från profeten

Sakarja styrker Jesu vittnesbörd genom att jämföra Sakarja 14:5b och Matteus 25:31 med varandra:

- *"När Människosonen kommer i sin härlighet och alla änglar med honom ..." (Matteus 25:31)*
- *"Då skall HERREN, min Gud, komma och alla heliga med dig." (Sakarja 14:5b)*

Vi kan förmoda att Jesus i sin undervisning om domen över nationerna direkt influerats av Sakarja 14 eller citerar från detta avsnitt. Därför bör Jesu liknelse snarare ses som en profetia än en liknelse.

Mot denna bakgrund låt oss läsa Sakarja 14:4–11 i ett sammanhang innan vi går vidare till nästa kapitel för de viktiga frågor som gäller den faktiska domen över nationerna.

På den dagen skall han stå med sina fötter på Oljeberget, mitt emot Jerusalem, österut. Och Oljeberget skall delas mitt itu, från öster till väster, till en mycket stor dal genom att ena hälften av berget viker undan mot norr och andra hälften mot söder. Och ni skall fly ner i dalen mellan mina berg, ty dalen mellan bergen skall sträcka sig till Asel. Ni skall fly som när ni flydde för jordbävningen på Ussias, Juda kungs, tid. Då skall HERREN, min Gud, komma och alla heliga med dig. Det skall ske på den dagen att ljuset blir borta, himlens ljus skall förmörkas. Det blir en särskild dag, känd av HERREN, inte dag och inte natt. Men det skall ske att när aftonen kommer blir det ljus. Det skall ske på den dagen att rinnande vatten skall utgå från Jerusalem, ena hälften mot Östra havet och andra hälften mot Västra havet. Både sommar och vinter skall det vara så. HERREN skall vara konung över hela jorden. På den dagen skall det ske: HERREN är en och hans namn är ett. Hela landet, från Geba till Rimmon, söder om Jerusalem, skall förvandlas till en slätt. Men staden skall vara upphöjd och förbli på sin plats, från Benjaminsporten till den plats där den förra porten stod, till Hörnporten, och från Hananeltornet till de kungliga vinpressarna. Folket skall bo där i ro och aldrig mer lämnas till undergång. Jerusalem skall bo i trygghet. (Sakarja 14:4–11)

Den slutliga domen över nationerna

Vi har under tiden sett mängder av bevis för att Gamla testamentet och Nya testamentet stämmer överens då det gäller en dom över nationerna i den sista tiden. Det främsta kriteriet för denna dom är hur nationerna har behandlat det judiska folket och Israel. Bibelns startpunkt och grund för detta är Israels kallelse, genom patriarkerna Abraham, Isak och Jakob, att vara en välsignelse för nationerna och villkoret som gavs till nationerna för att få del av denna välsignelse: den nation som välsignar dig (Israel) kommer att bli välsignad av mig, men den nation som föraktar dig (Israel) kommer under min dom. Låt oss snabbt sammanfatta de relevanta bibliska hänvisningarna ännu en gång här:

”När Människosonen kommer i sin härlighet och alla änglar med honom, då skall han sätta sig på sin härlighets tron. Och alla folk skall samlas inför honom, och han skall skilja dem från varandra, som en herde skiljer fåren från getterna. Och fåren skall han ställa på sin högra sida och getterna på den vänstra.” (Matteus 25:31-33)

”Jag skall välsigna dem som välsignar dig och förbanna den som

förbannar dig. I dig skall alla släkter på jorden bli välsignade." (1 Moseboken 12:3)

"Ty se, i de dagarna och på den tiden, när jag gör slut på Judas och Jerusalems fångenskap, skall jag samla alla hednafolk och föra dem ner till Josafats dal. Där skall jag hålla dom över dem för mitt folks, min arvedel Israels, skull, som de har förskingrat bland hednafolken. De har delat mitt land ... Det är skaror på skaror i Domens dal, ty HERRENS dag är nära i Domens dal. Solen och månen förmörkas, och stjärnorna mister sitt sken. HERREN ryter från Sion, från Jerusalem låter han sin röst höras, så att himlen och jorden bävar. Men HERREN är en tillflykt för sitt folk, ett skydd för Israels barn." (Joel 3:1–2, 14–16)

"Se, jag skall göra Jerusalem till en berusningens kalk för alla folk runt omkring. Också Juda skall drabbas, när Jerusalem blir belägrat. Det skall ske på den dagen att jag skall göra Jerusalem till en tung sten för alla folk. Var och en som lyfter den skall göra sig illa på den. Och alla jordens folk skall församla sig mot henne ... På den dagen skall jag bestämma mig för att utrota alla hednafolk som kommer mot Jerusalem." (Sakarja 12:2–3, 9)

"Sedan skall HERREN gå ut i strid mot dessa hednafolk, så som han stred förr på drabbningens dag. På den dagen skall han stå med sina fötter på Oljeberget, mitt emot Jerusalem, österut. Och Oljeberget skall delas mitt itu, från öster till väster, till en mycket stor dal genom att ena hälften av berget viker undan mot norr och andra hälften mot söder ... Detta är den plåga med vilken HERREN skall slå alla de folk som drar ut mot Jerusalem: Han skall låta deras kött ruttna medan de ännu står på sina fötter, deras ögon skall ruttna i sina hålor, och deras tunga skall ruttna i deras mun." (Sakarja 14:3–4, 12)

Välsignelse och dom med Jesu återkomst

När Jesus kommer tillbaka kommer han att upprätta sin prästerliga och konungsliga auktoritet i Jerusalem och regera hela världen därifrån. Det kommer att bli fullbordan av alla löften som getts till Israels folk och nationerna beträffande denna messianska tidsålder: *"HERREN skall vara konung över*

hela jorden.” (Sakarja 14:9)

Under denna övergångsperiod, som leder fram till inledningen av den messianska tidsåldern, sker utvecklingen åt två motsatta håll, mitt i de omvälvande naturkatastrofer som äger rum: de nationer som inte ansluter sig till den antikristliga marschen mot Israel, och till och med hjälper det hotade judiska folket (”de minsta av Jesu bröder”) under svåra omständigheter, kommer omedelbart att erfara befrielse, ett slut på hoten och konflikterna, och Messias beskydd, vård och omsorg:

”Då skall konungen säga till dem som står på hans högra sida: Kom, ni min Faders välsignade, och ta i besittning det rike som stått färdigt åt er från världens begynnelse. Ty jag var hungrig och ni gav mig att äta. Jag var törstig och ni gav mig att dricka. Jag var främling och ni tog emot mig. Jag var naken och ni klädde mig. Jag var sjuk och ni besökte mig. Jag var i fängelse och ni kom till mig. Då skall de rättfärdiga svara honom: Herre, när såg vi dig hungrig och gav dig att äta, eller törstig och gav dig att dricka? Och när såg vi dig vara främling och tog emot dig eller naken och klädde dig? Och när såg vi dig sjuk eller i fängelse och kom till dig? Då skall konungen svara dem: Amen säger jag er: Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig.” (Matteus 25:34–40)

”HERREN ryter från Sion, från Jerusalem låter han sin röst höras, så att himlen och jorden bävar. Men HERREN är en tillflykt för sitt folk, ett skydd för Israels barn. Och ni skall förstå att jag är HERREN, er Gud, som bor på Sion, mitt heliga berg.” (Joel 3:16–17a)

”Hela landet, från Geba till Rimmon, söder om Jerusalem, skall förvandlas till en slätt. Men staden skall vara upphöjd och förbli på sin plats, från Benjaminsporten till den plats där den förra porten stod, till Hörnporten, och från Hananeltornet till de kungliga vinpressarna. Folket skall bo där i ro och aldrig mer lämnas till undergång. Jerusalem skall bo i trygghet.” (Sakarja 14:10–11)

De andra nationerna kommer emellertid att dömas på ett

dramatiskt sätt av den återvändande Messias:

"Sedan skall han säga till dem som står på den vänstra sidan: Gå bort ifrån mig, ni förbannade, till den eviga elden som är beredd åt djävulen och hans änglar. Ty jag var hungrig och ni gav mig inte att äta. Jag var törstig och ni gav mig inte att dricka. Jag var främling och ni tog inte emot mig, naken och ni klädde mig inte, sjuk och i fängelse och ni besökte mig inte. Då skall de svara: Herre, när såg vi dig hungrig eller törstig eller som främling eller naken eller sjuk eller i fängelse och tjänade dig inte? Då skall han svara dem: Amen säger jag er: Allt vad ni inte har gjort för en av dessa minsta, det har ni inte heller gjort för mig. Och dessa skall gå bort till evigt straff, men de rättfärdiga till evigt liv." (Matteus 25:41-46)

"Detta är den plåga med vilken HERREN skall slå alla de folk som drar ut mot Jerusalem: Han skall låta deras kött ruttna medan de ännu står på sina fötter, deras ögon skall ruttna i sina hålor, och deras tunga skall ruttna i deras mun. Det skall ske på den dagen att HERREN skall sända stor förvirring bland dem. De skall bära hand på varandra, och den enes hand skall lyftas mot den andres." (Sakarja 14:12-13)

Joel talar också på klassiskt vis om dom i ett avsnitt som talar om "Domens dal"¹:

"... ty där skall jag sitta till doms över alla hednafolk häromkring. Låt lien gå, ty skörden är mogen. Kom och trampa, ty pressen är full, presskaren flödar över, ty deras ondska är stor. Det är skaror på skaror i Domens dal, ty HERRENS dag är nära i Domens dal. (Joel 3:12b-14)

Vi kan sålunda sammanfatta genom att säga att "Herrens Dag" som den talas om i Gamla testamentet, eller "Dagen för Herrens återkomst" som den kallas i Nya testamentet, kommer att vara en tid då de nationer som har dragit skuld över sig, vad gäller det judiska folket och Israel, kommer att dömas av den

1 Detta stycke talar om "omkringliggande nationer". Men Joel 3:2, å andra sidan nämner "alla nationer". Sakarja 12:2-3 och 9 förhåller sig på samma sätt. Det kan finnas två olika faser och betoningar, men kärnbudskapet om en global dom över nationerna är i vilket fall den övergripande bilden i Sakarja, Joel och Matteus.

återvändande Messias, Jesus. Däremot kommer de nationer som inte har deltagit i marschen mot Israel och som till och med har bistått det judiska folket i deras svårigheter inte att beröras av denna dom.

Detta är alltså det bibliska scenariot i vår översikt. Det är ett utmanande scenario och något som många är helt ovetande om – åtminstone vad beträffar skalan och omfattningen. När vi för första gången ställs inför denna aspekt av den bibliska profetian, kan det ofta vara en utmaning att förhålla till sig den och integrera den med våra egna tankar om Gud och Bibelns världsuppfattning och de därmed sammanhängande förväntningar vi har när det gäller slutet av denna tidsålder.

Tre nyckelfrågor

I många samtal som uppstår utifrån detta kärnbudskap är det tre frågor som ställs. Jag skulle vilja undersöka var och en av dessa tre frågor innan vi vänder vår uppmärksamhet till vad detta budskap får för konsekvenser:

Fråga 1: Hur bör vi konkret betrakta denna dom över nationerna?

Fråga 2: Vad händer den individuella troende och församlingen i en specifik nation som kommer under den dom som förutsägs?

Fråga 3: Hur kan man förlika den synbara motsägelsen mellan "alla nationer" som kommer under Guds dom i sluttiden, och "fåren" och "getterna", det vill säga åtskiljandet mellan olika nationer?

Vad säger Bibeln om domen över nationerna?

Hur bör och kan vi betrakta Guds dom över nationerna? Vad har Skriften att säga om detta, och av det som sägs, vilka delar gäller nutiden och vilka gäller framtiden? När Matteus 25:31ff talar om sådana nationer som räknas till "getterna" och profeterar, med Nya Testamentets ord, den strängaste dom över dem, vad innebär det? Låt oss försöka närma oss denna fråga steg för steg.

Motsvarande behandling av nationerna och Israel i domen

I introduktionen slog vi fast vi att enkelt uttryckt finns det två viktiga teman i Gamla testamentet: det ena är hur Gud handlar med Israel i förhållande till dess lydnad eller olydnad vad gäller Torah. Det andra är hur Gud handlar med nationerna i förhållande till deras inställning gentemot Israel.

Vi finner en första nyckel till att förstå Guds handlande med välsignelse eller förbannelse, godhet eller dom, på folkens och nationernas nivå, i sättet som han tar itu med Israel självt. Det finns inget annat kapitel i Bibeln som så tydligt visar betydelsen

av förbannelse eller välsignelse när det gäller Israel än 5 Moseboken 28 – 14 verser om välsignelse, men 50 verser om dom.

Som vi redan har sett visar en närmare granskning av dessa ungefärligen 50 verser om dom att det finns en viss stegring av åtgärderna som har med domen att göra: den strängaste domen – det världsvida utspridandet av det judiska folket – utgör den högsta punkten, eller snarare den lägsta punkten i Guds domshandlingar mot Israel. Vi har också sett att Jesus själv profeterade om denna den sista och allvarligaste sanktionen som en händelse i framtiden, utifrån hans perspektiv (Lukas 21:24).

Eftersom Israel tjänar som ett exempel för nationerna – vad gäller gott och ont, välsignelse och förbannelse – är första steget att föra detta känsliga ämne på tal att vi antar att Guds handlande med nationerna kommer att likna hans behandling av Israel, även om kriterierna för domen skiljer sig åt.

Men Guds behandling av Israel avseende välsignelse och förbannelse motsvarar i huvudsak hans behandling av nationerna: Han älskar Israel. Han älskar nationerna. Han är långsam till vrede och hans vrede och domar stegras gradvis. Men om Israel eller nationerna varaktigt brister i att gensvara till Herrens tilltagande bestraffning och inte omvänder sig så fortsätter domen att öka tills klimax nås.

Den världsvida diasporan som har varat i nästan två årtusenden är enligt 5 Moseboken den slutliga domen. Förintelsen vid slutet av dessa två årtusenden innehöll också ett inslag av dom – den slutliga upptrappningen vid slutet av denna till synes oändliga period av Diaspora. Om Gud inte avstår från att bestraffa sin första kärlek, sitt djupt älskade folk, då finns det ingen anledning för andra folk och nationer att tro att Gud bara kommer att bortse från våra överträdelser vad gäller det kriterium som är tillämpligt på oss – vår inställning till det judiska folket och Israel. Vi har betonat den här punkten så ofta

tidigare men låt oss ta det en gång till: detta kriterium och de därmed följande konsekvenserna av välsignelse eller dom har inte förändrats det minsta – de gäller fortfarande idag.

Skillnaden mellan nationerna och Israel i domen

Det finns emellertid en avgörande skillnad mellan det sätt som Gud handlar med Israel och det sätt han behandlar nationerna i domen. Denna skillnad gäller slutpunkten i upptrappningen av Guds dom. På grundval av Förbundet med Abraham har Gud lovat Israels folk att de inte skulle bli totalt förintade även om de var extremt olydiga, och att Gud skulle uppfylla sin centrala kallelse till det judiska folket och sina centrala löften till dem. Detta bekräftas i Nya testamentet både i evangelierna (Matteus 23:39, Lukas 21:24, etc.) och av Paulus. Låt oss än en gång läsa de viktigaste avsnitten som handlar om detta i Romarbrevet:

”... om de inte blir kvar i sin otro. Gud har ju makt att ympa in dem igen. Ty om du har blivit borthuggen från det vilda olivträd som du av naturen tillhörde, och mot naturen har inympats på ett äkta olivträd, hur mycket lättare kommer då inte dessa naturliga grenar att ympas in på sitt eget olivträd. Bröder, jag vill att ni skall känna till denna hemlighet, för att ni inte skall ha för höga tankar om er själva: förstockelse har kommit över en del av Israel och så skall det förbli, till dess att hedningarna i fullt antal har kommit in. Och det är så hela Israel skall bli frälst, som det står skrivet: Från Sion skall Frälsaren komma och skaffa bort all ogudaktighet från Jakob. Och detta skall vara mitt förbund med dem, när jag tar bort deras synder. I fråga om evangelium är de fiender för er skull, men i fråga om utkorelsen är de älskade för fädernas skull. (Romarbrevet 11:23–28)

”Vad jag vill säga är att Kristus har blivit de omskurnas tjänare för att visa att Gud är sannfärdig och bekräfta löftena till fäderna” (Romarbrevet 15:8)

Gud kommer att fullborda sitt syfte med Israel. Grunden för detta är förbunden med patriarkerna. Vägen till fullbordandet

går via Messias, Jesus. Guds nåd är grunden för båda:

"Ni var tidigare olydiga mot Gud, men har nu fått barmhärtighet genom deras olydnad. Så har nu också de varit olydiga för att de skulle få förbarmande genom den barmhärtighet som ni får. Ty Gud har gjort alla till fångar under olydnaden för att sedan förbarma sig över alla." (Romarbrevet 11:30–32)

Allt detta för oss till den springande punkten – den slutliga, avgörande skillnaden: Dessa löften gäller bara Israel. De gäller inte några andra nationer. Och från Gamla testamentet känner vi till att en nation som vägrar att lämna sin fientliga hållning mot Israel och det judiska folket hotas av utrotning som en yttersta konsekvens av Guds dom..

Mot denna bakgrund måste vi räkna med möjligheten att det finns nationer idag som inte längre kommer att finnas till i den messianska tidsåldern.

Vi kristna och domen över nationerna

Nästa fråga som kräver vår uppmärksamhet är om, och i så fall hur, Guds möjliga domshandlingar på kollektiv nivå, på folkens och nationernas nivå, kommer att beröra individuella kristna troendes öde. Detta är mycket viktig och befogad fråga.

Det korta svaret på denna fråga är: "Nej!". Vår personliga frälsning är inte beroende av om vår nation räknas som en "getnation". Även om den skulle göra det, så är det inte detta som avgör vårt personliga öde för evigheten, utan enbart vår relation till Jesus och vår attityd mot honom.

Då vi nu har klargjort denna fråga om den individuella nivån så finns det ändå åtminstone ytterligare två viktiga aspekter kvar att tänka på: Den ena är frågan om vilken grundläggande attityd vi som kristna bör ha gentemot det judiska folket och mot Israel, och den andra är vilket ansvar vi har som kristna för vår egen nation och dess relation till Israel.

Vår attityd som kristna gentemot det judiska folket och Israel

Under de senaste decennierna har hela bibliotek med böcker skrivits om relationerna mellan oss som kristna och judarna och Israel. För egen del har jag behandlat detta ämne mer ingående i mina två tidigare böcker som jag nämnt tidigare. Detta är inte platsen för en detaljerad analys. Jag vill bara beröra en aspekt här – även om den är avgörande: den måttstock som användes för nationerna i 1 Moseboken 12:3 ska med bestämdhet tillämpas på kyrkan och den kristna världen.

Vi läser i 1 Moseboken 12:3:

"Jag skall välsigna dem som välsignar dig och förbanna den som förbannar dig. I dig skall alla släkter på jorden bli välsignade."

Budskapet i Romarbrevet 11:17–22 är mycket likartat:

"Men om nu några av grenarna har brutits bort och du, som är ett vilt olivträd, har blivit inympad bland dem och fått del av det äkta olivträdets feta rot, då skall du inte förhäva dig över grenarna. Men om du förhäver dig skall du veta att det inte är du som bär roten utan roten som bär dig. Nu invänder du kanske att grenarna bröts bort för att du skulle ympas in. Du har rätt, för sin otros skull bröts de bort, men du står kvar genom tron. Vår inte högmodig utan lev i fruktan. Ty om Gud inte skonade de naturliga grenarna skall han inte heller skona dig. Se här Guds godhet och stränghet: hans stränghet mot dem som föll, hans godhet mot dig, om du blir kvar i hans godhet, annars blir också du borthuggen."

Även om majoriteten av det judiska folket i alla tider från Jesu tid till idag inte har kommit till tro på evangeliet eller Messias, bör vi ändå högakta dem med tacksamhet och respekt. Vi som kristna från nationerna får inte tappa insikten om att det inte är vi som stödjer roten, med dess unika syfte i frälsningsplanen, utan det är den kollektiva roten "Israel" – genom den judiske Messias, Jesus – som stödjer oss!

Vi, som kristna från hednanationerna, är kallade att hedra det

judiska folket i dess helhet – både grenarna som har förblivit inympade i (messianska judar som vi kallar dem idag) OCH de grenar som har blivit avbrutna – ”hela Israel” (se vers 26). Först och främst därför att de representerar roten till frälsning. För det andra att Guds löften till dem och Förbundet med Abraham fortfarande gäller. Om vi brister i detta kommer vi, som församling, som kristenhet, under samma Guds dom som nationerna i världen som föraktar det judiska folket och Israel.

Vår plikt angående vår egen nation i relation till Israel

På grund av detta, utifrån vår positiva bibliska attityd mot det judiska folket, rotade och grundade i Guds kärlek och nåd gentemot hans folk, är vi kallade att vara inte bara en välsignelse för det judiska folket utan även en profetisk röst till vår egen nation när det gäller det judiska folket och Israel – en profetisk röst med ett bibliskt mandat. Detta mandat gäller särskilt vår tid och vår generation – i en tid då det judiska folkets lott förändras då landet och folket återupprättas som förutsagt av Gud och förbereds för Messias' uppenbarelse. Detta finns beskrivet i profeten Jeremias bok, kapitel 31.

Först och främst beskrivs Israels fysiska återvändande och återupprättande:

”Se, jag skall föra dem från landet i norr och samla dem från jordens yttersta hörn, bland dem både blinda och halta, både havande kvinnor och barnaföderskor. I en stor skara skall de komma tillbaka hit. Gråtande skall de komma, men jag skall leda dem där de går bedjande fram. Jag skall föra dem till vattenbäckar på en jämn väg där de inte skall stappla. Ty jag är en fader för Israel, och Efraim är min förstfödde son. (Jeremia 31:8–9)

Den andra delen av kapitlet täcker den nationella väckelsen och Israels frälsning när det Nya förbundet helt och hållet ersätter Förbundet vid Sinai:

”Se, dagar skall komma, säger HERREN, då jag skall sluta ett nytt förbund med Israels hus och med Juda hus, inte ett sådant

förbund som jag slöt med deras fäder den dag då jag tog dem vid handen och förde dem ut ur Egyptens land - det förbund med mig som de bröt fastän jag var deras rätte herre - säger HERREN. Nej, detta är det förbund som jag efter denna tid skall sluta med Israels hus, säger HERREN: Jag skall lägga min lag i deras inre och skriva den i deras hjärtan. Jag skall vara deras Gud och de skall vara mitt folk.” (Jeremia 31:31–33)

Inneslutet mitt i detta, mellan två stadier av Guds utgjutande av nåd över Israel, kommer en mycket klar kallelse till världens nationer:

”Hör HERRENS ord, ni hednafolk, och förkunna det i kustländerna i fjärran. Säg: Han som skingrade Israel skall också samla det och bevara det som en herde bevarar sin hjord.” (Jeremia 31:10)

Denna vers består faktiskt av två uppmaningar: för det första, lyssna, och för det andra, tala. Och vad är budskapet? Budskapet är att samma Gud som hade orsakat den utdragna världsvida diasporan, och hade förskingrat judarna ”bland alla nationer” (5 Moseboken 28:64, Lukas 21:24) som en dom, det är han som nu står bakom hopsamlandet av sitt folk från varje land, och och det är han som håller sin beskyddande hand över dem.

Vilken grupp bland världens nationer befinner sig i ett läge att föra fram detta budskap till världens nationer? Det är bara de från världens nationer som tror på budskapet, som har tagit det till sitt hjärta och är redo att gå mot strömmen för att föra det vidare. Och vilken grupp bland världens nationer är det meningen ska höra detta budskap? De icke-kristna. Särskilt de som har ansvar för sina nationer: regeringar och parlament, opinionsbildare och informationsspridare. Det budskap de behöver höra är att vi lever vid en historisk vändpunkt, och att det är Gud själv som i sin nåd ligger bakom denna återupp-rättelse och förändring av det judiska folkets och Israels situation. Det är därför som vi ska påminna dem som har makt om 1 Moseboken 12:3, ”Den som välsignar Israel är välsignad,

men den som föraktar och förnedrar Israel kommer under Guds dom.”

En fråga om trovärdighet och auktoritet

Utifrån Romarbrevet 11:17ff har vi redan tittat på den plikt som Gud har lagt på kristna, nämligen att visa tacksamhet, uppskattning och respekt gentemot Israels folk – roten till vår kristna tro och frälsning. I annat fall kan även vi brytas av från det äkta olivträdet.

Av Jeremia 31:10 vet vi nu att vårt uppdrag att visa solidaritet mot Israel och genom det mot vår regering och våra beslutsfattare i våra egna nationer har en särskild betydelse i denna sista tid – den tid då Gud i sin nåd återupprättar sitt folks ödeslott.

Dessutom kan vi i Nya testamentet läsa att även vi har en kallelse – inte olik Israels – att vara ett profetiskt folk för nationerna som inte känner Israels Gud och hans (och vår) Messias, Jesus:

”Men ni är ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett Guds eget folk, för att ni skall förkunna hans härliga gärningar, han som har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus.” (1 Petrusbrevet 2:9)

Som kristna, enligt Guds vilja födda i den här tiden och den här generationen, vilar denna kallelse på oss idag på ett unikt sätt. Vi är kallade, först och främst, att omvända oss från kristenhetens tidigare begångna fel och misstag, och att som Kristi Kropp börja gå längs en helt ny väg: en väg som innebär högaktning, kärlek och barnhärthet mot det judiska folket, och en väg som innebär vaksamhet och uppmaningar till att bibehålla denna respektfulla inställning gentemot det judiska folket från våra regeringar, parlament och den så kallade allmänna uppfattningen.

Detta är grundläggande, men det är, i synnerhet för den tid

som vi lever i, en central del av det Jesus har kallat oss att vara: "salt och ljus" och "staden byggd på ett berg" – i Bergspredikans anda, inom oss förberedda på att möta förkastelse och förföljelse, hand i hand med vårt vittnesbörd om Jesus och de goda nyheterna om Guds rike.

"Saliga är de som blir förföljda för rättfärdighetens skull, dem tillhör himmelriket. Saliga är ni, när människor hånar och förföljer er, ljuger och säger allt ont om er för min skull. Gläd er och jubla, ty er lön är stor i himlen. På samma sätt förföljde man profeterna före er. Ni är jordens salt. Men om saltet förlorar sin salta, hur skall man då göra det salt igen? Det duger bara till att kastas ut och trampas ner av människor. Ni är världens ljus. Inte kan en stad döljas, som ligger på ett berg. Inte heller tänder man ett ljus och sätter det under skäppan, utan man sätter det på ljushållaren, så att det lyser för alla i huset. Låt på samma sätt ert ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er Fader i himlen." (Matteus 5:10–16)

Vårt vittnesbörd om Jesus, vårt budskap om de goda nyheterna om Guds rike, och vår solidaritet med det judiska folket, och tillsammans med det vårt ansvar för och gentemot vår egen nation, går hand i hand i den sista tiden. Bara då har vi en trovärdighet som håller i ögonen på världen utanför och får större auktoritet.

Israels Messias och Israels Gud är en. Israels Gud, i Sonens person, är inte bara vår personlige frälsare, han är också Herre över hela historien, herrarnas Herre och kungarnas Kung. Han är på samma gång Guds Lamm och Lejonet av Juda. Vi kan inte och får inte försöka dela på Jesus, vi får inte försöka dela Gud och vi får inte försöka dela upp Bibeln. Det kanske inte sätter vår personliga frälsning i fara, men det kommer att äventyra vårt gemensamma uppdrag, vår effektivitet och vår auktoritet som församling och kristenhet i stort.

En dom över alla nationer eller endast en del?

En fråga som vi behöver ta itu med och som rör den profetiskt förutsagda domen i sluttiden, utgår från det faktum att en del skriftställen talar om "alla nationer" (till exempel Sakarja 12.9, Joel 3:2), medan andra, i synnerhet Matteus 25:3ff, gör skillnad mellan de nationer som har varit barmhärtiga mot Jesu folk – judarna, Israel – och de som har varit utan barmhärtighet: "fånationerna" och "getnationerna". Hur stämmer detta överens?

På väg mot en regering för hela världen

Uppenbarelsboken talar om en tid där det kommer att finnas en enda världshärskare (den så kallade "Antikrist") som leder en världsregering av något slag. I denna antikristliga världsregering kommer "Babels andemakt", som vi mött tidigare i historien om Babels torn i 1 Moseboken 11, att få sin slutliga manifestation:

"I anden förde han mig då bort till en öken. Och jag såg en kvinna sitta på ett charlakansrött vilddjur, som var fullt med hädiska namn och hade sju huvuden och tio horn. Kvinnan var klädd i

purpur och scharlakan och smyckad med guld, ädelstenar och pärlor. I handen hade hon en guldbägare, full av skändligheter och smuts från hennes otukt. På hennes panna var skrivet ett namn, en hemlighet: det stora Babylon, modern till skökorna och skändligheterna på jorden.” (Uppenbarelseboken 17:3–5)

Under de senaste 100 årens internationella samarbete och konflikter, har globala strukturer utvecklats som var otänkbara tidigare. Efter första världskriget bildades Nationernas Förbund med sitt säte i London. Efter andra världskriget grundades Förenta Nationerna (FN) med säte i New York. Den huvudsakliga uppgiften för dessa institutioner var, och är, att säkra nationernas fridfulla samexistens. Om vi koncentrerar oss på enbart perioden efter andra världskriget, är det rimligt att säga att Förenta Nationerna (FN) för närvarande representerar den världsvida familjen av nationer. Detta är inte en världsregering ännu, men trots det är det en struktur som gör det lätt för oss att tänka oss hur en sådan världsregering en dag skulle kunna te sig, och kan vara en föregångare till det. Just nu är 193 nationer representerade i FN – praktiskt taget alla internationellt erkända nationer med en motsvarande regering och diplomatisk status.

När Bibeln talar om ”alla nationer” skulle en institution som FN verkligen passa in i bilden. När FN engagerar sig någonstans blir ”alla nationer” i viss mån inblandade. Men trots det är det inte alls nödvändigt för varenda nation att hålla med FN i frågan.

Ett exempel: Gulfkriget under USA:s ledarskap under tidiga 1990-talet.

Det finns bara ett exempel i modern historia, där FN har använt alla medel som står till dess förfogande och gått ut i en militär offensiv. Det var i det så kallade Gulfkriget, under USA:s ledning, lett av President Bush (d ä), mot Saddam Husseins Irak, som nyligen hade invaderat grannlandet Kuwait. Den militära motattacken genomfördes med godkännande av Säkerhetsrådet

och den majoritet som krävdes i Generalförsamlingen.

En sak som är betydelsefull för oss här är emellertid att alla nationer verkligen inte var överens om beslutet eller handlade på ett och samma sätt. Av de cirka 180 nationerna vid den tidpunkten var det bara 13 som ställde upp med soldater. Cirka 60 nationer stod för logistikstöd. I Generalförsamlingen röstade många nationer mot en attack eller lade ner sina röster. "Alla nationer" (FN) agerade mot Saddam Hussein och drev honom till slut ut ur Kuwait. Detta betyder ändå inte att "alla nationer" var aktivt inblandade i, eller ens positiva till, denna militära operation.

Det är därför inte svårt att föreställa sig ett scenario i vilket FN – eller vad denna institution kommer att heta i Antikrists dagar – kommer till punkten där man röstar igenom en resolution med följande effekt: "Dispyten som har att göra med Jerusalems status är det sista stora hindret för världsfreden. Om staten Israel inte ger efter för våra krav kommer vi att tvingas använda militär makt för att försäkra oss om att våra krav efterlevs!" Majoriteten av nationerna går med på denna resolution på ett eller annat sätt – men, som vi har sett, inte nödvändigtvis alla nationer.

Den avgörande frågan är: hur kommer din nation handla?

Det kräver mod för att gå mot strömmen.

En sak är klar: det krävs mod för att stå upp mot majoritetens synpunkt i en antikristen värld. Regeringen kommer att behöva en djup övertygelse och stort mod. Befolkningen kommer också att behöva mod för att stå bakom och uppmuntra en sådan regering. Det är där som vi kristna kommer in som Kristi Kropp.

Utan vår förbön, utan vår övertygelse som grundar sig på Guds Ord, utan det övernaturliga stödet av Guds Lamm och den Helige Ande, utan vårt mod och vår klarhet, kommer våra nationer och våra regeringar antagligen inte heller samla mod.

Vi läser i Uppenbarelseboken 17:3–5 om det kända uttrycket ”Babylons hora” under Antikrists tidsålder, och om hennes slutliga, demoniskt inspirerade glansdagar före det slutliga fallet. Låt oss läsa verserna som föregår denna passage, som talar om kriget mellan ”Lammet” (Jesus) och hans efterföljare å ena sidan och Antikrists ”odjur” och hans efterföljare å den andra:

”Och de tio hornen du såg är tio kungar, som ännu inte har fått något rike. Men tillsammans med vilddjuret får de makt att regera som kungar under en enda timme. De behärskas av ett och samma sinne och överlämnar sin makt och myndighet åt vilddjuret. De skall strida mot Lammet, och Lammet skall besegra dem, tillsammans med de kallade, utvalda och troende, eftersom han är herrarnas Herre och konungarnas Konung.” Och han sade till mig: ”Vattnen som du såg, där skökan tronar, de är folk och människomassor och folkslag och språk.” (Uppenbarelseboken 17:12–15)

Dalarna innan DALEN

Innan nationerna konfronteras med frågan om hur man bör förhålla sig till den slutgiltiga ”Domens dal”, kommer många andra ”Domens dalar” längs vägen, som var och en bidrar till att bygga upp scenariot inför den sista tidens stora avslutning. Dessa ”dalar” är tillfällen för policyval och som kastar ljus över den attityd som nationerna vid varje tillfälle visar gentemot det judiska folket och/eller Israel.

Under tiden precis före andra världskrigets utbrott var en sådan tillfällig ”dal för beslut” Eviankonferensen i Frankrike i juli 1938. Mer än 30 övervägande västliga nationer samlades på det bästa hotellet i den pittoreska staden som ligger vid Genève sjön för att besluta om vad som skulle ske med de judiska flyktingarna som flydde från Tyskland. Resultatet var skakande: med undantag av två små nationer (Dominikanska republiken och Madagaskar) vägrade alla de andra nationerna, även de största och mest inflytelserika, att acceptera något mer än ett symboliskt antal flyktingar, om ens det.

Historieböckerna rapporterar att detta beslut i Evian var den avgörande uppmuntran Hitler behövde från västmakterna för att sätta igång Förintelsen. Nu visste han att nästan ingen egentligen var intresserad av judarnas öde. Kristallnatten kom mindre än sex månader senare i november 1938. Hundratala synagogor brändes ner och tusentals judiska affärer och företag förstördes. Tiotusentals judar sändes till koncentrationsläger och fängelser. Många förlorade sina liv. Det första kapitlet i historien om Förintelsen hade skrivits.

Till och med idag finns liknande situationer där beslut fattas, till exempel i FN. Ungefär en tredjedel av alla fördömande FN-resolutioner som antas är emot staten Israel. Resterande två tredjedelar delas av alla övriga länder tillsammans. Situationen vid FN:s Kommitté för mänskliga rättigheter är ungefär densamma. Eller, låt oss ta de så kallade "Durbankonferenserna", uppkallade efter den första konferensen av sitt slag som hölls i Durban, Sydafrika, år 2001. Officiellt skulle det vara en konferens mot rasism. I stället blev det primära målet i dessa konferenser att ställa Israel vid skampålen som en föregivet särskilt rasistisk stat.

En av de mest kända talarna vid flera av dessa konferenser var dåvarande president Ahmadinejad av Iran. Det är svårt att inte bli ironisk eller cynisk i detta läge. Men det är bättre att jämföra den iranska regimens standard för mänskliga rättigheter med Israels så objektivt som möjligt, och sedan bedöma den moraliska legitimiteten hos en person som Ahmadinejad när han ska predika om mänskliga rättigheter för Israel.

En annan situation nyligen när ett sådant betydelsefullt beslut måste fattas var vid voteringen i FN:s Generalförsamling den 29 november 2012, angående kvasierkännandet av den Palestinska myndighetens (PA) anspråk på nationell status med korresponderande rättigheter i FN:s sammanhang. Detta antogs trots det totala misslyckandet att nå någon som helst överenskommelse med Israel och var diametralt motsatt alla nyckelprinciper i det så kallade Oslo-avtalet, i vilket den

grundläggande principen var ett stegvis utbyte för "land för fred". Detta beslut i Generalförsamlingen innebar en betydande framgång i världen såväl diplomatiskt som publicitetsmässigt för PA:s regering – utan några som helst motsvarande vinster av betydelse för Israels del. (138 nationer röstade för, 9 röstade mot (däribland Israel), 41 lade ner sina röster och 5 var frånvarande.)

Det finns många andra beslut av detta slag som man skulle kunna nämna, i synnerhet om man också tänker på nationell nivå eller regional nivå, som till exempel Europeiska unionen eller Afrikanska unionen. Jag är övertygad om att det är hög tid för regeringar, parlament och medier att de blir mer medvetna om vilka ödesdigra följder som deras beslut får, att de skaffar sig en starkare känsla för rätt och fel, och är beredda att gå emot världssopinionen om det skulle vara nödvändigt. Det är en grundläggande princip att det är precis lika nödvändigt och rätt att idag stå solidariskt med Israel mot den globala kampanjen av ärekränkning och demonisering, som det var då i Evian 1938 för att visa solidaritet och generositet mot de kränkta och förföljda judarna i Tyskland.

Det verkar vara rimligt att anta att det kommer att finnas många fler situationer i framtiden där sådana beslut måste fattas. Ju mer nationerna i dessa situationer bevisar sin förmåga att behandla Israel på ett rättvist sätt, desto större chans finns det att så många nationer som möjligt röstar och handlar mot huvudfåran, och mot majoritetens uppfattning, i den slutliga "Domens dal".

Bön för våra regeringar

Vi har hört mycket om Guds bibliska perspektiv för Israel, nationerna och de kristna troende från nationerna. Vi har upptäckt fundamentala bibliska sanningar och den särskilda betydelsen då det gäller den tilltagande och utmanande utvecklingen i sluttiden. Israels återupprättande är ett av de tydligaste tecknen på att vi har nått slutstadiet som har med den yttersta tiden att göra – hur lång den här perioden nu kan bli. Denna bibliska översikt är avsedd att ta upp en avslutande tanke om det ansvar som kristenheten i världen har – och särskilt i rollen och uppgiften som bedjande kristna bland alla folk och nationer.

”Bön, förbön och tacksägelse ... för kungar och alla i ledande ställning ...”

I sitt första brev till Timoteus skriver Paulus om vikten av bön för våra regeringar. Om vi ber för vår regering, och om regeringen, som ett resultat av våra böner, fullföljer sin uppgift då det gäller ansvar och gudsfruktan, då för det med sig välsignelse för vårt folk. Som vi har läst, så är det en del av varje regerings ansvar att behandla Israel och det judiska folket åtminstone med respekt och rättvisa, och förhoppningsvis med

välvilja och högaktning – precis som de själva skulle vilja bli bemötta.

Så här skriver Paulus:

”Först av allt uppmanar jag till bön och åkallan, förbön och tacksägelse för alla människor, för kungar och alla i ledande ställning, så att vi kan föra ett lugnt och stilla liv på allt sätt gudfruktigt och värdigt. Sådant är rätt och behagar Gud, vår Frälsare, som vill att alla människor skall bli frälsta och komma till insikt om sanningen.” (1:a Timoteus 2:1–4)

Eftersom nationernas förhållande till Israel är av djup andlig betydelse, har bönen högsta prioritet och är särskilt angelägen. Det berör frågan om våra nationers öde – både i nutid och i all evighet. Alla nationer är på väg till ”Domens dal”. När han kommer tillbaka som herrarnas Herre och kungarnas Kung kommer han att dela in alla nationer i ”får” och ”getter”. Det som kännetecknar ”färnationerna” är deras lammlika natur gentemot Israel – en ödmjuk och mild inställning mot Israel. ”Getterna”, å andra sidan, kännetecknas av Babels andemakt – en anda av högmod och uppror som kommer att stegras i den antikristliga sluttiden.

”Får” och ”getter”?

I Gamla testamentet, Daniel 8:8–12, finner vi en beskrivning av en get i opposition mot Gud:

”Bocken blev mycket mäktig. Men när han var som starkast brast det stora hornet sönder och fyra andra stora horn kom upp i dess ställe, riktade åt himlens fyra väderstreck. Från ett av dem sköt ett nytt litet horn ut, som växte till kraftigt mot söder och öster och mot 'det härliga landet.' Det växte ända upp till himlens härskara och kastade några av denna härskara och av stjärnorna ner till jorden och trampade på dem. Till och med mot härskarans furste företog det sig stora ting och tog bort ifrån honom det dagliga offret, och platsen där hans helgedom stod förstördes. Tillsammans med det dagliga offret blev en härskara prisgiven för överträdelsens skull.

Och hornet slog ner sanningen till jorden och hade framgång i vad det företog sig.”

Det slutliga karaktärsdraget hos geten som nämns här är upplysande: ”... slog ner sanningen till jorden ...”. Om vi tar en närmare titt på världsopinionen, global media och även de flesta regeringar, då det gäller deras relation med Israel, så är det precis det vi ser: sanningen slås ner till marken och trampas på. I ett bibliskt sammanhang, förknippas getter – i motsats till lamm – med en envis och motspänstig karaktär. Hornen hos bocken representerar ofta ogudaktiga nationer som i många fall reser sig upp från ingenting och når stor makt och inflytande.

Guds kärleksgåva till sitt eget folk

Vår centrala motivation för bön bör vara Guds karaktär av kärlek och nåd. Där sluts cirkeln: Gud älskar nationerna. Gud älskar Israel. Gud älskar också sin församling. Han önskar det bästa för oss alla. Men förutsättningen är att vi alla noga håller oss till hans standard och regelverk.

Under lång tid hade jag själv mycket svårt för att utveckla en positiv identitet som tysk. Jag kommer att beröra detta mera i detalj i mitt bifogade vittnesbörd. Faktum är att mitt hjärta först av allt efter min omvändelse blev fyllt av en djup kärlek till Jesu församling, en längtan efter enhet bland kristna, efter tillväxt av Kristi Kropp, väckelse och förnyelse. Några år efter min omvändelse hade jag emellertid en speciell upplevelse som blev en nyckel till att fylla mitt hjärta med en övernaturlig kärlek till Israel. De bibliska grunderna hade redan lagts, men det tog ändå tid innan mitt hjärta var förvandlat. Det var först senare, genom den kärlekens frukt som Gud hade gett mig till det judiska folket och Israel, som jag gradvis kunde utveckla en kärlek till mitt eget tyska folk.

Denna process pågår fortfarande. Men i mer än tio år nu har kärleken till mitt eget tyska folk nått en omfattning som motiverar mig och gör det möjligt för mig att med Guds hjälp

ägna det ett omfattande engagemang. Det har blivit en central del av mitt livsverk och mitt livs kallelse att sträcka mig ut för att upptäcka Guds planer för Tysklands frälsning och se dem bära frukt.

Låt Gud öppna våra hjärtan

Låt oss avsluta med en fråga: Är vi som kristna beredda att låta Gud öppna våra hjärtan? Jag antar att de flesta troende kristna som läser denna lilla bok har ett brinnande hjärta för Kristi Kropp, för väckelse, för evangeliets spridning och för kyrkans förnyelse. Jag förmodar också att många av er i varierande grad har tagit emot en biblisk uppenbarelse och kärlek från Gud till Israel och det judiska folket. Det är något som vi bara kan vara tacksamma för!

Min fråga och min bön är: Är vi redo att tillåta Gud locka oss och arbeta med oss så att vi bereder plats i våra hjärtan för vår egen nation? Är vår nations öde viktigt för oss? Är Guds välsignelse över vår nation viktig för oss? Nästa fråga blir: Bryr vi oss om huruvida vår nation är, förblir eller kommer att bli, en välsignelse för Israel? Om vi gör rum för det i våra hjärtan skulle det inte förvåna mig om den kärlek för Israel som Gud har gett oss och den kärlek som han har gett oss för vårt eget folk, skulle komma att samverka på så sätt att resultatet blir att båda växer.

2015 – ett nyckelår

År 2015 firar vi 70-årsjubileum av andra världskrigets slut. Talet 70 har stor biblisk innebörd. Vi har redan talat om den hebreiska numerologins betydelse av 7 x 10. Talet 70 hade också stor betydelse för Jeremia och Daniel i samband med slutet av den babyloniska fångenskapen. Detta framkommer tydligt i Daniel 9 (verserna 1–3):

"I Ahasveros son Darejaves första regeringsår – han som var av medisk släkt men som hade blivit upphöjd till kung över kaldéernas

rike – i hans första regeringsår kom jag, Daniel, att i skrifterna lägga märke till det antal år som enligt Herrens ord till profeten Jeremia skulle fullbordas angående Jerusalems ödeläggelse, nämligen sjuttio år. Jag vände då mitt ansikte till Herren Gud med ivrig bön och åkallan och fastade i säck och aska.”

När det gäller det judiska folket, så är det som framträder tydligt här det faktum att slutet på Förintelsen i Europa sammanföll med slutet av andra världskriget i Europa, den 8 maj. Till detta har vi ännu ett viktigt datum: tidigt under 2015 minns vi att det gått 70 år sedan Auschwitz' befrielse – en världskänd synonym för Förintelsen – som skedde den 27 januari 1945. Detta datum den 27 januari gjordes till nationell Minnesdag för Förintelsen i Tyskland 1995; år 2005 gjorde EU det till den europeiska minnesdagen för Förintelsens offer och år 2006 gjorde FN det till den internationella minnesdag för Förintelsens offer. Varför behöver vi en internationell minnesdag? Därför att antisemitism och anti-israeliska uppfattningar, som fram till andra världskriget främst var ett europeiskt fenomen nu har blivit ett globalt fenomen.

Det är nästan exakt 100 dagar mellan den 27 januari och den 8 maj. Vi vill använda detta tidsfönster år 2015 för att kalla kristna i alla nationer och samfund att be för Israel, men särskilt att be för sina egna nationer och sina regeringar och deras förhållande till Israel. Utöver detta, varhelst Herren visar sin nåd, kan denna bön förstärkas genom fasta i någon form (se Appendix).

Visionen bakom detta initiativ är att många kristna, kyrkor, bönenätverk och andra kristna rörelser och samfund, under förberedelsen inför dessa 100 dagar och genom hela genomförandet av denna aktion men även under perioden därefter, i sina hjärtan kanske ska upptäcka betydelsen av Israel för deras egna nationers öde, och intensifiera sina böner för sin egen regering och nation i enlighet med detta – med hjälp av den Helige Ande.

Må Gud ge var och en av oss sin kärlek och barmhärtighet!

Del 2

Appendix

Om jag glömmer dig, Jerusalem

av Willem Glashouwer

Matteus berättar för oss att människorna som följde Jesus då han red in i Jerusalem på en åsna (ett fridens djur) och inte på en häst (på den tiden ansågs det vara ett krigets djur) ropade: *"Hosianna, Davids son! Välsignad är han som kommer i Herrens namn. Hosianna i höjden!"* (Matteus 21:9). I Lukas är ropet: *"Välsignad är han som kommer, konungen, i Herrens namn! Frid i himlen och ära i höjden!"* (Lukas 19:38). Och Johannes 12:13 säger: *"Välsignad är han som är Israels konung."* Lukas rapporterar också att *"När Jesus kom närmare och såg staden, brast han i gråt över den och sade: "Tänk om du i dag hade förstått, också du, vad som ger dig verklig frid. Men nu är det dolt för dina ögon."* (Lukas 19:41–42). Och när något är dolt för dina ögon, så kan du helt enkelt inte se.

Jesus ser långt bortom den frande hopen som omger honom: *"Ty det skall komma dagar över dig, när dina fiender kastar upp en belägringsvall runt dig och omringar och ansätter dig från alla håll. De skall slå dig och dina barn i dig till marken och skall inte*

lämna kvar i dig sten på sten, därför att du inte förstod den tid då Herren besökte dig." (Lukas 19:43–44).

När han rider in i Jerusalem vet Jesus att det är vägen till korset, inte vägen till hans fader Davids tron. Han vet att han av fri vilja kommer att ge sitt liv, se Johannes 10:17–18, så att han som den sanne Fridsfursten ska kunna skapa sann frid mellan Gud och människor, genom att ta bort den stötesten som synden är. Han vet att detta måste hända först, innan han kan upprätta Guds rike. Men han vet också att skarorna i Jerusalem en dag i framtiden kommer att ropa än en gång: "*Välsignad är han som kommer i Herrens namn.*"

För sina inre ögon ser han först korset, sedan uppståndelsen och himmelsfärden, sedan Jerusalems fruktansvärda fall och så templets förstörelse år 70 e Kr av romerska legioner, därefter nästan två tusen år då det stora flertalet av judarna är kringsspridda över hela jorden, och sedan ... än en gång, staden Jerusalem, åter en judisk stat, och än en gång ett triumferande intåg, då än en gång ropen kommer att ljuda: "*Välsignad är han som kommer i Herrens namn!*"

Han sa faktiskt: "ni kommer inte att se mig igen, förrän ...". Men han sa INTE: "Från och med nu kommer ni *aldrig* mer att se mig igen." Så Israel kommer inte att se honom igen, FÖRRÄN de hälsar honom som Davids store Son, som ska stiga upp på sin fader Davids tron i Jerusalem: "... *förrän ni säger [igen], Välsignad är han som kommer i Herrens namn!*" (Matteus 23:39). En dag ska han träda in i Jerusalem igen och regera mitt i Jakob – Israel, precis som ängeln Gabriel sa till hans mor Maria (Lukas 1:31–33).

Det här är inte fråga om ett andligt, himmelskt regentskap. Efter sin himmelsfärd gick han inte fram till David i himlen och sa: "Med all respekt, fader David, nu behöver jag få sätta mig på din tron här i himlen, för att regera över Jakob från din tron, så var hygglig och flytta på dig." Efter sin himmelsfärd har han all makt och auktoritet i himlen och på jorden, och han sitter med

sin Fader, den evige Guden, på hans tron (Matteus 28:18–20; Uppenbarelseboken 3:21, 4:2–3, 5:6–7). Det är först när han återkommer som han kommer att sitta på sin fader Davids tron i Jerusalem (Psalm 89:27–30, 36–38; 2 Samuel 7:12–16).

Det kommer att vara en kort period av mörker över hela världen och sedan kommer den härliga tiden. Idag håller scenen på att ställas i ordning i Mellanöstern för ett återupprättat Jerusalem i ett återupprättat Israel med ett återupprättat judiskt folk, omgivna av ett nytt "romarrike" och alla fienderna från Gamla testamentet på plats med nya namn i arabländerna.

Dessa fienders pånyttfödelse som nationer är ett lika stort mirakel som Israels. Jesus sa: "*Se på fikonsträdet och ALLA andra träd.*" (Lukas 21:29) Hela skogen finns åter på plats, i Israels och de omgivande fientliga nationernas gestalt. Nu väntar vi på att huvudrollsinnehavaren ska komma upp på världsscenen; han kommer att föra denna fruktansvärda fas i världshistorien till ett lyckligt slut: lyckligt för Israel eftersom han kommer för att ge henne vila, och för nationerna eftersom de också kommer få vila.

Till sist kommer frid flöda ut från Jerusalem, som Jesaja 2:2–4 profeterade: "*Det skall ske i den yttersta tiden att det berg där HERRENS hus är skall stå fast grundat och vara högst bland bergen, upphöjt över höjderna. Alla hednafolk skall strömma dit. Ja, många folk skall gå i väg och säga: "Kom, låt oss gå upp till HERRENS berg, till Jakobs Guds hus. Han skall undervisa oss om sina vägar, så att vi kan vandra på hans stigar."* Ty undervisning skall gå ut från Sion, HERRENS ord från Jerusalem. Han skall döma mellan hednafolken och skipa rätt åt många folk. Då skall de smida sina svärd till plogbillar och sina spjut till vingårdsknivar. Folken skall inte mer lyfta svärd mot varandra och inte mer träna sig för krig."

Är det inte märkligt, att Jesus kommer till staden från Betfage på Olivberget (Matteus 21:1), och att Sakarja ser honom återvända till Olivberget (Sakarja 14:3), och gå in i staden därifrån? Också Hesekiel såg hur Guds härlighet

återvände till (det tredje eller fjärde) templet och kom in österifrån. När Guds härlighet (shekina) lämnade templet i riktning österut, Olivberget, och lämnade templet som ett tomt skal efter sig, och då kunde babylonierna komma och förstöra staden och tempelbyggnaden (Hesekiel 10:18–19, 11:22–23). Men en dag skulle härligheten (shekina) komma tillbaka från öster, från Olivberget (Hesekiel 43:1–7).

Hedningarnas tider

Vi är på väg mot ett strålande ögonblick. Hedningarnas tider håller på att ta slut.

Somliga anser att hedningarnas tider redan tagit slut. ”Se på återupprättandet av den judiska staten 1948”, säger de. Trots alla svårigheter kunde Israel fira sitt 50-årsjubileum 1998, det första jubelåret (3:e Mosebok 25:27) sedan bildandet av staten Israel, även om det faktiska religiösa jubelåret inföll några år senare. ”Hedningarnas tider slutade säkert 1967 när staden Jerusalem återförenades och blev staten Israels odelade huvudstad,” säger de.

Det året befriade Israel östra Jerusalem från den jordanska ockupationen som den delen av staden varit utsatt för alltsedan den judiska staten utropades 1948. Under de 19 åren hade ett otal synagogor i östra Jerusalem förstörts eller blivit omvandlade till offentliga toaletter. Men de 19 åren, bara en liten punkt i Jerusalems tre tusen år långa historia, var enda gången staden någonsin varit delad, och därför är några som helst palestinska krav på en del av staden historiskt sett utan giltighet. Sedan proklamerade Israel Jerusalem som sin odelade huvudstad i den självständiga staten Israel. De som argumenterar för att slutet för hedningarnas tider ägde rum 1967 pekar på detta faktum: ”Se själva”, säger de, ”Jerusalem förtrampas inte längre under hedningarna.”

Men förhåller det sig verkligen så? Finns det inga hedningar som råder i Jerusalem? Hur är det med Europa och FN som

talar om för Israel vad de ska göra med sitt eget land och med sin egen stad Jerusalem? Arabvärlden kontrollerar den allra heligaste platsen i Jerusalem, Tempelberget. Vatikanen har aldrig gett upp sin idé om att göra Jerusalem till staden för ”de tre monoteistiska religionerna: Judendom, kristendom och islam”, men verkligen inte den självständiga, judiska staten Israels huvudstad. Palestinierna gör anspråk på staden – eller en del av den – som huvudstad för en ny arabisk muslimsk stat som de kallar Palestina. Och FN kräver rätten att utropa Jerusalems slutliga status. Så nationerna trampar fortfarande staden Jerusalem under sina fötter.

I hjärtat av staden Jerusalem finns Sions berg, Moria berg, som även det fortfarande är ett område ockuperat av hedningar. Arabiska muslimer har kontrollen där.

Skriften verkar också visa något annat, för den hävdar att hedningarnas tider kommer avslutas först när Messias kommer tillbaka, när Kristus, Fridsfursten, kommer tillbaka. Vi får inte förlora det viktiga faktum ur sikte att den heligaste platsen i Jerusalem, i stadens hjärta, fortfarande är stängd för judarna. Hedningarna bestämmer där. Tempelberget styrs av den islamska världen. Det är fortfarande *für Juden verboten* (förbjudet för judar).

Världsmakter

När började ”hedningarnas tider”? En del säger att det var när Salomos tempel förstördes av babylonierna under Nebukadnessar år 586 f.Kr. Sedan den tiden har Israel aldrig varit helt självständigt. Den ena riket efter det andra har invaderat landet. Naturligtvis fanns det ett mindre andra Tempel som byggdes där i Jerusalem när en spillra av judarna återvände från babyloniska fångenskapen, men Israel förblev en del eller en provins av ett mycket större imperium. Ibland åtnjöt det en begränsad autonomi och ibland var det till och med tämligen självständigt, men inte någonsin mer var det lika mäktigt och

oberoende som i Davids och Salomos dagar.

Daniel, profeten vid kung Nebukadnessars hov i Babylonien, tilläts av Herren att tala om för kungen vad han hade drömt och han fick tolka kungens dröm för honom. Kungen hade drömt om en staty med huvud av guld, bröst och armar av silver, mage och lår av brons, ben av järn och fötter som var delvis järn, och delvis en blandning av järn och lera. Han såg en sten komma rullande och träffa statyn och krossa den. Men stenen växte till ett stort berg som uppfyllde hela jorden (Daniel 2).

Daniel förklarade att de olika delarna av statyn representerade fyra eller fem på varandra följande kungariket (det sista kungariket var i viss mening en förlängning eller en fortsättning av det fjärde). Det gyllene huvudet tolkades som det babyloniska kungariket; bröstet och armarna av silver som modernas och persernas rike; och magen och låren av brons representerade det grekiska imperiet under Alexander den store. Benen av järn representerade det romerska imperiet, som delades i de östra och västra imperierna, med fötter av järn och lera. Det femte och sista kungariket verkar vara ett återuppståndet romerskt imperium på en världsvid skala. I ytterligare visioner uppenbarades fler detaljer för Daniel. Babylon, det gyllene huvudet, representeras av ett lejon med vingar. Moderna och perserna (silverbröstet och armarna) ses som en björn med tre revben i munnen (möjligen syftar de på Syrien, Babylon och Egypten som ”slukades” av perserriket). Det grekisk-makedoniska kungariket (bronsmagen) ses som en leopard med fyra vingar och fyra huvuden, som representerar det faktum att Alexanders imperium delades i fyra kungadömen efter hans död – Egypten, Syrien, Makedonien och Mindre Asien – som styrdes av fyra av hans generaler. Det fjärde kungariket, det romerska imperiet (järnbenen och fötterna) ses som en fruktansvärd best med tio horn från vilka ett litet horn växer fram som tar över hela jorden (Daniel 7).

Människosonens återkomst markerar slutet av detta sista och slutliga människorike, och upprättandet av Människosonens

eviga rike, därför att hans ankomst kommer att förstöra hela statyn, en kombination av alla rikena som enligt Daniel 2:35 verkar finnas närvarande "samtidigt" i det sista riket. Så det verkar som om hela statyn, det vill säga alla rikena som den representerar, i den sista tiden kommer att återupplivas och finnas närvarande på ett eller annat sätt, Daniel 8:1–7. Vilddjuren som Daniel såg, återkommer i Uppenbarelseboken, kapitel 13, i gestalten av ett ultimatum vilddjur.

Mellan det romerska rikets fall och det där sista rikets ankomst har det funnits många som erövrat det förlovade Landet, däribland bysantiner, perser, araber, korsfarare, mamluker, turkar, fransmän och briter. Många hedningars fötter har trampat på Jerusalem och det heliga landet. Bland dem araber och palestinier. Idag håller Europeiska Unionen i viss mening på att utvecklas till ett återupplivat romarrike (även om det den här gången är en del av en värld i vilken det finns fler och större maktblock än de som existerade under den tid då Bibelns författare levde. Kommunismen har fallit samman i Ryssland (vilket tillåtit judarna där att återvända hem), Jeremia 16:14–15, och mer och mer ser Europas karta ut som den gjorde under romarna. Förenta nationerna, ett slags världsparlament – även om det ibland ser ganska maktlöst ut – växer i inflytande och de blå hjälmarna som bärs av dess fredsövervakare ses allt oftare överallt i världen. Ekonomisk utveckling, energi- och miljökriser, finanskrisen och de konflikter som bryter ut över hela världen kräver i ökande utsträckning ett globalt gensvar. Kommunikationssystem har gjort världen till en global by. Den sista världsmaktens ankomst närmar sig snabbt. Världsfreden verkar vara inom räckhåll, möjliggjord genom datorer och satellitsystem, kabelkommunikation och massmedia, och multinationella, finansiella institutioner och investeringar. Den globala byn håller på att bli en verklighet. Men låt oss akta oss för att ropa "Fred, fred", där det inte finns någon fred, utan vara vaksamma!

Jerusalem och det eviga förbundet

Hesekiel 16:59–60, 62: *”Ty så säger Herren, HERREN: Jag skall göra med dig efter dina gärningar, du som föraktat eden och brutit förbundet. Men jag skall komma ihåg mitt förbund med dig i din ungdoms dagar och upprätta med dig ett evigt förbund. ... Och jag skall upprätta mitt förbund med dig, och du skall inse att jag är HERREN.”*

I början av detta kapitel i Hesekiels bok, talar Herren till Jerusalem, men han talar inte bara till tegelstenar, murbruk och Jerusalemsten. Han talar kollektivt till ”Sion – staden, landet och folket – den gudomligt förordnade enheten. Detta ”äkten-skapsförbund” med Jerusalem innefattar de flesta av de andra förbunden; Förbundet med Abraham, Lagens förbund, Förbundet med landet, Förbundet med David och ytterst det Nya förbundet.

Jesaja 4:2–6 :*”På den dagen skall HERRENS telning bli till härlighet och ära och landets frukt till stolthet och prydnad för den räddade skaran av Israel. Och den som förblir i Sion och lämnas kvar i Jerusalem skall kallas helig, var och en som är upptecknad bland de levande i Jerusalem, när HERREN har tvättat bort orenheten från Sions döttrar och sköljt bort blodskulderna från Jerusalem genom domens och reningens ande. Och HERREN skall över hela Sions bergs område och över dess högtidsskaror skapa en rök och en molnsky om dagen och skenet av en flammande eld om natten. Ja, över allt det härliga skall det finnas ett skyddande tak. Och det skall finnas en hydda, som ger skugga om dagen undan hettan och tillflykt och skydd undan storm och regn.”*

Herrens härlighet (shekina) bodde i templet som byggdes av kung Salomo (2 Krönikeboken 7:1–2); Hesekiel såg Herrens härlighet lämna templet kort före det att babylonierna förstörde det (Hesekiel 10:3–5, 11:22–23), och den kommer att återvända till templet när Herrens, Israels Guds, närvaro för alltid återvänder för att inta sin plats och bo hos sitt urgamla förbundsfolk (Hesekiel 43:1–2, 4–7a). Uppenbarelsboken berättar att Messias styre på jorden, i staden Jerusalem, kommer

att vara ett tusen år. Då det är det enda stället i Bibeln (Uppenbarelseboken 20:4–5) där en tidsbegränsning anges för den messianska tidsåldern på planeten jorden, verkar det skilja sig från de flesta profetiorna i Bibeln som gäller det messianska riket, vilka uttryckligen säger oss att det kommer att vara ett evigt rike. Men så kommer det att bli. Det är bara det att det messianska riket kommer att röra sig från ett stadium till ett annat.

Jerusalemförbundet går så pass långt att det sammankopplar den jordiska staden med den himmelska staden (Jesaja 65:17–19, Uppenbarelseboken 21). Jesaja säger här att i det nya Jerusalem kommer ingen mer att minnas hemskheterna eller något av det som associeras med den tidigare staden och världen i vilken den existerade. De nya himlarna och den nya jorden kommer att bli platsen för det eviga messianska riket. Precis som Förbundet med Abraham ger löftet om landet Israel och det jordiska Jerusalem som en arvedel för hela det judiska folket för alla tider, antingen de befann sig i landet eller i diasporan, så utlovar det Nya testamentet det himmelska Jerusalem som ett evigt arv för dem vars namn är skrivna i Lammets Livets Bok (Hebreerbrevet 12:22–24 och 13:14). Det betyder alla de som tar del av det Nya förbundet; antingen de är judar eller hedningar.

Precis som Israel är på väg till sin vila, med riktning mot det jordiska Jerusalem, är församlingen på väg till sin vila i det himmelska Jerusalem (Hebreerbrevet 12:22–24). Men en dag kommer det himmelska Jerusalem sänkas ner till jorden, då en ny himmel och en ny jord skapas, där rättfärdighet kommer att bo (2 Petrusbrevet 3:13; Uppenbarelseboken 21–25:5). Man kan bara spekulera om förhållandet mellan de båda Jerusalem i det messianska fredsriket (Uppenbarelseboken 20:1–10; Sakarja 14:8–21).

Det vi kan vara säkra på är att Gud till slut kommer att bli allt i alla (1 Korintierbrevet 15:28). Maranatha! Kom Herre

Jesus! (Uppenbarelseboken 22:20; 1 Korintierbrevet 16:22).

Hela Israel kommer att bli frälst (Romarbrevet 11:26), lag kommer att gå ut från Jerusalem (Jesaja 2:2–4; Sakarja 12:10–14) och nationerna kommer inte längre att träna sig för krig (Mika 4:1–3). Allahs och islams makt kommer att vara bruten, för Gud älskar araber och palestinier. Jesus vill sätta också dem fria. Bibeln säger att en väg kommer att byggas från Egypten till Assyrien (dagens Irak) och att assyrierna kommer att resa till Egypten och egyptierna till Assyrien och båda vill tillbe Gud tillsammans. De kommer inte att tillbe Allah utan YHWH, Abrahams, Isaks och Jakobs Gud, Herren Jesu Kristi Fader. Den dagen kommer Israel tillsammans med Egypten och Assyrien vara en välsignelse mitt i världen, med Herren Allsmäktig som säger: "... *Välsignad vare Egypten, mitt folk, och Assyrien, mina händers verk, och Israel, min arvedell!*" (Jesaja 19:19–25). Ismael, Abrahams andra son vid sidan om Isak, arabernas förfäder, har fått stora löften från Gud (1 Moseboken 21:18, 17:20–22). Den period av mörker, som kommer över hela världen, även Israel och troende på Jesus Kristus, kommer att avslutas i Guds rikes härlighet efter att ha gått igenom denna prövning. Ordet **"förrän"** står som en garanti för den nya tidsåldern för alla, även Israel och Jerusalem.

Inser vi att vi är på väg dit? Kanske skulle våra tältpluggar inte vara så fast förankrade i den här världen om vi förstod att vi som troende och som Abrahams andliga säd är på väg mot det förlovade Landet – till hans eviga rike.

Pastor Willem J. J. Glashouwer
President Christians for Israel International
Hederspresident European Coalition for Israel

Aliyah – det judiska folkets återvändande till Israel

av Philip Holmberg

Den Allsmäktige formar ett folk ...

När Gud talar om hur det judiska folket började, använder han uttryck som göra, skapa och välja: "*Är han då ej din Fader som skapade dig, han som danade och formade dig?*" (5 Moseboken 32:6) Långt innan Israel blev ett folk började Herren genom att kalla en man, Abraham, och hans hustru ut från hans land, från hans släkt och från hans fars hus, och lovade att göra honom till en stor nation. Och när de var alltför gamla för att kunna få ett barn, gav Herren dem Isak på ett mirakulöst sätt!

Senare var det omöjligt även för Isak själv och Rebecka att få barn. Isak bad till Herren för sin hustru och Herren helade henne och gav dem tvillingar! Sedan valde Gud suveränt Jakob, den yngre, före Esau, den förstfödde, att ta emot löftet och förbundet med Abraham och att få många efterkommande. Ännu senare använde Herren de otroliga händelserna i Josefs liv för att rädda och beskydda Jakobs hela familj genom att föra dem ut ur hungersnöd till det bördiga

landet Gosen i Egypten.

Där var Israels barn *"fruktsamma och växte till. De förökade sig och blev mycket talrika, så att landet [Gosen] blev uppfyllt av dem."* (2 Moseboken 1:7). Men med tiden blev de förtryckta och förslavade; och de suckade och klagade inför Gud. *"Gud hörde deras klagan och kom ihåg sitt förbund med Abraham, Isak och Jakob."* (2 Moseboken 2:24)! Som svar på deras böner sände Gud en befriare, Moses, för att föra dem ut ur Egypten och ut i öknen.

Det är där i öknen, vid berget, som de blir ett folk som den Allsmäktige själv uppenbarar sig för som deras Gud, deras Skapare och deras Fader som säger: *"Det folk som jag har format åt mig skall höja mitt lov"* (Jesaja 43:21) och *"Israel är min förstfödde son"* (2 Moseboken 4:22) och *"Ni skall för mig vara ett rike av präster och ett heligt folk"* (2 Moseboken 19:6)! Så det judiska folket tillhör Herren!

... och ger dem ett land

Till och med innan Gud gav Abraham löftet att göra honom till en stor nation och slöt förbund med honom gav han honom en uppmaning: *"Gå ut ur ditt land ... till det land som jag skall visa dig"* (1 Moseboken 12:1). Ett land måste naturligtvis ha ett territorium, och vi förstår att Herren ville visa Abraham det land som hans efterkommande skulle befolka. Herren sa faktiskt till Abraham: *"bryt upp och drag igenom landet i hela dess längd och bredd, ty åt dig skall jag ge det"* (1 Moseboken 13:17). Innan dess förklarade Herren tydligt att han skulle ge landet till Abraham och hans efterkommande för alltid! (1 Moseboken 13:15).

Detta löfte förnyades till Isak när Gud sa till honom: *"... ty åt dig och dina efterkommande skall jag ge alla dessa landområden ..."* (1 Moseboken 26:3). Återigen förnyas detta löfte till Jakob när han flyr från sin bror Esau: *"... Det land där du ligger skall jag ge åt dig och dina efterkommande"* (1 Moseboken 28:13). När Israel stod på gränsen till att gå in i det utlovade landet påminde Herren dem om att han fullbordade löftet och eden han hade

gett patriarkerna: *"När HERREN, din Gud, låter dig komma in i det land som han med ed lovade dina fäder Abraham, Isak och Jakob att ge dig ..."* (5 Moseboken 6:10).

Med psalmistens ord: *"Han är HERREN, vår Gud, över hela jorden när hans domar. Han tänker för evigt på sitt förbund, på det ord han påbjudit för tusen släkten, på det förbund han slöt med Abraham och på sin ed till Isak. Han fastställde det för Jakob som en stadga, för Israel som ett evigt förbund. Han sade: Åt dig ger jag Kanaans land, det skall bli er arvedel"* (Psalm 105:7–11).

Kopplingen mellan folket och landet

I Skriften ser vi tydligt att det är omöjligt att skilja Guds löften att välsigna Abraham och hans efterkommande och göra dem till en nation från hans löfte att ge dem landet för alltid; landet är en integrerad del av det förbund som Gud slöt med patriarkerna och Israels folk. Det eviga förbund som Gud slöt med det judiska folket innefattar gåvan av landet till Abrahams efterkommande som en oundgänglig del!

Det kan faktiskt mycket väl vara så att Herren, den Allsmåttige, redan innan nationerna ens existerade, använde Israel som ett slags måttstock när han satte gränserna för nationerna. Det skulle kunna betyda att, på samma sätt som Israels folk är Guds förstfödde son, så är också Israels land den första arvedelen bland folkens alla länder. *"När den Högste gav arvslotter åt folken, när han spred ut människors barn, då utstakade han gränserna för folken efter antalet av Israels barn. Ty HERRENS del är hans folk, Jakob är hans arvedels lott"* (5 Moseboken 32:8–9). Paulus säger till atenarna: *"Och han har av en enda människa skapat alla människor och folk, för att de skall bo över hela jorden. Han har fastställt bestämda tider och utstakat de gränser inom vilka de skall bo"* (Apostlagärningarna 17:26).

Herren har valt att göra sig känd som *"Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud"* och säger att det ska vara hans namn för alltid (2 Moseboken 3:15). Han garanterar sitt löfte om landet

på starkast möjliga sätt! Han som är *"Israels Gud, Israels Helige"* ger en försäkran om att landet tillhör hans utvalda folk! Och precis som folket tillhör Herren, så tillhör även landet honom när allt kommer omkring!

Välsignelser och förbannelser

När vi studerar 5 Moseboken kapitel 28, blir det helt uppenbart att alla välsignelser och förbannelser gäller en nation, ett folk som bor i sitt eget land. Redan i vers 1 ser vi vad resultatet av lydnad blir: *"... upphöja dig över alla folk på jorden."* Vers 8 fortsätter med att säga: *"... Han skall välsigna dig i det land som HERREN, din Gud, ger dig."* Och i vers 9 kommer vi till klimax: *"HERREN skall upphöja dig till ett heligt folk åt sig"*.

Det judiska folkets och nationen Israels kallelse och syfte är att vara präster bland nationerna, och så representera nationerna på jorden inför Gud, och representera Gud inför nationerna. Resultatet beskrivs i vers 10: *"Och alla folk på jorden skall se att du är uppkallad efter HERRENS namn och de skall frukta för dig."*

På samma sätt blir konsekvenserna av olydnad en lång lista av olyckor och förbannelser: torka, fattigdom, fruktan, sjukdom, nederlag, förtryck, alltid i landet. Klimax kommer i vers 64: *"HERREN skall sprida ut dig bland alla folk, från jordens ena ände till den andra"*. Den slutliga förbannelsen är att bli utkastad från landet!

In i fångenskap ...

Innan Herren tillät sitt folk att föras bort i fångenskap till Assyrien och Babylon, varnade han dem gång på gång genom sina profeter. Så många bibelställen vittnar om hur Herren kallade kungarna, ledarna och folket att vända tillbaka till honom, att be om förlåtelse så att de kunde bli återupprättade. Men avgudadyrkan till de omgivande folkens avgudar och orättfärdigheten i landet fortsatte. Redan då han förde Israel ut ur Egypten, sa Herren till Farao genom Mose: *"Jag skall göra*

åtskillnad mellan mitt folk och ditt. ...” (2 Moseboken 8:23) – nu fanns det inte längre någon skillnad mellan Israel och nationerna.

I Guds ögon hade till och med landet blivit orenat: *”Jag förde er in i det bördiga landet och ni fick äta dess frukt och dess goda. Men när ni hade kommit dit orenade ni mitt land och gjorde min arvedel avskyvärd”* (Jeremia 2:7). Och det värsta av allt, Herrens namn hade blivit orenat: *”... de orenade mitt heliga namn med sina vidrigheter”* (Hesekiel 43:8).

... till Assyrien och Babylon

Gud använde stormakten Assyrien för att slå ner och föra Nordriket Israel bort i fångenskap. Någon tid senare intog Babylon Assyrien. Sedan intog babylonierna Sydriket Juda, förstörde templet och förde bort många av folket till fångenskap i Babylon. Profeten Jeremia beskriver det på följande sätt: *”Israel är ett vilsekommet får som jagats av lejon. Först slukade kungen i Assyrien det, och till slut har Nebukadnessar, kungen i Babel, gnagt dess ben.”* (Jeremia 50:17).

Men samme profet, Jeremia, tog också emot Herrens Ord och profeterade att efter sjuttio år skulle Herren visa nåd mot sitt folk. Daniel, som var en av de tillfångatagna, läste profetian i Jeremias bok. Det motiverade honom att vända sig till Herren, att ödmjuka sig inför Herren genom fasta och bön, och be Herren om förlåtelse för sina synder, förfädernas synder och synderna hos folkets ledare. Han bad om återupprättelse av folket och Jerusalem, för Guds heliga namns skull! (Daniel 9).

Betydelsen av aliyah

Det hebreiska ordet aliyah betyder ”att gå upp” eller ”uppstigande”. Det används om det judiska folket då de går upp till Jerusalem tre gånger om året för att fira högtiderna: påskan, skördefesten och lövhyddohögtiden. Det används också för att referera till judarnas immigration till Israel från diasporan, deras

återvändande till Sion.

Judarnas återkomst till sina förfäders land är central inom sionismen. Som Theodore Herzl sa: "Det behöver inte ens sägas att det judiska folket inte kan ha något annat mål än Palestina och att, vilket utfall propositionen än får, vår attityd till våra fäders land är och kommer att vara oföränderlig." Han sa också: "Om någon tror att judar obemärkt kan ta sig in i fädernas land, bedrar han antingen sig själv eller andra. Ingenstans observeras judarnas ankomst så omedelbart som i sitt historiska hem, just på grund av det faktum att det är deras historiska hem." Och: "Sionismen kräver ett offentligt erkänt och rättsligt tryggt hemland i Palestina för det judiska folket. Denna plattform är oföränderlig."

Men Herzl och sionismen uppfann naturligtvis inte idén om aliyah. Redan under medeltiden inkluderade Sedermåltiden vid påskan orden: "Nästa år i Jerusalem", som uttryckte det judiska folkets längtan att återvända till det utlovade landet, den längtan ett folk som har varit utspritt i hela världen har efter att få bli en återupprättad nation i sitt eget land. Medeltidens judar var inspirerade av Bibeln, eftersom Gud hade lovat att han skulle "*visa Sion nåd*" (Psalms 102:14). Genom profeten Jeremia lovade han: "*Han som skingrade Israel skall också samla det*" (Jeremia 31:10).

Jag tror inte att det är en tillfällighet att den sista versen i det sista kapitlet i den sista boken i den vanliga hebreiska Bibeln lyder: "*Så säger Koresh, kungen i Persien: HERREN, himmelens Gud, har givit mig alla riken på jorden, och han har befallt mig att bygga ett hus åt honom i Jerusalem i Juda. Den bland er som tillhör hans folk må bege sig dit upp, och hans Gud ska vara med honom*" (2 Krönikeboken 36:23)!

Det finns alltid ett motstånd mot återvändandet!

Cyrus tillät judarna att återvända som ett resultat av de böner som Daniel och andra likt honom bad i lydnad till det

profetiska Ordet. Alla gillade emellertid inte deras återvändande. Böckerna Nehemja och Esra beskriver det motstånd som det judiska folket fick möta. Deras fiender hånade dem och hotade dem. Nehemja beskriver hur judarna tvingades handla: *"De som byggde på muren och de som lastade på och bar bördor gjorde sitt arbete med ena handen och i den andra höll de vapnet."* (Nehemja 4:17).

Århundraden tidigare hade Farao stått emot Israels barns uttåg ur Egypten. Så vi ser att oppositionen kan anta formen av att inte tillåta det judiska folket att lämna sin exil, som fallet var med de så kallade "refuseniks" i Sovjetunionen efter 1967. Men oppositionen kan också ta sig uttryck som motstånd mot att resa till, resa in i och bosätta sig i landet, som har varit fallet sedan 1930-talet och framåt. Men Herren har lovat att han ska beskydda och ta hand om sitt folk då det återkommer till sitt fäderneland!

Utspridda ...

Judar hade valt att bosätta sig i många delar av romarriket, vilket Apostlagärningarna skriver om. Det är emellertid rimligt att anta att majoriteten av det judiska folket levde i Palestina fram till de judisk-romerska krigen (66–135 e.Kr.). I dessa krig dödades och massakrerades kanske så många som 1,5 miljoner judar, cirka 100,000 judar såldes som slavar och många judar flydde till främmande länder. Kejsar Hadrianus ändrade Jerusalems namn till Aelia Capitolina, och provinsen Judeen fick namnet Syrisk Palestina och alla judar blev fördrivna från Jerusalem.

... till jordens ändrar

Vart judarna än kom så fick de förr eller senare förföljelse och förvisning. Jag hittade en hemsida som listade 109 platser som judar hade blivit förvisade ifrån, från år 250 e Kr till det moderna Israels födelse, och jag fruktar att den listan endast representerar toppen på ett isberg. Det har varit den kristna

kyrkan, kristna nationer och individuella kristna som begått merparten av de brott av förföljelser och förvisningar som blivit begångna. Så spreds det judiska folket ut över hela världen.

"Hedningarnas tider"

Parallellt med att judarna förskingrades, proklamerades evangelium om Guds Rike, först i Jerusalem, sedan i Judeen och Samarien, och sedan till jordens ände (Apostlagärningarna 1:8). Så blev det möjligt för hedningarna att av nåd bli inympade i det judiska olivträdet! Välsignelsen som gavs till Abraham kunde också tas emot av hedningarna! Herren säger: *"Mitt hus skall kallas ett bönens hus för alla folk"* (Markus 11:17). I och med att de sista onådade folken håller på att nås av evangelium, så innebär det också att hedningarnas tider håller på att ta slut.

Återkomsten från jordens ändar

I alla tider har det judiska folket återvänt från exil till landet Israel. Men det är från slutet av 1800-talet som Herren för tillbaka sitt folk i större skala. Genom profeten Jeremia talar Herren: *"Se, jag skall samla ihop dem ur alla de länder dit jag i min harm, vrede och stora förbittring har fördrivit dem, och jag skall föra dem tillbaka till denna plats och låta dem bo här i trygghet"* (Jeremia 32:37).

Judar har återvänt från mer än 100 olika länder. Gömda eller glömda stammar som de etiopiska judarna och B'nei Menashe i Indien har återvänt eller håller på att återvända. Den moderna nationen Israel föddes år 1948 som ett nationellt hem för det judiska folket. Israels "Lag om återvändande" säger: "Varje jude har rätten att komma till detta land som en oleh [immigrant]."

Vågor av aliyah

Enligt Wikipedia, artikeln Aliyah, har följande aliyahvågor ägt rum sedan 1882:

Första aliyah	1882–1903	35,000	immigranter
---------------	-----------	--------	-------------

Andra aliyah	1904–1914	35,000	immigranter
Tredje aliyah	1919–1923	40,000	immigranter
Fjärde aliyah	1924–1929	82,000	immigranter
Femte aliyah	1929–1939	250,000	immigranter
Aliyah Bet	1933–1948	110,000	immigranter
Nationens första år	1948–1951	674,000	immigranter
1950-talet	1952–1960	289,000	immigranter
1960-talet	1961–1971	443,000	immigranter
1970-talet	1972–1979	284,000	immigranter
1980-talet	1980–1989	239,000	immigranter
1990-talet	1990–2001	1,243,000	immigranter
2000-talet	2002–2010	222,000	immigranter
2010-talet	2011–2013	53,000	immigranter

När staten Israel grundades år 1948 fanns det 650,000 judar i landet. År 2014 har antalet judar i Israel nästan tiodubblats. Hittills är rekordet för antalet immigranter under ett år 250,000, år 1949, men jag tror att vi kommer att få se detta rekord slaget under kommande år! I mars 2013 rapporterade Daily Mail online att Israel för första gången överträffade USA när det gäller världens största judiska befolkning.

Det är även värt att lägga märke till att antalet judar som tvingades lämna (lämnade, flydde eller fördrevs från) muslimska länder efter det att Israel blev självständigt 1948–1970 var 900,000, vilket är fler än de 700,000 araber som flydde eller blev fördrivna under Israels självständighetskrig. Israel absorberade de judiska flyktingarna medan arabnationerna inte har absorberat de arabiska flyktingar. Detta har lett till skapandet av de palestinska flyktinglägren och etableringen av UNRWA (United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East). Enligt en nyligen gjord uppskattning är omkring 30,000 av de ursprungliga arabiska flyktingarna fortfarande vid liv, men eftersom UNRWA:s definition av flyktingar inberäknar barn och barnbarn, uppskattas nu antalet palestinska flyktingar till ca 5,000,000.

"Av hela mitt hjärta och med hela min själ"

Bibeln beskriver utvandringen från Egypten som ett mäktigt verk av Gud som många bibelställen hänvisar till. Men Herren förutsäger genom profeten Jeremia att han kommer att göra något ännu större: *"Se, dagar skall komma, säger HERREN, då man inte mer skall säga: "Så sant HERREN lever, han som förde Israels barn upp ur Egyptens land", utan: "Så sant HERREN lever, han som förde Israels barn ut ur landet i norr och ur alla andra länder, dit han hade drivit bort dem." Ty jag skall föra dem tillbaka till deras land, det som jag gav åt deras fäder"* (Jeremia 16:14–15).

Jag tror att vi befinner oss i den tiden! Tiden har kommit när Herren *"skall gripa in och förbarma sig över Sion, det är tid att du visar det nåd. Ja, stunden har kommit"* (Psalm 102:14)! I Jeremia använder Herren de starkast tänkbara ord för att uttrycka det han gör: *"Jag skall glädja mig över dem och göra dem gott och jag skall plantera dem i detta land med trofasthet, av hela mitt hjärta och hela min själ"* (Jeremia 32:41)!

När Gud förde ut Israels barn ur Egypten använder Bibeln uttrycket: *"En vakandets natt var detta för HERREN, då han förde dem ut ur Egyptens land"* (2 Moseboken 12:42). Och när han för sitt skingrade folk tillbaka från jordens ändar för att plantera dem i landet, av hela sitt hjärta och med hela sin själ, tror jag att det på motsvarande sätt är en vakandets tid för Herren när han för dem ut!

"När jag för dem tillbaka från folken och samlar dem från deras fienders länder, bevisar jag min helighet genom dem inför många hednafolks ögon. Då skall de inse att jag är HERREN, deras Gud, som förde dem bort i fångenskap bland hednafolken och sedan samlade dem till deras eget land igen och inte lät någon enda bli kvar där." (Hesekiel 39:27–28)

Som troende ur hednanationerna och inympade som vilda grenar i det naturliga olivträdet, kallade att vara en utvald generation, ett kungligt prästerskap, en helig nation, hans eget speciella folk, så kallar Herren oss nu att be, trösta och hjälpa

hans förstfödde son, Israel, tillbaka till hans urgamla land. Herren förbereder dem inför deras Messias ankomst, och vi kan påskynda denna oerhörda händelse!

APPENDIX 3

Kraften i kollektiv fasta

av Derek Prince

Jag tror att den högsta formen av andlig kraft som finns tillgänglig för Guds folk är när bön förenas med fasta. Inte enbart *individuell* fasta, vilket är bra; utan det är bön i förening med *kollektiv* fasta som jag tror är höjdpunkten av kraft.

Grunden för biblisk fasta

Ordet *fasta* kan definieras på olika sätt, men på biblisk grund skulle jag vilja säga att fasta är ”att frivilligt avstå från mat för andliga syften”. Normalt när vi fastar så äter vi inte, men vi dricker. Det finns tider i Bibeln då folk fastade utan både mat och dryck. Mose gjorde det två gånger. Jag tror att Elia gjorde det en gång, under fyrtio dagar. Jag skulle inte rekommendera någon att företa sig en fyrtio dagars fasta utan mat eller dryck om de inte har samma relation med Gud och har en övernaturlig kondition som Mose och Elia hade vid det tillfället. Men vi ser i Esters bok, det fjärde kapitlet, hur Ester och hennes tre tjänarinnor fastade i tre dagar och tre nätter utan mat eller vatten – sjuttio två timmar. Personligen har jag gjort det två gånger. Det bör vara gränsen som du någon

gång går utan vätska, såvida du inte, som jag sa, befinner dig i övernaturlig kondition. Att fasta längre tid än så *utan vätska* är fysiskt mycket farligt.

Men det är inte farligt att fasta under längre tid än tre dagar *utan mat* om du har förberett dig på ett passande sätt och vidtagit säkerhetsåtgärder. Jag talar utifrån personlig erfarenhet. Antalet dagar som jag har fastat är inte relevant, men det är ingen tvekan om att det är möjligt att gå utan mat fyrtio dagar, eller tjugoen dagar, och så vidare, om du befinner dig i rätt fysisk och andlig kondition. Jag säger inte att effektiviteten av vår fasta beror på längden av fasta – det gör den inte. Den beror på lyhördheten inför Guds vilja och den Helige Andes ledning.

Jag bör också nämna detta: Jag är personligen övertygad om att om fastan genomförs på rätt sätt så är den också extremt bra för vår fysiska hälsa. Jag tror faktiskt att det är ett mycket förbisett medel för att bota fysiska problem.

Grunden för den unika kraften i gemensam fasta

Jag skulle vilja kommentera några bibliska uppgifter om fasta. Det första jag vill ta upp är att Kristus förväntar sig att hans lärjungar ska praktisera fasta. I Bergspredikan, som faktiskt är de grundläggande kraven för kristet lärjungaskap, säger Jesus följande i Matteus 6:16–18:

”När ni fastar, se inte så dystra ut som hycklarna. De vanställer sina ansikten för att visa människor att de fastar. Amen säger jag er: De har fått ut sin lön. Nej, när du fastar, smörj ditt huvud och tvätta ditt ansikte, så att människor inte ser att du fastar, utan endast din Fader som är i det fördolda. Då skall din Fader, som ser i det fördolda, belöna dig.”

Jag skulle vilja peka på en enda språkmässig aspekt i detta stycke. Jesus sa inte *om ni fastar*, han sa *när ni fastar*. Språket visar att han förväntade sig att alla hans lärjungar skulle fasta. Frågan var inte om de skulle göra det, utan hur de skulle göra det. Jesus fortsatte sedan med att slå fast vissa grundläggande

principer för fasta.

Det är betydelsefullt att Jesus talade om fasta i både pluralis och singularis: *När ni fastar, när du fastar*. Det är viktigt att praktisera individuell, privat fasta, men när Jesus säger: "När ni fastar", tror jag han talar om kollektiv fasta. En del personer säger: "Nåja, fasta ska alltid ske i det fördolda." Men det tror jag är djävulens strategi. Jesus använder exakt samma språk om bön, så med utgångspunkt från det skulle det betyda att både bön och fasta alltid ska ske i det fördolda, i hemlighet. Då skulle det inte bli några offentliga bönemöten eller någon gemensam fasta! Vem vill ha det? Djävulen.

Det finns alltså individuell bön och fasta i hemlighet och det finns också offentlig bön och fasta som sker tillsammans, i det offentliga, offentligt annonserat – en tid och en plats måste bestämmas för det.

Var vänlig notera att Jesus i grunden sa i fråga om individuell, privat fasta,: "Om ni gör det på rätt sätt kommer Gud att belöna dig."

Så om ni inte fastar, kom ihåg att ni då går miste om en belöning. Vi läser sedan mer om fasta i Markus 2:18:

"Johannes lärjungar och fariséerna fastade. Då kom man och frågade Jesus: "Varför fastar Johannes lärjungar och fariséernas, men inte dina lärjungar?"

Det är viktigt att förstå att fasta var en normal del av religionen under Jesu tid. Det praktiserades av fariséerna och av Johannes lärjungar. Fasta är faktiskt en normal del av alla seriösa religioner i varje kultur och i varje nation. Hinduer fastar, buddhister fastar, muslimer fastar – alla religiösa som tar sin religion på allvar praktiserar fasta.

När jag skrev boken *"Shaping History through Prayer and Fasting"* (Forma historien genom bön och fasta), gjorde en vän till mig en del efterforskning på kongressens bibliotek i USA för att

se om de hade några kristna böcker om fasta. Vet du vad de upptäckte? Det fanns många böcker om fasta – av muslimer, hinduer, buddhister och så vidare. Men det fanns inte en enda bok skriven av en kristen författare på hela kongressens bibliotek om ämnet fasta. Jag tror att det är en tillrättavisning för oss som kristna. Fasta är en integrerad del av alla seriösa religioner.

När folket på Jesu tid inte såg att hans lärjungar fastade så sa de: "Hur kommer det sig? Varför inte?" Och här är svaret som Jesus gav dem, i vers 19–20:

"Jesus svarade: 'Inte kan väl bröllopgästerna fasta medan brudgummen är hos dem? Så länge brudgummen är hos dem kan de inte fasta. Men det skall komma dagar när brudgummen tas ifrån dem, och då, på den dagen, kommer de att fasta.'"

Nu är detta ju en liknelse, och naturligtvis måste vi tolka liknelsen. Jag ska ge er min tolkning. Er kanske inte stämmer överens med den, men det här är min. Jag tror att brudgummen är Jesus Kristus. Det finns inga tvivel om det, tror jag. Bröllopgästerna är lärjungarna. Nu sa Jesus vid den tidpunkt då han talade: "Brudgummen är med dem, då kan de inte fasta." Men sedan sa han med eftertryck att de dagar kommer då brudgummen kommer att tas ifrån dem, "*och då, på den dagen, kommer de att fasta.*"

Om vi frågar oss: "Har brudgummen tagits ifrån oss?" Mitt svar är: "Ja!" Vi väntar alla på att brudgummen ska komma tillbaka. Om vi nu väntar på brudgummens återkomst, så är det ett tecken på att han har tagits ifrån oss. Så tiden mellan hans närvaro på jorden och hans återkomst från himlen, så säger Jesus om sina lärjungar att under de dagarna "ska de fasta". Därför är fasta i den tid vi lever ett kännetecken på kristet lärjungaskap. Om du inte har det kännetecknet så saknar du ett av Gud givet kännetecken på lärjungaskap. Jesus förväntade sig att alla kristna ska fasta.

Den unika kraften i gemensam eller kollektiv fasta –

exempel i Nya testamentet

Nästa påstående jag vill göra är att den nytestamentliga församlingen praktiserade gruppfasta – inte enbart individuell fasta, utan kollektiv fasta. I Apostlagärningarna kapitel 13 läser vi dessa ord, med början i vers 1 och följande:

"I församlingen i Antiokia fanns det profeter och lärare; [fem män nämns, vers 2] När de tjänade Herren och fastade, sade den helige Ande: "Avskilj åt mig Barnabas och Saulus för den uppgift som jag har kallat dem till."

Dessa män, ledare i församlingen, tjänade Herren kollektivt med fasta. Att tjäna Herren är ett viktigt begrepp som den vanlige kristne har liten eller ingen förståelse för. Kristna talar om att betjäna människor, men det är sekundärt. Att tjäna Herren är det primära.

Att tjäna Herren innefattar fasta, att vara inför honom, tillbe honom, be, söka hans tankar och råd. Det är att tjäna Herren, och när du tjänar Herren uppenbarar Herren sitt syfte. Då får du en Isak och inte en Ismael, för initiativet är hos Gud.

Vi ska inte fundera ut något som vi bör göra. Vi tjänar Herren tills han visar oss vad han vill ha utfört. Att tjäna Herren i Nya testamentet skedde genom vara kollektivt inför Gud i fasta och bön. Sedan fick de uppenbarelsen om Guds plan – "Avskilj åt mig Barnabas och Saulus."

Lägg märke till att fasta nämns igen i vers 3:

"Då fastade de och bad och lade händerna på dem och sände ut dem."

Syftet med bön och fasta den andra gången var att göra dessa två män som sändes redo, och för deras räkning be om nåd, auktoritet och kraft som de skulle behöva och be om öppna dörrar för tjänst i det område som Gud sände ut dem till. Det är mycket betydelsefullt, i slutet av kapitel 14, att de efter att de hade kommit tillbaka, förkunnade att Gud hade öppnat dörren

till tro hos hedningarna och att uppgiften för vilken de hade sänts ut för var fullbordad. Det var resultatet av kollektiv bön och fasta. Bön och fasta öppnar dörrar som inte kan öppnas på något annat sätt. Dessutom är det så att sådant arbete som utgår ifrån bön och fasta, med att söka Gud och sedan sändas ut redo för uppdraget, fullbordar den uppgift som det sänds ut för.

När jag var i Östafrika som missionär mellan 1957 och 1961, brukade jag regelbundet fasta en dag i veckan tillsammans med min fru. Vi följde denna vana under många år. Sedan hamnade jag i en helt ny position; jag blev rektor för ett college. Jag hade ett mängd av mer eller mindre sekulära ansvarsområden, så jag sa till mig själv: "Jag är alltför upptagen för att fasta." Under en period så gjorde jag inte det; och jag märkte hur mitt andliga liv på något sätt började dala. Jag upplevde inte Guds välsignelse, jag hade ingen smörjelse, jag upplevde inte den tro och tillit som jag var van vid. Till slut visade Gud mig: "Du har låtit bli att fasta." Så jag återgick till att göra det, hur upptagen jag än var, och välsignelsen och smörjelsen började komma tillbaka.

Sedan sa jag en dag till mig själv: "Jag kommer att vara här i Östafrika under de kommande fyra till fem åren ... när jag reser härifrån vid slutet av den här perioden, kommer jag kunna säga att jag har avslutat den uppgift som Gud sände ut mig för?" Jag hade läst i Nya testamentet om hur de som blev utsända avslutade uppgiften. De fick jobbet gjort. Och Gud sa helt klart: "Om du vill ha resultat som i Nya testamentet, måste du använda nytestamentliga metoder." De som sändes ut fullföljde sina uppgifter därför att det hade sin grund i bön och fasta. Jag tror på det. Jag tror inte att det finns något annat sätt att få nytestamentliga resultat.

Under sin resa till olika städer förde de ett antal personer till Herren. Dessa personer blev lärjungar och på sin returresa besökte de dem igen och lade grunden för församlingar med dem. Det sätt som de fick startade nya församlingar på var genom att utnämna äldste. Detta var mycket viktigt. När de äldste blev utnämnda skedde en förvandling från att bara vara en

grupp lärjungar till att bli församlingar. I Apostlagärningarna 14, vers 23, läser vi om hur de utnämnde äldste:

"I varje församling insatte de äldste åt dem, och efter bön och fasta överlämnade de dem åt Herren, som de hade kommit till tro på."

Så vi har tre tillfällen i Nya testamentet, där ledarna i den första församlingen tillämpar kollektiv bön och fasta;

1. Först det första, för att tjäna Gud och söka hans viljas uppenbarelse.
2. För det andra, ge apostlar i uppdrag att gå ut och fullborda en av Gud given uppgift.
3. För det tredje, utse äldste, ledare och herdar i en lokal församling.

I den nytestamentliga församlingen åtföljdes alla de viktigaste ansvarsuppgifterna hos det kristna ledarskapet av bön och fasta – där man sökte Gud, sände ut apostlar och utsåg äldste. Om man studerar hur församlingen ordnades och styrdes, så utgör apostlar och äldste de två stora gångjärn som ordning och ledning hänger på. Lägg även märke till att både äldste och apostlar i den tidiga församlingen var ett resultat av gemensam bön och fasta. Med andra ord, hela grunden för församlingens liv och ordning var gemensam bön och fasta.

Den unika kraften i gemensam fasta – exempel från Israels historia

Om vi går tillbaka till Gamla testamentet, kommer vi att se att Gud under det Gamla förbundet begärde att Israel skulle fasta kollektivt på Försoningsdagen varje år. När jag äntligen förstod detta, kunde jag se det för mitt inre. Tänk dig en hel nation som helt och hållet vänder sig ifrån all mat och alla världsliga aktiviteter under en dag varje år och ödnjukar sig inför Allsmäktige Gud. Och det gjorde de genom att fasta.

Vi kan se detta mycket klart i Bibeln. I 3 Moseboken, kapitel

16, vers 29–31, finner vi det ursprungliga föreskriften för hur man skulle fira Försoningsdagen. Judarna kallar Försoningsdagen ”Yom Kippur”. Det senaste kriget i Israel, det fjärde kriget, bröt ut på denna speciellt heliga dag. Du kanske kommer ihåg att nyhetsuppläsarna speciellt påpekade att majoriteten av de judiska soldaterna gick till strid på fastande mage. Varför? Därför att det var Försoningsdagen.

Låt oss gå till 3 Moseboken 16:29–31:

”Detta skall för er vara en evig stadga: I sjunde månaden, på tionde dagen i månaden, skall ni fasta och inte utföra något arbete, varken de som är födda i landet eller främlingen som bor ibland er. Ty på den dagen skall försoning bringas för att rena er. Från alla era synder skall ni renas inför HERRENS ansikte. En vilosabbat skall den vara för er, och ni skall fasta. Detta skall vara en evig stadga.”

Innan vi kommer till betydelsen av frasen ”skall ni fasta” (eng. ”plåga era själar”), lägg märke till att de skulle göra detta till en högtidlig dag, för alltid avskild som gudomlig stadga. Hur kunde de plåga sina själar? Nya testamentet säger att de gjorde det genom att fasta. Detta är en mycket intressant koppling mellan det Gamla och det Nya testamentet. I Apostlagärningarna 27:9 har vi berättelsen om början på Paulus resa med båt till Rom:

”Eftersom det hade gått en lång tid och sjöresan blivit farlig - fastedagen var redan förbi ...”

Vad menar den här versen med ”fasta”? Det var Nya testamentets ord för Försoningsdagen. Under vilken årstid infaller Försoningsdagen? Den infaller alltid antingen i slutet av september eller i början av oktober. Vad betyder ”fastedagen var redan förbi”? Det är nästan vinter. Under biblisk tid seglade man inte under vintern – de seglade bara på sommaren. Det är på så sätt vi vet exakt vilken dag man refererade till, det var Försoningsdagen, ”fastan”. Med andra ord, vi har Nya testamentets bevis för att judiska troende och apostlarna själva

visste att ”plåga sina själar” innebar att fasta. Och på den dagen, bara på den dagen, gick översteprästen bakom den andra förlåten in i det Allra Heligaste.

Jag tror att Gud sa när kriget bröt ut på Yom Kippur: ”Det här är tiden på min klocka.” Jag tror att Israel alltid är minutvisaren på Guds profetiska klocka: ”Tiden har kommit för församlingen att ödmjuka sina själar genom kollektiv fasta, och när kyrkan gör det kommer vägen in till det Allra Heligaste av Allt att öppnas.” I årtal visste jag att fasta var effektivt – men Gud visade mig att det är mer än så. Det är vägen. Att plåga sin själ genom fasta bringar delarna i vår natur som står i opposition mot Gud under den Helige Andes kontroll.

Kraften i korset, fastan och bön

Till slut skulle jag vilja citera 2 Krönikeboken 7:14.

”men mitt folk, som är uppkallat efter mitt namn, ödmjukar sig och ber och söker mitt ansikte och omvänder sig från sina onda vägar, då vill jag höra det från himlen och förlåta deras synd och skaffa läkedom åt deras land.”

Observera att landets helande inte hindras av de icke troendes synd. Det hindras av de troendes synd. Det är den som står i vägen för det Gud behöver göra för vårt land och vår nation. Kyrkan är barriären.

Ni förstår, Gud arbetar enligt gudomlig ordning. Församlingen är Kristi Kropp. Kristus är hans Son som han ärar. Han kommer inte att kringgå församlingen, för det skulle vanära hans Son. Så om Gud gör ett verk av nåd på jorden, så måste det ske genom församlingen. Om församlingen underordnar sig och ger efter för Gud, då kan Gud besöka världen genom församlingen, men om församlingen står emot Gud, då kan Gud inte nå världen.

Under den stora väckelsen i Wales 1904, använde Evan Roberts, den Gudagivna ledaren för denna väckelse, ett uttryck:

Bend the Church and Bow the World. (Få kyrkan på knä i bön och världen kommer att böja sin vilja inför Herren). När du kan böja församlingen kommer det inte vara några problem att böja världen. Guds problem finns alltid hos hans styvackade, självrättfärdiga, envisa folk.

Gud säger: "Om mitt folk ..." Vilken är den första förutsättningen? Inte att be, utan ödmjuka sig. "Gud står emot de stolta." Om du ber utifrån stolthet går dina böner ingenstans. "Men han ger de ödmjuka nåd."

Intressant nog så är ordet *ödmjuk* i frasen *ödmjuka sig*, samma ord som används i 3 Moseboken 16:29 för *afflict* (att genom fasta plåga sin själ). Om du följer ordet tillbaka i en konkordans så finns det två översättningar som används i King James' Bible – att plåga eller att ödmjuka sig. Vilken som helst av dem är ganska bra. Så när Gud vill att hans folk ska ödmjuka sig så säger han till dem att fasta kollektivt. Detta är hans grundläggande krav. Han säger: "När du gör det, och sedan ber och sedan söker mitt ansikte och vänder om från dina onda vägar, då ska jag hela ditt land." Vår del i återupprättelsen är att ödmjuka oss, be, söka Guds ansikte och vända om från våra onda vägar. När vi gör det kommer Gud att hela vårt land.

(Var god lägg märke till: När det gäller fasta under de 100 stipulerade dagarna bör varje individ bestämma för sig själv och inför Herren, om, och på vilket sätt man vill ansluta sig till den.)

APPENDIX 4

Israel och FN

av Andrew Tucker

Alltsedan andra världskriget har Förenta Nationerna blivit de huvudsakliga (men inte de enda) institutionerna inom vilka internationell diplomati bedrivs. Världens nationer använder FN och dess institutioner för att utsätta Israel för tilltagande påtryckningar. En av de frågor på FN:s dagordning där påtryckningarna är särskilt omfattande är skapandet av en palestinsk stat. Enligt förslaget skulle detta föra med sig avlägsnandet av judar från Judeen och Samarien (Israels befolkningscentrum i Bibeln) och Jerusalems delning. Från ett bibliskt perspektiv är detta mycket betydelsefullt.

Staten Israels legitimitet

Det intryck som ofta förmedlas är att Israel skapades som en följd av Shoah (Förintelsen), och att det kom till som en följd av beslut i FN. Det hävdas ofta att Palestina var ett land som "tillhörde" ett arabiskt folk som kallas palestinier och som blev "invaderat" av judar.

Dessa intryck är felaktiga. Även om den moderna staten

Israel officiellt bildades så sent som i maj 1948, går dess ursprung tillbaka långt före skapandet av FN år 1945. Detta historiska sammanhang förbises ofta när man diskuterar Israels rättsliga ställning. I själva verket vilar staten Israels legitimitet under internationell lag på två huvudpelare, båda dessa går tillbaka före andra världskriget och är nära sammanflätade med varandra och hänger ihop med varandra:

- det judiska folkets inneboende rätt till självbestämmande under modern internationell lag, grundad i den historiska kopplingen mellan det judiska folket och landet Palestina under tusentals år – en koppling som är närmare och mer varaktig än någon annan identifierbar folkgrupps – och deras erkända rätt att åter grunda sin nation i landet; och
- rätten och lagfarten till Palestina som de allierade makterna tilldelade det judiska folket efter första världskriget ("San Remo-resolutionen" från april 1920), som erkändes som The Mandate of Palestine (Palestina-mandatet) som verkställdes av rådet för Nationernas Förbund 1922.

Denna historiska rättsliga grund uttrycktes senare i staten Israels deklaration 14 maj 1948. Även om ett erkännande i sig inte är nödvändigt för en stats legitimitet är det av betydelse att Israel erkändes av många stater efter att det bildats och även att landet 1949 erkändes som medlem av Förenta Nationerna (FN).

FN och statlig suveränitet

Förenta Nationernas stadga är ett fördrag. Stater har frivilligt åtagit sig att följa FN-stadgans villkor och är bundna av dem. Men FN:s medlemmar har inte lämnat ifrån sig sin suveränitet. Under förutsättning att de rättar sig efter bestämmelserna i fördraget, och internationell lag i allmänhet, förblir medlemsstaterna i FN – enligt internationell lag – fria att göra

sina val vid valningar i FN:s institutioner.

Detta är en viktig punkt. Det hävdas ofta, till exempel, att stater är bundna av de beslut som FN:s generalförsamling eller säkerhetsrådet tidigare har fattat. Detta är inte korrekt. Stater är endast bundna av internationell lag. De viktigaste källorna till internationell lag är fördrag (även FN-stadgan) och hävdvunnen internationell lag. Strängt taget, även om beslut fattade av FN-institutionerna kan utgöra belägg på internationell lag, så skapar generalförsamlingens och säkerhetsrådets resolutioner inte internationell lag och är inte heller bindande.

FN – en politisk församling

FN är i grund och botten en politisk församling. Inom ramen för FN bildas många allianser och görs politiska överväganden. FN har 193 medlemmar. De har alla rätt att delta i generalförsamlingens möten. Diskussioner i generalförsamlingen (som kan täcka in många frågor, där alla inte handlar om FN:s grundläggande frågor om fred och säkerhet) leder vanligen fram till resolutioner. Varje medlems röst är likvärdig i generalförsamlingen.

Icke-medlemsstater har rätt att delta i möten och ha en delegation på plats. Det finns två officiellt erkända icke-medlemsstater: den heliga stolen och "staten Palestina". Ingen av dessa icke-medlemmar är välvilligt inställd gentemot staten Israel.

Många mellanstatliga organisationer erkänns som "permanenta observatörer" som betyder att de har rätt att delta som observatörer i möten och ha kontor vid FN:s högkvarter. Många FN-resolutioner förbereds inom dessa multilaterala institutioner. Två av de viktigaste är Arabförbundet och Islamiska Konferensorganisationen (IKO).

Alliansfria rörelsen (Non-Aligned Movement, NAM) har spelat en viktig roll inom FN. Detta är en rörelse som startade

under tidigt 1960-tal, i opposition mot kalla kriget, kolonialism och västlig dominans. De 120 medlemmarna i NAM (till stor del afrikanska och asiatiska arabnationer) har oftast varit särskilt kritiska mot USA och Israel, och stött den palestinska saken. Det är kännetecknande att NAM:s 16:e årliga toppmöte hölls i Teheran 2012.

FN:s medlemsstater är inofficiellt uppdelade i fem geopolitiska regionala grupper. Det som började som ett informellt sätt att vara delaktig i fördelningen av befattningar inom generalförsamlingens kommittéer, har antagit en alltmer expansiv roll. Beroende på sammanhanget i FN kontrollerar de regionala grupperna val till befattningar i FN utifrån geografisk tillhörighet liksom de samordnar väsentlig policy och bildar gemensamma fronter vid förhandlingar och omröstningar. Dessa grupper är:

- Afrika (54 medlemsstater);
- Asien–Stillahavsområdet (53 medlemsstater);
- Östeuropa (23 medlemsstater);
- Latinamerika–Karibien, GRULAC – (33 medlemsstater);
- Västeuropa och övriga, WEOG (28 medlemsstater) (WEOG) – WEOG inberäknar Australien, Nya Zeeland och Kanada, med USA som observatör.

Israel befinner sig i en isolerad ställning inom FN. Av de 193 medlemsstaterna i FN erkänner 22 inte Israel som stat: Algeriet, Bahrain, Bangladesh, Brunei, Tchad, Kuba, Indonesien, Iran, Kuwait, Libanon, Libyen, Malaysia, Nordkorea, Pakistan, Saudiarabien, Somalia, Syrien, Förenade Arabemiraten och Jemen.

Även om Israel geografiskt hör hemma i Asien, så har dess medlemskap i gruppen Asien–Stilla havet hela tiden undanhållits av den stora majoriteten muslimska länder i det asiatiska

blocket, som har vägrat att tillåta att Israel accepteras. Det betyder att Israel inte har varit valbart för de viktigaste FN-befattningarna. Så har till exempel Israel aldrig varit medlem av säkerhetsrådet. Detta kan förändras nu (sedan december 2013) sedan Israel blev antaget som ”temporär fullvärdig medlem” av gruppen Västeuropa och övriga.

2004 års utslag från ICJ – ett exempel på FN:s politiska behandling

Internationella domstolen (International Court of Justice, ICJ) är ett FN-organ som skapades för att medla i tvister mellan FN:s medlemsstater och att ge FN:s institutioner råd i rättsliga frågor. Det från Israels perspektiv viktigaste ICJ-beslutet är det rådgivande yttrandet från år 2004 beträffande säkerhetsbarriären. Detta beslut används ofta som belägg för uppfattningen att de israeliska bosättningarna är ”olagliga”. Detta är oroande eftersom bakgrunden till och innehållet i detta rådgivande yttrande tydligt visar den olyckliga sammanflätningen av juridik och politik. Det innehåller många juridiska och faktamässiga påståenden och slutsatser som är oriktiga, ofullständiga och för förenklade. Det är förbluffande att domstolens konstaterande av fakta och rättsliga analys diskuterats så lite. Samtidigt som ICJ:s beslut i allmänhet bör behandlas med yttersta respekt så bör ICJ:s råd i det här fallet behandlas med största försiktighet.

Internationella domstolen har två roller. För det första, kan stater be ICJ att fälla utslag i en tvist mellan dem, i enlighet med internationell lag (”omtvistade fall”). Sådana beslut är bindande för de parter som tvisten gäller. För det andra, kan FN-organ eller andra specialiserade organisationer be ICJ att *råda* dem i rättsliga *frågor* (”rådgivande rättskipning”). Detta är två helt och hållet skilda situationer och de bör inte sammanblandas. Den rådgivande rollen som ICJ har bör inte användas för att medla i dispyten mellan två parter. Det är emellertid vad som har hänt

här. PLO och arabstaterna kunde inte åberopa ICJ:s bindande rättskipning för omtvistade fall för att medla i konflikten med Israel eftersom, för det första PLO inte är en stat, och för det andra skulle Israel hursomhelst inte gå med på att ta konflikten till domstol. Då det gäller omtvistade fall har endast stater rätt att anmäla ett mål till domstolen och domstolen har bara jurisdiktion i sådana fall då alla stater som är inblandade i konflikten ger sitt medgivande till domstolen att fälla utslag. En stat kan inte tvingas att underkasta sig domstolens rättskipning. PLO och arabstaterna använde sig av FN:s rådgivande rättskipningsförfarande för att skapa det som nu hänvisas till som ett "beslut" av ICJ (det är faktiskt ingenting mera än ett yttrande), som i sin tur "används" av de flesta andra stater som om det vore ett bindande beslut som kan tvingas på Israel. Med andra ord, det rådgivande förfaringsättet användes för att maskera en tvistefråga som annars aldrig skulle ha tagits upp av domstolen. Detta är ett fullkomligt oacceptabelt missbruk av FN:s rådgivande rättskipningsförfarande.

Rådgivande rättskipning är *inte bindande*. FN:s generalförsamling har rätt att fråga om ICJ:s uppfattning i rättsfrågor, som en hjälp inför beslut som ska fattas. ICJ:s uppfattning måste bemötas med stor respekt, men generalförsamlingen har inte rätt att hävda att ICJ:s åsikt är bindande. Generalförsamlingen (och alla FN:s medlemsstater) har ett eget ansvar för att fatta beslut i den rättsfråga det handlar om. De har en skyldighet att noga och kritiskt gå igenom ICJ:s råd, både då det gäller dess påståenden om relevanta faktauppgifter och även juridiska analyser och slutsatser. Jag hävdar att Generalförsamlingen och medlemsstater som helt enkelt antar 2004 års yttrande som om det vore en bindande föreskrift i internationell rätt på ett högst allvarligt sätt brister i att ta detta ansvar.

Det är viktigt att förstå varför frågan om de internationella rättsliga konsekvenserna av Israels säkerhetsstängsel lämnades till ICJ för rådgivning. Det finns många stängsel i världen som har

byggts för att skydda ett samhälle från omgivande befolkning. Stängslet i Kashmir är omtvistat från såväl Indien som Pakistan. Marocko har byggt stängsel i det område som Västsahara (helt riktigt, enligt FN) gör anspråk på, och Saudiarabien på landområden som både Jemen och Saudiarabien gör anspråk på. Inget av dessa stängsel har man klagat på hos ICJ; varför är det israeliska stängslet så speciellt? Svaret finns på det politiska området. Ett stort antal medlemmar i FN:s generalförsamling har helt enkelt större politiskt intresse av att få ICJ att bestämma status under internationell rätt för det israeliska säkerhetsstängslet än för något av de andra stängslen.

När man undersöker bakgrunden till det här fallet, handläggningen och ICJ:s tankegångar, framgår det tydligt att de arabiska medlemsstaterna, tillsammans med PLO, använde denna process som ett politiskt medel att fördöma Israels "ockupation" av Västbanken och för att försöka få ett *de facto*-beslut på den rättsliga betydelsen av 1949 års vapenstillståndslinjer (den så kallade "gröna linjen", eller "1967 års gränser").

Processen inleddes av en grupp om 26 huvudsakligen islamska stater¹, som lämnade in ett förslag till generalförsamlingen att be ICJ lämna ett rådgivande yttrande vad gäller de "legala konsekvenserna" i fråga om det som de hänvisade till till som "separationsmuren på Västbanken". Fjorton av dessa 26 stater erkänner inte ens Israels rätt att existera och de flesta av dem har ett minst sagt mycket tveksamt rykte när det handlar om att upprätthålla demokratiska principer och rättsordning.

Var och en av dessa 26 stater har en historia av att rösta emot Israel i FN. Resolutionen att be om ett rådgivande yttrande antogs 3 december 2003 av endast 90 stater, vilket är mindre än

1 Algeriet, Bahrain, Bangladesh, Brunei Darussalam, Comorererna, Kuba, Djibouti, Egypten, Indonesien, Jordan, Kuwait, Libanon, Malaysia, Mauretanien, Marocko, Namibia, Oman, Qatar, Saudiarabien, Senegal, Somalia, Sydafrika, Sudan, Tunisien, Förenade Arabemiraten, Jemen och Palestina.

hälften av de 191 medlemmarna i FN².

Domstolen har inget krav på sig avge ett yttrande som begärs av generalförsamlingen, men måste fatta beslut om den ska gå med på begäran om rådgivning eller inte.³ I detta fall hade domstolen varje möjlighet att vägra avge det efterfrågade yttrandet. Genom att inte avvisa begäran om rådgivande yttrande lät sig domstolen i stället manipuleras och bli delaktig i den politiska processen kring den israelisk–arabiska konflikten.

FN, Palestinas status och delningen av Jerusalem

FN:s medlemsstater har tagit många steg sedan sexdagarskriget 1967 för att förverkliga en arabisk palestinsk stat i de områden som Israel återerövrade i sexdagarskriget 1967 – Gazaremsan, ”Västbanken” och Golanhöjderna – ofta benämnda som ”ockuperade palestinska territorier”. Till exempel, år 1975 inrättade FN:s generalförsamling ”The Committee on the Exercise of the Inalienable rights of the Palestinian People” (Kommittén för det palestinska folkets att utöva sina oförytterliga rättigheter, CEIRPP), och begärde att den ska lämna förslag till ett program för att göra det möjligt för det palestinska folket att utöva sina oförytterliga rättigheter till självbestämmande utan extern inblandning, nationellt oberoende och suveränitet; och att återvända till sina hem och sin mark från vilken de fördrivits. Kommitténs förslag godkändes av generalförsamlingen, till vilken kommittén rapporterar årligen. Generalförsamlingen skapade The Division for Palestinian Rights (Avdelningen för palestinska rättigheter) som dess sekretariat och har under årens lopp gradvis utvidgat kommitténs mandat. CEIRPP har blivit ett instrument för skapandet av generalförsamlingens resolutioner som kritiserar

2 90 stater röstade för, 8 mot (Australien, Etiopien, Mikronesien, Israel, Marshallöarna, Nauru, Palau, USA), 74 avstod och 19 medlemmar var ej närvarande.

3 Artikel 65(1) i domstolens författning säger att ”Domstolen **kan** avge ett rådgivande yttrande i alla juridiska frågor efter begäran” från ett officiellt FN-organ (fetstil tillagd).

Israels militära administration på de ”ockuperade territorierna” och gynnar PLO:s och den palestinska myndighetens ståndpunkt.

Sedan tidigt 1970-tal har otaliga resolutioner i generalförsamlingen och säkerhetsrådet krävt skapandet av en palestinsk stat baserad på ”1967 års gränser”, den så kallade ”gröna linjen”. Gröna linjen är faktiskt bara en vapenstilleståndsgrens, som skapades vid slutet av självständighetskriget 1947–49 – det är inte några erkända gränser. Senast generalförsamlingen antog en resolution, som gav ”Palestina” formell observationsstatus som icke-medlemsstat i FN:s institutioner, var den 29 november 2012. Detta innebär inte fullt erkännande som stat men ligger mycket nära. Dessutom lämnade PLO 2011 in en begäran till säkerhetsrådet att ”Palestina” skulle beviljas inträde i FN; vid den tidpunkt då detta skrivs har ännu inget beslut fattats i fråga om denna begäran (i avvaktan på de pågående israelisk–palestinska förhandlingarna).

Det är viktigt att ha i åtanke att den gröna linjen går rakt igenom Jerusalem – och skär av Gamla Staden och omgivande områden från de västra delarna av staden. Dessutom täcker den så kallade Västbanken det som i Bibeln är det judiska folkets historiska centrum. Att anta gröna linjen som gräns skulle betyda att man skiljer det judiska folket från städer och samhällen som de – med undantag av de 19 år som Jordaniens ockupation ägde rum, 1948 – 1967, då alla judar var fördrevs och judiska heliga platser förstördes – har en nära och intim koppling till sedan millennier.

Dessa FN-resolutioner hävdar att israeliska bosättningar utanför gröna linjen är ”illegala” och att en arabisk stat ”är nödvändig” enligt internationell rätt. Det är inte alls säkert att så är fallet. Det finns faktiskt starka argument för att internationell rätt inte kräver skapandet av en palestinsk stat. Territoriernas status utanför gröna linjen är omtvistad och

bosättningarnas laglighet är föremål för diskussion. Internationell lag kräver definitivt inte ett framtvingande av 1967 års gränser.

Tyskland på sin väg till Domens dal

av Harald Eckert

För mig som kristen från Tyskland, leder den bibliska bakgrunden som skisserats ovan till den självklara frågan: Var kommer Tyskland att befinna sig på den här vägen till Domens dag i sluttiden,? Var kommer Tyskland att stå när världens domare kommer tillbaka för att dela upp nationerna i ”får” och ”getter”? Dessutom, vilken påverkan – vilket ansvar – har vi som kristna i det här avseendet?

Judar och tyskar – ett folk med gemensamt öde

Det tyska folket och det judiska folket är sammanlänkade på ett unikt sätt. Så vitt vi vet, kom de första judarna till det område som nu är södra och västra Tyskland tillsammans med romarna någon gång under det första århundradet e.Kr. Denna samexistens i nästan två tusen år började ta en drastisk vändning till det sämre vad beträffar judarna för cirka 900 år sedan vid tiden för korstågen. Tusentals judar föll offer för de härjande korsfararna längs floderna Rhen och Donau och

sedan vidare söderut.

De följande århundradena i Tyskland kännetecknades av en oändlig serie massakrer, förföljelser och förvisningar och alla slags diskriminerande seder mot de judar som bodde i Tyskland. Reformationen misslyckades också med att åstadkomma mer än en gradvis förändring i detta avseende. Men till skillnad från andra länder (England, Frankrike, Spanien, Portugal) blev det aldrig en total fördrivning från hela landet. Detta berodde huvudsakligen på att makten var så uppsplittrad i de tyska staterna och på det förhållandet att den centrala makten fram till 1800-talet i allmänhet inte var tillräckligt stark för att kunna genomdriva ett sådant omfattande steg över hela landet.

Efter Napoleonkrigen, sekulariseringen och samhällets gradvisa liberalisering började judarna i Tyskland så småningom få medborgerliga rättigheter, som nådde sin kulmen i jämlikhet inför lagen under den andra hälften av 1800-talet. Från den tiden framåt fanns det en stark tendens hos Tysklands judar att i stor utsträckning göra sig fria från kulturell isolering och anpassa sig till den tyska kulturen och livsstilen. Detta ledde i en del fall till fullständig assimilering och fick till följd att många judar lät döpa sina barn och på så sätt bli formellt integrerade i kyrkan och samhället.

Runt tiden för första världskriget, ansåg en betydande del av judarna att de var mer tyska än judiska, och många bidrog på speciella vittgående sätt till det tyska samhället som läkare, advokater, intellektuella, vetenskapsmän och konstnärer. Fram till Tredje riket fanns det inget land i det moderna Europa (möjligen med undantag av Holland) där judarna var så integrerade och assimilerade som i Tyskland – ett läge som kanske var jämförbart med de amerikanska judarna idag. Många judar i Tyskland ansåg själva att de var lojala tyska patrioter vid början av 1900-talet. Mot denna bakgrund kom den nazistiska diktaturens marginalisering och fördrivning av judarna och efter det Förintelsen under andra världskriget, som något totalt oväntat, rent ofattbart, för de flesta judarna i Tyskland.

Denna korta överblick över 2 000 år av tysk–judisk historia visar oss att kopplingen mellan tyskarna och judarna är speciell. Under uppbyggnadsskedet fram till andra världskriget täcktes denna relation av en slöja av onda avsikter – med Förintelsen som förödande klimax. Ändå var känslan av samhörighet mellan judar och tyskar påtaglig och exceptionell i synnerhet under 1800-talet och början av 1900-talet, och av ett slag som tydligt skilde sig från judarnas förhållande till polacker, ryssar och folken i andra delar av Europa där judar levde i stort antal. Det är speciellt – men inte uteslutande – med tanke på Förintelsen som relationen mellan det tyska folket och det judiska folket med rätta kan beskrivas som exceptionell, om inte unik – folk med ett gemensamt öde.

Tyskland – den "värste av syndare"

Förintelsen beskrivs ofta med rätta som unikt illdåd som inte kan jämföras med något annat i människans historia. Det är min personliga uppfattning att detta brott inte var någon tillfällighet eller historisk olyckshändelse utan en unik skörd efter en unik sådd.

Det första lagret av utsäde såddes genom teologin hos kyrkofäderna och den tidiga katolska kyrkan, som med Bibeln i hand i grunden undervisade att Gud hade förbannat och förkastat judarna en gång för alla eftersom de hade mördat Kristus. Följaktligen hade kyrkan blivit det nya Israel, Rom det nya Jerusalem och påven hade i själva verket ersatt Messias; dessutom hävdade Augustinus att kristenhetens seger i romarriket hade medfört att tusenårsriket kommit som Bibeln profeterat om. Judarna och kättarna var de största orosmakarna i denna förment paradisiska tidsålder och måste därför tystas eller förgöras.

Som vi redan har nämnt medförde reformationen ingen betydande förbättring för judarna i Tyskland i detta hänseende. Det var inte förrän det tyska samhället sekulariserades och

liberaliserades som en märkbar förbättring märktes som väckte judarnas hopp om en grundläggande och förblivande förändring till det bättre. Men även detta hopp skulle tyvärr visa sig vara bedrägligt.

Nationalistiska strömningar spred antisemitismens gift uttryckt som en varning för judiskt världsherravälde. Arbetarrörelsen för sin del lade mer bränsle på den antisemitiska elden genom att varna för judisk kontroll över världens finanser. I mera liberala och akademiska kretsar varnade man för judar som den drivande kraften i en kommunistisk revolutionär konspiration. I de större kyrkorna levde antisemitismen vidare med både katolska och lutherska förtecken.

För att sammanfatta kan vi säga att trots alla olikheterna i det tyska samhället vid 1900-talets början fanns det en enskild gemensam nämnare: antisemitism. Nästan varje viktig samhällsströmning eller grupp närde sin egen form av avundsjuka, förutfattade meningar, fruktan eller överlägsenhet gentemot ”judarna”. I hela Europa – och bortom – har inget annat folk upplevt nästan två tusen år av antisemitism, varav under de senaste 900 åren (korstågstiden) upprepade gånger av sådant extremt våldsamt och dödligt slag; det är ett fenomen som har omfattats av alla viktiga samhällsområden i en eller annan form, från traditionellt slag till mera moderna uttryckssätt. I detta avseende är Tyskland unikt under den första hälften 1900-talet.

Om vi funderar över denna korta historiska översikt i ljuset av den bibliska analys som första delen av denna bok innehåller, kan vi bara dra en enda slutsats: med tanke på vår nationella inställning och vår därmed sammanhängande behandling av judarna – åtminstone vad beträffar de senaste 900 åren – har den tyska nationen, med Paulus' ord, varit den ”värsta av syndare”. Om Förintelsen vore slutet på den historien, då skulle min nation vara den nation som mer än någon annan hade förtjänat denna eskatologiska dom.

"Men där synden blev större, där överflödade nåden ännu mer" (Romarbrevet 5:20b)

Ja – Tyskland skördade ett mått av dom: bomberna som haglade över Tysklands städer i slutet av kriget, dödssoffren bland soldater liksom civila, hämnaden och förödmjukandet från segermakternas sida, i synnerhet vid ryska fronten, delningen av landet – och mera därtill.

Men så har vi den andra sidan av myntet: skapandet av ett stabilt fritt samhälle i den västra delen av det delade landet. Den delen av landet upplevde ett så kallat "ekonomiskt mirakel", tilltagande välbefinnande, gradvis åter accepterade i familjen av nationer och upprättandet av diplomatiska relationer med Israel endast 20 år efter Förintelsens slut (1965). Den slutliga höjdpunkten, av många helt oväntad, var Tysklands oblodiga återförening 1990. Vad hade vi gjort för att förtjäna detta?

På samma sätt som det är svårt att finna rationella förklaringar till hur en sådan ojämlik spricka i civilisationen som Förintelsen kunde uppkomma i en av de ledande civiliserade nationerna i världen, Tyskland, på samma sätt är det svårt att finna en rationell förklaring till Tysklands snabba återkomst och till den nåd som lät den oblodiga återföreningen ske. Men det bibliska perspektivet hjälper oss till stor del att värdera och försona dessa händelser, som tycks vara irrationella vid en första anblick, utifrån Guds perspektiv på Israel och "kungars Kung".

Under rubriken "nåd och dom" uppfattar vi något som samtidigt är mycket rörande och förvånande. Det finns ett mycket viktigt karaktärsdrag hos Gud som visar sig på följande sätt: Det är precis vid den punkt där synden och det avgrundsdjupa mänskliga förfallet verkar ha vunnit sin största triumf över Guds goda intentioner för människosläktet som Guds nåd kan visa sig som allra starkast. Några exempel:

- Israel beskrivs i Gamla testamentet (Obadja 2) som en

liten nation. Den var inklämd mellan stormakten Egypten i söder och de nordliga stormakterna i Mesopotamien (Assyrien, Babylon, Persien) eller ännu längre norrut (Grekland, Rom och dagens Ryssland). Varför utvalde Gud den minsta av nationerna för sig själv? För att visa sin kärlek och kraft desto mer (Hesekiel 36:22).

- Saulus, senare känd som Paulus, var en av sin generations mest fanatiska förföljare av de kristna. Efter mötet med Jesus talar han om sig själv som ”den värste och störste av syndare” (1 Timoteus 1:16) – och fortsätter sedan att bli en av Jesu mest effektiva lärjungar som hedningarnas apostel och en av de viktigaste författarna i Nya testamentet tillsammans med evangelisterna och Lukas
- Jesus själv öppnar upp vägen till förlåtelse, försoning med Gud och ett liv under Guds välsignelse för just de syndare som verkar vara minst förtjänta av det: prostituerade, giriga, skrupelfria och till och med den ena av två brottslingar som blev korsfästa med honom. Han ger oss ett förvånande perspektiv av det i en av sina liknelser: ”den siste kommer att vara den förste” (Matteus 20:16).

Vi skulle kunna lägga till fler exempel. Alla har en sak gemensamt: överallt där skuld och orätt verkligen borde drabbas av dom och straff, i stället – mot mänsklig rim och reson och förväntningar, och tvärt emot alla allmänt tillämpbara historiska lagar – visar Gud i sin nåd ofattbart på en väg ut. För mig är detta drag hos Gud, obegripligt för mänskligt förstånd, som allra starkast uttryckt i denna mening från Romarbrevet 5:20b: ”Men där synden blev större, där överflödade nåden ännu mer”.

Många kristna har upplevt detta på en personlig nivå och kan ge de mest fantastiska vittnesbörd. I detta sammanhang är frågan som nu kommer: är det möjligt att detta karaktärsdrag

hos Gud, som många av oss har upplevt på personlig nivå och på ett livsförvandlande sätt, kan manifesteras på en kollektiv nationell nivå? Är det möjligt att Tysklands häpnadsväckande historia efter andra världskriget har något att göra med detta karaktärsdrag hos Gud?

Tyskland på vägen till "Domens dal"

Om vi ser på historien de senaste 1800 åren (sedan kyrkofädernas tid) men särskilt på historien under de senaste 900 åren (sedan korstågstiden), med Förintelsen som ett demoniskt klimax utan motstycke i vår tyska synd mot det judiska folket, då blir svaret på frågan om den tyska nationens eskatologiska framtid något som borde ljuda klart: den tyska nationen hör hemma, mer än någon annan nation, på "getnationernas" sida.

Varför så mycket nåd? Varför så mycket välvilja? Hur är det möjligt, idag, att Israel från högsta ort benämner Tyskland Israels bästa vän (jämsides med USA)? Vem skulle ha kunnat föreställa sig att detta någonsin skulle vara möjligt för 70, 60 eller till och med för 50 år sedan? För bara några korta decennier sedan var den utvecklingen allmänt sett lika ofattbar som den oblodiga återföreningen av Tyskland. Precis som själva Förintelsen, är båda händelserna utan motstycke i mänsklig historia. De trotsar all intellektuell och akademisk analogi och jämförelse.

För att kunna tolka och klassificera dessa händelser på rätt sätt, behövs ett annorlunda koordinatsystem: ett bibliskt. Utifrån detta kan vi hävda att utifrån Guds perspektiv har helt klart sista ordet inte sagts beträffande Tysklands eskatologiska öde.

Kan det möjligen vara Guds syfte att den nation som historiskt bevisat sig vara den "sista" då det gäller relationen med det judiska folket, skulle kunna, och borde, förvandlas till att bli den "första", när nationerna rör sig framåt mot Domens dal i denna avslutande fas i mänsklighetens historia före Jesu

återkomst? Från att ha varit det judiska folkets värsta fiende till att bli dess främsta vän? Från Saulus till Paulus? Från den mest uppenbara "getnationen" till den mest överraskande "färnationen"? Att bli en välsignelse för Israel, även om det betyder att röra sig mot svårare tider snarare än mot bättre tider? Att vara ett tecken för nationerna i världen som alla är på väg till denna bibliska Domens dal i sluttiden, och som kanske kan hämta uppmuntran från Tysklands exempel till att lämna "getternas" väg och i stället välja att ta "färens" väg – även om det finns ett högt pris att betala?

Kyrkan och "Domens dal"

Som jag ser det står beslutet fortfarande öppet om vilken sida Tyskland kommer att befinna sig på i sluttidens dom när Jesus kommer tillbaka. Det är antagligen den viktigaste frågan som vår nation står inför: kommer vi att stå emot den ökande antikristliga och därmed också den antisemitiska andemakten i tiden och stå med Israel, och välsigna Israel, under denna svåra sista fas i sluttiden? Eller kommer vi att låta oss svepas med av de antisemitiska och antikristliga makterna och krafterna i vår tid?

För att uttrycka det lite annorlunda, kommer de krafter som har verkat de senaste 900 eller 1800 åren av vår historia och som har firat sina största triumfer i Förintelsen att än en gång bryta igenom helt och hållet och återta herraväldet över vår nations själ i denna avslutande epok innan Jesu återkomst? Eller kommer, tack vare Guds nåd, kraften i ärlig smärta över vår historia, omvändelse, hjärtats förändring, återlösning och förnyelse av vårt förhållande till det judiska folket få ett avgörande inflytande över vår tyska nation?

Från min sida sett ligger det yttersta ansvaret för hur denna fråga blir besvarad inte hos regering, media, intelligentsia eller pladrande klasser i Tyskland, utan hos kyrkan. Om vi är "präster och profeter" (1 Petrus 2:9) för vår tyska nation, och "salt och ljus" (Matteus 5:13–ff) mitt bland vårt folk, borde och

kan vårt förhållande till det judiska folket och med Israel vara en föregångsmodell som leder vår nation genom att vara ett föredöme längs den väg den bör ta i förhållande till Israel. Om vi misslyckas med att omfatta och växa in i den livsstilen, kulturen, trovärdigheten, kraften i bön och auktoritet, och göra dem till vår egen, då har vi inte rätt att försöka lägga ansvar på någon annan grupp i vårt samhälle.

Med några få klart lysande undantag, är det uppenbart så att vi som kristna – som kyrkan – inte haft denna insikt och kraft i det förgångna, särskilt under de första decennierna under 1900-talet. Har det skett någon grundläggande radikal förändring sedan dess? Om inte, är vi beredda att ta emot denna utmaning, detta erbjudande om Guds nåd, för att låta oss själva bli förvandlade och ta andra med oss? Jag tror att detta är den allra viktigaste frågan som kyrkan i Tyskland står inför för närvarande, om den menar allvar med vår nations välgång och öde.

Tre banbrytande löften

En fråga som ställs gång på gång är denna: varför, och hur länge till, måste vi fortsätta ta upp tragedin med Förintelsen och det ansvar som vi som kristna och tyskar har för den? Med tanke på allt vi har sagt i denna bok finns det faktiskt bara ett enda möjligt svar: tills Tyskland kollektivt och orubbligt ställer sig på Israels sida, i historisk omfattning, och intar följande position tills Jesus kommer tillbaka:

- När denne ”den minste bland Jesu bröder”, det judiska folket, är i nöd: då hjälper Tyskland.
- När det förlovade landet hotas av delning: då ansluter sig inte Tyskland.
- När Jerusalems status som den judiska huvudstaden är ifrågasatt: då går Tyskland inte med på det.
- När Israel är isolerat, demoniserat och baktalat: då

genomsådar Tyskland den underliggande agitationen och manipulationen och står fast.

Och Tyskland finner styrkan att göra allt detta därför att det finns en kristen kyrka som är renad på djupet, som ber i enlighet med det och lever med denna föredömliga inställning mot Israel. På det sättet ger de personer i regeringen, i ansvarsfull ställning och opinionsmakarna i vår nation det stöd, den trygghet och det mod de behöver för att gå mot strömmen av tilltagande antisemitism och anti-israeliska uppfattningar.

Låt oss avsluta genom att ta upp tre bibliska påståenden som kan uppmuntra oss som kristna då vi står inför denna skrämmande uppgift och utmaning:

1. Guds godhet leder till omvändelse (Romarbrevet 2:4). Den rätta frågan är inte "hur ofta måste jag omvända mig?", utan "hur djupt ska jag omvända mig?". Det är en omätlig gåva av nåd att kunna omvända sig, att rena sitt samvete, att bli befriad från bördorna av våra misslyckanden och fel och att kunna fortsätta på en ny väg utan dessa kedjor, avbördad och upprymd av att ha fått uppleva denna nåd. Det är en stor gåva, ingen tung plikt! Och om vi tänker på Guds godhet och favör mot Tyskland under de senaste decennierna, särskilt den fantastiska gåvan som vår återförening är, då kan vi förstå detta som en fantastisk, oändligt varmhjärtad inbjudan. Gud reser upp vår nation i nåd därför att han har förtroende för oss, därför att han arbetar enligt antagandet att vi ska handskas ansvarsfullt med denna gåva – ansvar på många sätt, men först och främst i relation till hans folk, till det judiska folket, till Israel.

2. Den som har blivit förlåten mycket älskar mycket (Lukas 7:47). Omvändelse bär mycket frukt, men den största och dyrbaraste frukten av omvändelse som Jesus talar om är kärlek. När vi omvänder oss från vår likgiltighet, arrogans och våra hjärtans hårdhet mot det judiska folket, och tar emot Guds förlåtelse fylls våra hjärtan i stället med kärlek till Gud och med Guds kärlek till hans folk. Omfattningen av skulden och

förlåtelsen visar storleken i den kärlek Gud har planerat för oss. Och det kräver inget mindre än erfarenheten och vissheten av Guds kärlek till oss, och Guds kärlek i våra hjärtan till det judiska folket.

3. Från alla som har fått mycket, kommer mycket att krävas (Lukas 12:48). Om vi förstår den allt djupare erfarenheten av omvändelse och den allt djupare erfarenheten av förlåtelse och Guds kärlek som gåvor som vi kan erfara för oss själva, blir det tydligt för oss att Gud delar denna omätliga nåd med oss därför att han har planerat något speciellt för oss. Han vill göra oss, både kyrka och nation, till en välsignelse för Israel. När han gör det, vill han att vi ska fungera som en förebild och som en sporre, såväl för kyrkan som för nationen och andra nationer. Han håller på att visa sin nåd i en historisk och världsvid omfattning, genom att göra tecken som påverkar hela jorden. Det första tecknet visas tydligt genom Israel: återvändandet av det judiska folket och återupprättandet av fruktsamheten och livskraften i både landet och folket. Men detta följs av ett andra tecken av liknande storlek: den överraskande vänskapen mellan Tyskland och Israel. Förebilden och inspirationen för detta är det goda exempel som kyrkan utgör. Vi får inte missförstå den ynnest och nåd som vi tyskar har upplevt under de senaste decennierna: det är varken något vi får ta för givet, eller uppleva att det är en betungande tröttsam plikt som tvingas på oss. Det är ett tecken på att Gud har stora planer för oss, på samma sätt som en far ofta har mer tillit till sitt barns förmågor än barnet själv har. Detta borde inte göra oss stolta, utan ödmjuka och tacksamma. På samma gång bör det motivera oss att vilja leva upp till det ansvaret och den oförtjänta tilliten som har satts till oss.

Solen skall vändas i mörker och månen i blod

**Sällsynta fenomen på himlen 2014 och 2015 – Lance Lamberts
tankar i Uppdatering från Mellanöstern, oktober 2012**

av Dr. Wolfgang Schuler

Alla tecken pekar på att vi lever i det som Bibeln kallar ”den sista tiden”. Profeten förutsäger iögonfallande tecken för dessa dagar: *”Solen skall vändas i mörker och månen i blod, innan HERRENS dag kommer, den stora och fruktansvärda.”* (Joel 2:31). Jesus själv hänvisar till denna profetia i sin undervisning om den sista tiden i Lukas 21:25–26. Även Petrus citerar dessa profetord i sin eldiga predikan på pingsten i Apostlagärningarna 2:20–21.

Vi känner alla till solförmörkelser, som ännu idag orsakar upphetsning i vår tid. Men hur kan månen vändas i blod? I den populärvetenskapliga tidningen ”Wissenschaftsmagazin” läser vi att ”blodmånar” är ett vanligt namn för en total månförmörkelse. Vi kan läsa om detta på internetlänken: www.scinexx.de/dossier-detail-135-5.html.

Ljusstrålarnas brytning i jordens atmosfär gör så att jordens umbrafärgade skugga på månens yta färgas från rostbrunt till blodrött under en total månförmörkelse. NASA har producerat en kort rörlig film som låter dig observera detta naturliga fenomen hemma på din PC:

www.bild.de/news/inland/mondfinsternis/blutmond-wo-kann-man-ihn-sehen-18378616.bild.html (högerklicka på pilen i den lilla ikonen i det övre högra hörnet).

Redan i början av 1 Moseboken får vi veta att solen och månen gavs till oss som tecken för att utläsa tider och stunder (1 Moseboken 1:14f). Jesus uppmanar oss allvarligt till att känna igen tidens tecken. Enligt NASA uppträder en märkvärdig ansamling av fenomen som har med solen och månen att göra under de kommande två-tre åren. Under vart och ett av åren 2014 och 2015 kommer två blodmånar i samband med en total månförmörkelse, och alla fyra av dem infaller på två viktiga judiska högtider: Första dagen av påsken år 5774 (15 april 2014) och första dagen i Lövhdydohögtiden 5775 (9 oktober 1914) och sedan igen på första dagen i påsken 5775 (4 april 2015) och första dagen i Lövhdydohögtiden 5776 (29 september 2015). Detta är en mycket sällsynt kombination. Det judiska året 5776 börjar under denna period, den 13 september 2015. Det är ett sabbatsår, eller *shmitah*, ett heligt år som firas vart sjunde år, under vilket, enligt Skriften, alla skulder mellan Israels folk efterskänks. Under den här tiden kommer även två solförmörkelser att äga rum, båda kommer även här att sammanfalla med viktiga judiska högtider: Den första dagen i Nisan 5775, början av det bibliska året (20 mars 2015), och Rosh Hashanah 5776, det moderna judiska nyåret (13 september 2015). En av dem kommer att vara en total förmörkelse, den andra partiell. Det kommer att dröja hundratals år innan en sådan kombination sker igen.

Enligt gammal rabbinsk tradition brukar månen vara mer av ett tecken för det judiska folket, medan solen mera handlar om nationerna. De judiska högtiderna och kalendern följer till

exempel månen, medan nationernas kalendrar till största delen är inriktade efter solen.

Det senaste tillfället då fyra blodmånar sammanföll med judiska högtider var under åren 1967 och 1968. Det var det år då Jerusalem efter nästan två tusen år kom tillbaka i judiska händer igen, i ett existentiellt krig som Israel inte ville ha och där målet var Israels undergång. Förvånande nog kom Israel ut ur det kriget som segrare. Dessutom vann det tillbaka Jerusalem, vilket inte var något som Israel hade planerat. Samma serie av blodmånar skedde under åren 1948 och 1949, det år då den moderna staten Israel föddes. Samma natt som staten grundades anföll sju arméer från de islamiska grannländerna Israel för att krossa det. Men tvärt emot allas förväntningar gick det lilla nyfödda landet med ett helt otillräckligt vapenförråd segrande ur striden och fick till och med mer område än det internationella samfundet hade gett till Israels folk.

Nästa gång sådana "blodmånar" infaller på judiska högtider, 2014–2015, är de dessutom åtföljda av två solförmörkelser, som också infaller på mycket betydelsefulla datum under det judiska året. Denna period sammanfaller också med inledningen av ett sabbatsår, eller *shmitah*, som medför en allmän befrielse från skulder för det judiska folket. Totalt utgör det här sju tecken. Kan det verkligen bara vara en tillfällighet?

Inför en sådan mängd sammantagna tecken frågar sig Lance Lambert huruvida detta möjligen kan utgöra en nära förestående fullbordan av de urgamla profetiorna om sluttiden, som profeten Joel uttalade över Israel och nationerna, och som beskrivs i Joel 2:31 ff., nämligen den fullständiga upprättelsen av Israel å ena sidan, och Guds slutliga dom över de mot Israel fientliga nationerna å den andra, det vill säga, de nationer som antingen vill tillintetgöra Israel eller som "bara" vill dela upp det land som utlovades till Israel och även den heliga staden Jerusalem (Joel 3:2).

Vi behöver inte påpeka att vi vet ”varken dagen eller timmen”. Inte ens Sonen vet, endast Fadern. Men vi är kallade att pröva och känna igen ”tidens tecken” – tecken som Fadern i sin makt har inrättat genom sin makt för att vi måtte handla i enlighet med dem, på liknande sätt som de visa jungfrurna i Jesu liknelse. Och att vi, som dessa jungfrur, hela tiden måtte vara redo för brudgummen som kommer, idag och varje dag!¹

1 Källor: CD ”Israel, Middle–East Update”, oktober 2012 och januari 2013, av Lance Lambert, Jerusalem, tillgänglig via [www.ifi.org.il; www.talmud.de/cms/Kalender.363.0.html](http://www.ifi.org.il;www.talmud.de/cms/Kalender.363.0.html).

Vittnesbörd och vision

av Harald Eckert

Jag växte upp i en relativt ”vanlig” tysk familj. En av mina föräldrars far var aktiv och hängiven nazist och soldat i ”Wehrmacht”. Han dog några år efter kriget till följd av en skada han fick under kriget. Min mormor var troende kristen och medlem av Bekännelsekyrkan. Bekännelsekyrkan såg sig själv som en bibeltroende motrörelse till den lutherska nazistinfluerade ”Deutsche Christen” (Tyska kristna) som dominerades av nazistideologin. Bekännelsekyrkan var på så sätt till sin karaktär en motståndsrörelse (Karl Barth, Martin Niemöller och Dietrich Bonhöffer var de mest framstående representanterna för Bekännande kyrkan). Mina andra far- och morföräldrar vid den tiden försökte helt enkelt att ta sig igenom de svåra tiderna så helskinnade som möjligt.

Barndom och ungdom

Själv växte jag upp i en luthersk familj i den övervägande katolska staden München. Det var av min mor som jag lärde mig be, men det var från min tidigare nämnda mormor som jag lärde mig inte bara många berättelser från Bibeln utan

också fick lyssna till de många vittnesbörden om vad hon hade varit med om under 12 år i Nazi-Tyskland och nästan 15 år av kommunism i Östtyskland. I mina tidiga tonår, i mitten av 1970-talet, efter flera år av personlig vandring och sökande, återupptäckte jag min tro på Jesus som hade betytt så mycket för mig som barn, i den väckelserörelse och andligt dynamiska miljö som kallades "Jesusfolket".

En kort tid senare, fortfarande vid mitten av 70-talet, lärde jag känna en person som kom att ha stort inflytande över min ungdom: den före detta filosofiläraren vid det mycket kända Cambridge University, Derek Prince, som med tiden blev en världsberömd bibellärare. Under 1980-talet publicerade jag en undervisningstidskrift med titeln "*Wiederherstellung*", (Återupprättelse), under inflytande av denne bibellärare. Denna tidskrift hade redan då fokus på frågorna om Guds löften till Israel och till församlingen i tiden fram till Jesu andra tillkommelse.

Frågan om ett bibliskt perspektiv för nationerna berördes också och vi tog upp den utifrån både missionsaspekter och nationernas förhållande till Israel. Under 1990-talet växte ett ännu närmare samarbete fram och en vänskap med Derek Prince. Vid samma tid fanns jag också med i ledarskapsteamet för "*Fürbitte für Deutschland*" (Förbön för Tyskland), vid den tiden en dynamisk bönerörelse.

Tidig kallelse

Det var redan under dessa tidiga år av mitt liv som jag hade ett antal upplevelser som pekade på och förberedde vägen för min kommande kallelse som skulle bli allt tydligare. Jag skulle vilja beskriva tre av dem.

På grund av mina upplevelser av väckelse vid tiden när jag blev omvänd, var bön för väckelse i Tyskland redan från tidig ålder av stor betydelse för mig. Detta var kopplat samman med min bön om enhet bland kristna, om tillväxt för "Kristi Kropp"

och sådana områden. Frågan om hur angelägen Gud är om vår tyska nation kunde redan skönjas vid horisonten, men den var på inget vis lika central som den har blivit under senare år. Förintelsen som företeelse hade också upptagit mig sedan min ungdom, men mera som ett gigantiskt frågetecken, som ett ständigt irritationsmoment, vilket jag omöjligt kunde förlika mig med, varken historiskt eller andligt. Mina föräldrar hade en sommarstuga dit jag brukade dra mig tillbaka några dagar för att umgås med Herren.

Jag kommer fortfarande tydligt ihåg hur följande ord från Romarbrevet 5:20b tog tag i mig för första gången under en av dessa retreatar: "Men där synden blev större, där överflödade nåden ännu mer". Det som överraskade mig var att denna bibelvers som hade tagit tag i mig när jag bad för de "vanliga" böneämnena (väckelse, enhet, Kristi Kropp osv.) nu omedelbart gav mig förståelsen att den hade lagts ner i mitt hjärta beträffande tyskarnas synd gentemot judarna och med löftet att Gud har sina sätt och möjligheter att omvandla denna tragiska historia till något positivt. Dessutom kände jag att han inte bara hade sätten och möjligheterna, utan också beslutsamheten att göra det. Denna vers har följt mig hela tiden sedan dess när det gäller frågan om Guds planer för Tysklands återlösning. Under tiden har det nu hunnit gå 35 år.

Vid ungefär samma tidpunkt hade jag möjlighet att delta i en resa till Israel med en grupp som leddes av Derek Prince. En del av dem som tillhörde kyrkan jag då besökte var intresserade. Jag var också intresserad och var redo att boka en plats. Under en stunds bön kände jag emellertid klart att Herren rådde mig att inte åka. Det var som om han ville säga mig: "Vänta tills jag öppnar en speciell dörr till Israel för dig. Om du går igenom den dörren kommer det att leda dig till din livskallelse." Det var i slutet av 1970-talet. Mitt första besök till Israel kom 1992, men mera om det senare.

Några år senare, 1981 tror jag, åkte jag till London för att besöka några vänner från min kyrka. De hade åkt till London som en sorts pionjärteam med målet att grunda en församling där. Efter att ha ätit lunch med en bekant från London, hade jag lite ledig tid och kunde njuta av hans vackra Londonträdgård.

Under denna tysta timme hade jag en extraordinär andlig upplevelse – av ett slag som jag aldrig tidigare hade upplevt. Jag ”hörde” Guds Ande tala till mig med en klarhet som var ny för mig. Han ställde följande fråga till mig: ”Harald, älskar du mitt folk?” Denna fråga utlöste ett omedelbart svar inom mig: ”Naturligtvis, Herre, det vet du att jag gör!” Jag tänkte på min passionerade överlåtelse till enhet bland kristna, stärkandet av ”Kristi Kropp” och liknande saker.

Efter ett kort ögonblick av tystnad kom frågan igen: ”Harald, älskar du mitt folk?” Ordet ”mitt” fängade min uppmärksamhet på ett speciellt sätt den här gången, och jag insåg i ett ögonblick att Gud avsåg det judiska folket. Min spontana, inre reaktion den här gången var helt annorlunda. Det var som om en film spelades upp för mina inre ögon. En hel serie situationer, scener och fragment av minnen som alla hängde ihop med ett och samma tema: den fara som kristna hade utsatt sig för genom att hjälpa judar, och det pris det hade kostat många av dem, i synnerhet under nazitiden. Jag tänkte på Corrie ten Boom, Dietrich Bonhöffer och andra som jag hade hört eller läst om i böcker eller sett i filmer. Jag fylldes av frukta – och jag kunde inte svara. Jag förblev tyst.

Till slut hörde jag frågan en tredje gång: ”Harald, älskar du mitt folk?” Denna gång utlöste frågan något helt annat, något helt oväntat. Det var som om frågan hade avlägsnat en slöja från mina inre ögon, eller för att vara mera precis kanske, från mitt hjärta. En överväldigande känsla av kärlek och emotionell ömhet och värme flödade plötsligt i mitt hjärta. Jag visste omedelbart vad det var: Guds inneboende kärlek för sitt folk, det judiska folket. Han gav mig en inblick i sitt hjärta. Det var överväldigande. Den fruktan och rädsla som ett ögonblick

tidigare hade varit så stark i mig sveptes bort på ett ögonblick och ersattes flera gånger om av Guds kärlek för det judiska folket. Jag hörde mig själv be: ”Jesus, om din kärlek för ditt folk är så stor, då vill jag be dig plantera lite av den oerhörda kärleken i mitt hjärta.” Och det var precis vad som hände. Ändå skulle det dröja tio år till innan jag till sist kom iväg till Israel för första gången. Detta hände helt oväntat och på ett sätt som jag aldrig hade kunnat föreställa mig.

Det var under hösten 1991 och jag arbetade för *”Fürbitte für Deutschland”* (Förbön för Tyskland). En dag kom en ung man i min egen ålder in på vårt kontor. Han berättade att han nyligen hade varit i Israel med sin far och bror. Under tiden han var där blev han medveten om att 50-årsdagen sedan den beryktade konferensen i Wannsee skulle äga rum den 20 januari 1992. Jag kände till termen ”Wannseekonferensen” och att det handlade om det avslutande stadiet av att kraftigt utöka Förintelsen, om Auschwitz, och om den övergripande planen att förinta alla 13 miljoner europeiska judar. Det var vid denna ”konferens” som man tryckte på knappen, så att säga, för att sätta igång maskineriet för denna sataniska plan.

Denne unge troende hade följande idé och förslag: ”Hur vore det om tolv kristna från efterkrigsgenerationen samlades exakt 50 år senare, den 20 januari 1992, vid minnesmonument för Förintelsen Yad Vashem för att be om förlåtelse för våra fäders synder?” Den bibelvers han citerade var Jesaja 60:14: ”Bugande skall dina förtryckares söner komma till dig, de som föraktade dig skall alla falla ner för dina fötter”. Jag kände omedelbart en stark, positiv inre reaktion och det stod snabbt klart: det här var dörren som Herren hade talat till mig om 12 eller 13 år tidigare.

Tre personer från vår grupp tog upp specifika aspekter av våra fäders synd inför de tyskar och judar som samlats vid Yad Vashem, däribland medlemmar av parlamentet, journalister, religiösa ledare och även Jerusalems borgmästare, Teddy Kollek.

Mitt ämne var: "Kristnas skuld och misslyckanden i historien och under det Tredje riket". När jag ser tillbaka kan jag säga att detta inplanterade det "DNA" i kärnan av det som skulle utvecklas till min kallelse. Det gällde helt och hållet relationen mellan kristna och judar – men i ett sammanhang som också är av central betydelse på tysk–israelisk nivå. Båda aspekterna, den religiösa och den som handlade om internationella relationer, skulle komma att fördjupas och breddas avsevärt under de kommande 20 åren.

Kampen för Tyskland

Steg för steg gick jag in i denna kallelse. Under hela 1990-talet blev ämnena kristna/judar och Tyskland/Israel alltmånga i blickpunkten för mitt hjärta och min tjänst – på båda dessa nivåer. Jag predikade och höll föredrag, jag skrev, jag stödde och tog initiativ till projekt och nätverk som inriktade sig såväl på att stärka kristnas förhållande till det judiska folket som att positivt påverka förhållandet mellan Tyskland och Israel. Under de senaste tio åren har det kommit att bli skärpt fokus på den europeisk–israeliska dimensionen. Under de senaste två eller tre åren har dessutom nya dörrar också öppnats upp i Afrika, Asien och vidare ut i världen. Erfarenheterna från den andliga och praktiska kampen för Tyskland har också inspirerat andra förebedjare, religiösa ledare och kristna med inflytande på den politiska nivån i sina respektive länder runt världen.

En speciell ingrediens var betydelsen av fasta och bön. Från 2004 till 2010, antog en grupp kristna den andliga strategin att avskilja de första 40 dagarna varje år till fasta och bön för Tysklands relation till Israel. Omfattningen i fastandet överläts till varje individ – men fler och fler troende berördes av frågan och fann styrka och motivation till att avstå helt från fast mat under de fyrtio dagarna som helhet. Visionen att Gud ville visa sin makt till frälsning på ett speciellt sätt genom Tyskland och genom Tysklands förhållande till Israel, blev en mäktig vision och inspiration för alltför många av oss. Under den senaste av dessa sju

perioder av fasta och bön, 2010, bejakade hundratals hemgrupper och bönegrupper och tusentals kristna i Tyskland denna inbjudan till kollektiv fasta och bön.

Jag är övertygad om att detta fortfarande är långt ifrån den omfattning som Gud vill öppna upp för oss som kristna i Tyskland och som är nödvändig i denna kolossala kamp för vår nations öde. Och ändå har vi i dag en långt högre grad av enhet och gemensam andlig överlåtelse vad gäller denna fråga än som tidigare varit möjlig på denna nivå. Detta är uppmuntrande eftersom det bär frukt och är ett steg i rätt riktning. Måtte denna ansenliga ”snöboll” utvecklas till en andlig lavin som stärker vår nation i sluttiden, till och med mer än tidigare, i sin roll som en pålitlig och trofast vän till Israel, och måtte den bestämt ställa oss kollektivt som nation på ”färnationernas” sida vid tidpunkten för det avgörande beslutet – som en demonstration av Guds gränslösa nåd! Och må vi förenas där med så många andra folk och nationer som möjligt!

En Danielkallelse för ”ödesåren” 2014-2015

av Rick Ridings

I våra dagliga liv möter vi alla utmaningar när vi försöker att höra Herrens röst, för att fullfölja vårt syfte och inte bara låta oss behärras av ”det angelägnas tyranni”. På samma sätt måste vi som böneledare akta oss för att inte bara be i fråga om ”det angelägnas tyranni” och vi får inte bara använda skjutjärnstaktik i denna era som är överlastad av information.

I stället för att bara be för att be i reaktion på den flod av nyheter som kommer i vår väg behöver vi lära oss att träda in i Herrens rådsförsamling som Daniel gjorde, en av de största förebedjarna i Bibeln. Daniel var en man som ”förstod tider och stunder”. Daniel vädjade till Herren om uppenbarelse och fick också den uppenbarelsen på ett sätt som gjorde att kungar sökte hans råd. Han förhärligade Gud, Israels Gud som den som ”låter tider och stunder skifta, han avsätter kungar och tillsätter kungar, han ger de visa deras vishet och de förståndiga deras förstånd. Han uppenbarar det som är djupt och fördolt, han vet vad som finns i mörkret och hos honom bor ljuset.” (Daniel 2:21–22)

Jag, och många med mig, ser hur tre faktorer löper samman och när man ser dem sammantagna verkar de peka på att Herren gör oss uppmärksamma på att vara vaksamma och söka hans råd för hur vi ska be under dessa ”ödesår” 2014–2015.

Faktor 1: Sjuttio år sedan slutet av Förintelsen och andra världskriget

Daniel urskiljde på rätt sätt genom Jeremias profetior att folket i hans nation var på väg in i ett strategiskt ögonblick i slutet av profetians ”sjuttio år” av exil (Daniel 9:2).

Jag kände nyligen att Herren betonade för mig att åren 2014–2015 är två ”ödesår”, det vill säga, år då händelser kommer att äga rum som kommer att påverka nationerna, Israel och församlingen mycket för många år framöver. Vi går in i de i Bibeln så betydelsefulla ”sjuttio åren” efter de avslutande striderna, den slutliga segern över ondskans väldiga krafter under andra världskriget och Förintelsens slut. Sjuttio år är också talet som representerar nationerna i 1 Moseboken 10.

Faktor 2: Signifikanta ”tecken i himlarna”

Utöver detta strategiska slut på en ”sjuttioårsperiod”, ser vi hur ”tecken i skyn” löper samman med fyra ”blodmånar”, månförmörkelser som infaller i början av både påsken och lövhdyddohögtiden (Succot) under både 2014 och 2015. I enlighet med den forskning som gjorts av pastor Mark Biltz, hände detta senast under ”ödesåren” 1949–1950 (de två år som följde på upprättandet av den moderna staten Israel och upprättandet av många tjänster som Herren använt till stor välsignelse till att evangelisera runt om i hela världen) och 1967–1968 (då Jerusalem återförenades i samband med sexdagarskriget och det som många ser som början på ett världsvitt utgjutande av den Helige Ande i alla samfund och större missionsinitiativ). En sådan ”tetrad” av månförmörkelser som sammanfaller med början av en större judisk/biblisk högtid kommer inte att ske igen under detta århundrade. Dessutom

kommer två solförmörkelser att äga rum som infaller på betydelsefulla datum i den bibliska hebreiska kalendern, "nyårsdagen" på Adar 29/Nisan 1, den 20 mars 2015 och början av Rosh Hashanah (basunklangens högtid) den 13 september 2015. I judisk tradition och tolkning av Skriften pekar månförmörkelser på en period (inte nödvändigtvis ett specifikt datum) av ödesmättade händelser för Israel (som följer en månkalender) och solförmörkelser pekar mot en säsong av olycksbådande händelser för nationerna (av vilka de flesta följer en solkalender). Var medveten om att jag inte sätter något datum för Herren Jesu återkomst eller hävdar vilka specifika händelser som kommer att ske under åren 2014–2015. Jag säger bara att vi måste betrakta detta som ytterligare en faktor som visar oss att vi behöver vara vakna över den strategiska betydelsen av 2014/2015. Vi får inte låta någon, som kanske gör felaktiga förutsägelser utifrån dessa "tecken i skyn", avhålla oss från den klara undervisning som finns i Bibeln (se: Joel 2:31; Lukas 21:11, 25, 28; Apostlagärningarna 2:20, 21; Uppenbarelseboken 6:12) att Herren kommer att använda "tecken i skyn" för att dra vår uppmärksamhet till den tid då han vill utföra större ting, och vill att vi söker hans råd för hur vi ska be och förbereda oss.

Faktor 3: Viktiga upprop till bön i och för Jerusalem och Israel sammanfaller; och för att nationerna ska rätta in sig i fråga om Israel

Jag har bara bott i Jerusalem i 15 år men jag har aldrig sett så många upprop sammanfalla där organisationer utifrån kallar så stora grupper av människor till koncentrerad bön i detta avseende.

Som styrelsemedlem i "The European Coalition for Israel" är jag en del av deras lansering (på initiativ av min gode vän Harald Eckert) av "Global Prayer Call 2015" (Globalt böneupprop) som från 27 februari till 8 maj 2015 kallar förebedjare till 100 dagars bön (med inslag av fasta) för sina nationer, deras nationers inställning till det judiska folket och

Israel och att deras nationer inordnar sig efter Guds Ords riktlinjer när det gäller dessa.

Dessutom har jag och andra ledare i Israel blivit inbjudna att välkomna till och delta i en stor samling 17 september 2014 (med i huvudsak tusentals amerikaner) kommer att samlas i Jerusalem till ett möte med Promise Keepers; ytterligare en stor samling 10–14 november 2014, där tusentals internationella deltagare (huvudsakligen kineser) kommer att samlas för att be och lovsjunga i en inomhusarena i Jerusalem; och ännu en där ett evenemang med "Empowered21" 20–25 maj 2015 kommer att samla tusentals internationella deltagare (främst indonesier) i samma inomhusarena för att söka Herren i Jerusalem.

Hur ska vi förhålla oss till att dessa tre faktorer löper samman?

Jag tror att vårt gensvar till att dessa tre faktorer löper samman bör vara likt Daniels, den store statsmannen och förebedjaren, då han förstod att slutet på judarnas sjuttio år långa period av landsflykt närmade sig: "Jag vände då mitt ansikte till Herren Gud med ivrig bön och åkallan och fastade i säck och aska." (Daniel 9:3)

Vi ser sedan i Daniel 9:4–19 att Daniel utgjuter sitt hjärta för sin nations och sitt folks och sin hemstad Jerusalems skull. Jag tror att bekännelse av våra synder och våra fäders synder, och våra nationers synder är rätt ställe för oss att placera oss i den här tiden. Vi behöver bekänna våra nationers uppror mot Guds val av Israel och det judiska folket, att de ska ha en unik roll i hans stora planer för att föra fram sin frälsning till världens ändar. Vi behöver ta emot hans hjärta så att vi kan gråta över våra nationer. Det är så viktigt att vi gör detta under dessa två strategiska "ödesår" 2014–2015. Vi behöver ropa ut till Gud medan det fortfarande finns hopp, och innan våra ledares hjärtan blir förhärdade.

Men vad ska vi göra om vi tror att vår nation och dess ledare inte kommer att välja att rätt inordna sig enligt Guds Ord och

hjärta beträffande Israel och det judiska folket? Vi behöver inse att det inte är vår sak att avgöra när det är för sent för vår nation eller ledare. Det må finnas ett stort tryck från de "babyloniska" systemen över vår nation och dess ledare. Men Herren kommer alltid, i sin rättfärdighet, resa upp profetiska röster som Daniel, så att dessa ledare vid den stora domen inte kan säga att de aldrig hörde sanningen.

Den Högste och den Rättfärdige, kungarnas Kung, utsåg Daniel till att vara en sådan röst mitt i hjärtat av Babylon. Och till och med en sådan ond och stolt kung som Nebukadnessar kom, efter en sju års lång tuktan genom vansinne (som förutsagts av Daniel i kapitel 4), till en omvändelsens plats, och efter det att hans förstånd blev återställt proklamerade han: *"Nu prisar, upphöjer och ärar jag, Nebukadnessar, himmelens Konung, ty alla hans gärningar är sanning och hans vägar rätta, och han kan ödmjuka dem som vandrar i högmod."* (Daniel 4:34)

Vi är inte kallade som förebedjare till en "tjänst" att kritisera eller klaga över våra nationella ledare. I stället uppmanas vi *"till bön och åkallan, förbön och tacksägelse för alla människor, för kungar och alla i ledande ställning ...* (1 Timoteusbrevet 2:1–2a).

Att be för vår nation

Vi behöver be för vår nation att den inte ska snubbla över "stöttestenen" i fråga om Guds val av Israels och det judiska folkets unika roll i frälsningshistorien samtidigt som vi ber för det judiska folket att de inte ska snubbla över "stöttestenen" då det gäller Messias kors.

Det är sant även för de nationer som har blivit förtryckta av islam och fått lära sig hata Israel och det judiska folket. Jag har tjänat Gud vid många tillfällen i Indonesien och har på nära håll sett att detta har varit en viktig nyckel till deras ekonomiska förvandling, och till att miljontals muslimer kommer till frälsning genom Jesus.

I maj 2012 hade jag förmånen att vara med i ett bönemöte med cirka 120,000 förebedjare i Jakarta, Indonesien. Via video länkades de till ytterligare uppskattningsvis 2 miljoner indonesiska förebedjare. De började detta väldiga bönemöte med hälsningen "Shalom" och blåste i mer än 200 shofarer vid en speciell tidpunkt.

I november 2013 talade jag i ett möte med cirka 7 000 pastorer, äldste och diakoner som hör till en stor kyrka i Jakarta. Återigen, började mötet med "Shalom". När de bad senare hörde jag deras förebedjare gråta och ropa till Herren för sin nation Indonesien och för Israel. Är det ett under då att deras nationella ekonomi upplever en högkonjunktur under en tid då många i västvärlden upplever stor nedgång? Är det ett under att mängder av muslimer vänder sig till Jesus som är Sanningen, Livet och Vägen, men även som den "judiske Messias"?

Det är dags att vi kallar på våra nationer att inordna sig med uppdraget i 1 Moseboken 12:3 (bekräftat på nytt och specifikt tillämpat på Israel i 4 Moseboken 24:1–9) att välsigna Abrahams säd.

Att be för Guds namns skull

Jag tror att vi har fått en stark kallelse att be om välsignelse för våra nationer då de väljer att inordna sig enligt Guds vilja och välsignar Israel och det judiska folket. Men vi bör också gå ett steg ytterligare och be på detta sätt för hans namns skull. Han har valt att väcka anstöt hos många genom att kalla sig "Israels Gud". Som Daniel bör vi be: *"O Hene, hör; Hene, förlåt! Hene, lyssna och utför ditt verk utan att dröja - för din egen skull, min Gud, ty din stad och ditt folk är uppkallade efter ditt namn."* (Daniel 9:19).

Måtte vi höra Herrens hjärta i den här tiden, i hans stora längtan att visa nåd mot våra nationer och mot Israel. Måtte hans namn bli storligen förhärligat i nationerna och i Israel genom våra böner.

Pastor Rick Ridings
Jerusalem den 19 februari 2014
©2014 www.succathallel.com

UTBLICK OCH VIDARE INFORMATION

Den dynamiska kampanjen "Global Prayer Call" är i färd att växa och utvecklas. Den är ett upprop till kristna i hela världen att be för sin egen nation och dess förhållande till det judiska folket och Israel. Målet är att se Guds välbehag över våra nationer, och inte hans domar. Hur stor omfattning kampanjen får och vilka långsiktiga effekter den kan lyckas få beror på ditt engagemang.

Det finns två sätt att "koppla ihop" med kampanjen: a) genom ***hemsidan*** och b) genom ***nyhetsbrevet***.

Du är välkommen att besöka hemsidan och anmäla ditt intresse för att få nyhetsbrevet. Vi kommer att hålla dig informerad under det att vi arbetar för Guds rike och våra nationers väl.

När det gäller den ekonomiska sidan har vi en budget för att kunna komma igång. Men för att den här kampanjen ska få en snöbollseffekt behöver vi be om vidare och fortsatt ekonomiskt stöd. V g se nedan för detaljerade uppgifter.

När det gäller översättning av boken: Ett av våra mål att få boken översatt till ett stort antal olika språk. Om du är beredd och har möjlighet att aktivt hjälpa till på detta område ber vi dig att kontakta vårt kampanjkontor på e-postadressen nedan.

Det är på sin plats att göra dig medveten om att vi planerar att inleda de 100 dagarnas bön med en global bönekonferens i Auschwitz/Krakow (Polen) 25–29 januari 2015. Slutet på de 100 dagarna uppmärksammas genom en avslutande global bönekonferens i Jerusalem (Israel) 10–13 maj 2015. Du får

vidare information på hemsidan.

Tack för alla dina böner, ditt ekonomiska stöd och din aktiva medverkan för att göra detta ”*Global Prayer Call*” till en rörelse som vidrör himlen, välsignar Israel och främjar Guds försoningsavsikter för din nation.

Hemsida:

www.100-days.eu

e-post:

info@100-days.eu

Facebook:

www.facebook.com/100daysgpc

YouTube:

www.youtube.com/100daysgpc

e-bok:

Finns i formaten epub, mobi and pdf.

Välkommen att besöka vår hemsida: .

www.100-days.eu

Ekonomiskt stöd:

Christians for Israel – Germany

International Bank Account Number:

DE79 5205 0353 0140 0028 87 | Swift-Bic.: HELADEF1KAS

eller betala med

PayPal (se www.100-days.eu)

OM FÖRFATTARNA

Harald Eckert

Harald Eckert föddes 1960. Han är gift och har fyra barn. Mellan 1982 och 1989 gav han ut tidskriften "Wiederherstellung" (Återupprättande). Han fanns med i ledningen för *Fürbitte für Deutschland* (Förbön för Tyskland) mellan 1990 och 1994 och han var grundare och direktor för *Internationaler Bibellehrdienst* (Internationell bibelundervisning, *Derek Prince Ministries*, Tyskland). Under att antal år har han varit ansvarig för *Christen an der Seite Israels* (Kristna för Israel) arbete i Tyskland, han är styrelseordförande för *Christians for Israel International* och han sitter i styrelsen för *European Coalition for Israel*. Som bibellärare, andlig pionjär, författare och nätverksbyggare har han inte bara givit avgörande impulser utan har också varit aktivt engagerad i olika banbrytande initiativ och projekt i Tyskland, Europa och Israel.

Pastor Willem J.J. Glashouwer

Pastor Willem J.J. Glashouwer är president för *Christians for Israel International*. Han är också prästvigd i den holländska reformerta kyrkan och har varit direktor i den kristna radiostationen *Evangelical Broadcasting Company* i Nederländerna. Pastor Glashouwer har spelat en avgörande roll för skapandet av *Dutch Institute for Evangelical Higher Education* (det holländska institutet för evangelisk högre utbildning) och har

gett ut åtskilliga böcker, artiklar och bibelstudier om Israel och den kristna tron liksom en kommentar till Uppenbarelseboken. Hans bok *Why Israel* (Varför Israel) har hittills översatts till fler än 30 språk. Han är gift med Marianne och de har 4 barn.

Derek Prince

Derek Prince (1915–2003) utbildades vid Eton och Cambridge och blev senare lärare i filosofi vid Cambridge. Under tiden han tjänstgjorde i den brittiska armén under andra världskriget upplevde han ett livsförvandlande möte med Jesus Kristus. Efter det ägnade han sitt liv åt att studera

Bibeln och blev internationellt erkänd som framstående bibellärare. Dereks viktigaste gåva att på ett tydligt och enkelt sätt förklara Bibeln och dess lära hjälpte miljontals människor att bygga en grund av tro. Hans sätt att undervisa fritt från samfundsväsende och religiösa skolor har gjort att människor från alla raser och religiösa bakgrunder upplevt hans undervisning relevant och till stor hjälp. Han har skrivit mer än 50 böcker, gjort 600 ljudinspelningar och 100 videoinspelningar med undervisning varav en stor del översatts och utgivits på mer än 100 språk. Hans dagliga radioutsändningar berör fortfarande mångas liv runt om i världen.

Pastor Rick Ridings

Rick och Patti Ridnings verkar i Jerusalem där de leder *Succat Hallel*, ett bönehus för lovsång, tillbedjan och förbön 24 timmar om dygnet. Deras lokaler har utsikt över Tempelberget och Sions berg. De har tillsyn över team som arbetar med

att starta nya bönehus i Israel, Egypten, Turkiet, Afghanistan, Libanon, Irak och Förenade Arabemiraten. De vill också arbeta med ungdomar i Israel och arrangerar den största ungdomskonferensen där varje år (med flera hundra ungdomar, både judiska messianska och arabiska kristna). Rick sitter också i styrelsen för *European Coalition for Israel* (ECI). De har tre vuxna döttrar som alla är lovsångsledare och de har 13 barnbarn.

Wolfgang C. Schuler, Med. Dr.

Dr Wolfgang Schuler är en pensionerad läkare som under många år har arbetat som gynekolog och obstetriker på flera sjukhus och privat mottagning. Medan han ännu inte var en troende utan en agnostiker upptäckte han till sin stora förvåning bibliska sanningar i både gamla och nya

testamentet under det att han studerade alternativa läkemetoder som de utövades av en ung man från Israel – Jesus från Nasaret. Han överlämnade sitt liv till Jesus Kristus och tog emot honom som sin Frälsare och Herre. Efter pensioneringen från aktivt medicinskt arbete fortsätter Dr Schuler entusiastiskt att lära sig mer av Jesus och de heliga skrifterna om fullständig och varaktig (evig) gudomlig hälsa – inte bara för individen utan också för hela nationer. En generös gåva från Gud till dem som vill ta emot den.

Andrew Tucker

Andrew Tucker utbildade sig som advokat vid universiteten i Melbourne och Oxford. Han har arbetat i över tjugo år inom olika områden av internationell och transnationell rätt i Australien, Stor-

britannien och Nederländerna. För närvarande arbetar han som verkställande direktör för *Christians for Israel International* (med huvudkontor i Nederländerna) och som juridisk rådgivare för *European Coalition for Israel*. Han skriver och föreläser regelbundet om förhållandet mellan (internationell) rätt och Bibeln.

Philip Holmberg

Philip föddes i Indien 1949 i en svensk missionsfamilj. Han utbildade sig till lärare. Han är gift med Ulla och de har fem barn. Philip har arbetat fem år som missionär i Bhutan och som pastor i Sverige i fem år. Han har arbetat som skollärdare i omkring 25 år. Han är nationell direktor för Ebenezer Operation Exodus i Sverige, ordförande i den regionala styrelsen för Ebenezer Baltikum–Norden och Ebenezers representant i planeringsgruppen för Global Prayer Call.

Harald Eckert

HARALD ECKERT föddes 1960. Han är gift och har fyra barn. Mellan 1982 och 1989 gav han ut tidskriften "Wiederherstellung" (Återupprättande). Han fanns med i ledningen för *Fürbitte für Deutschland* (Förbön för Tyskland) mellan 1990 och 1994 och han var grundare och direktor för *Internationaler Bibellehrdienst* (Internationell bibelundervisning, *Derek Prince Ministries*, Tyskland). Under ett antal år har han varit ansvarig för *Christen an der Seite Israels* (Kristna för Israel) arbete i Tyskland, han är styrelseordförande för *Christians for Israel International* och han sitter i styrelsen för *European Coalition for Israel*. Som bibellärare, andlig pionjär, författare och nätverksbyggare har han inte bara givit avgörande impulser utan har också varit aktivt engagerad i olika banbrytande initiativ och projekt i Tyskland, Europa och Israel.

Christians for Israel International
P.O. Box 1100, 3860 BC Nijkerk
The Netherlands
info@c4israel.org
www.c4israel.org

Israel, nationerna och DOMENS DAL

När Människosonen kommer i sin härlighet och alla änglar med honom, då skall han sätta sig på sin härlighets tron. Och alla folk skall samlas inför honom, och han skall skilja dem från varandra, som en herde skiljer fåren från getterna. Och fåren skall han ställa på sin högra sida och getterna på den vänstra.
(Matteus 25:31-33)

Den här boken är avsedd för bedjande kristna, för förebedjare, förbönsledare, bönenätverk och rörelser! Den är kopplad till ett upprop—ett upprop till bön! Den är ett upprop till förebedjare att be för sina egna nationer—över hela världen. **DET ÄR ETT GLOBALT BÖNEUPPROP!!!** Det främsta målet för detta böneupprop är att du ska be för din egen nation i förhållande till ditt lands förhållande till judiska folket och Israel.

Under våren 2015—70 år efter För-intelsen och andra världskrigets slut (i Europa)—kommer Förintelsen att bli ihågkommen i många länder: Nazitysklands och dess allierades försök att förinta judarna i Europa att aktualiseras i det allmänna medvetandet på nytt.

Som kristna från Europa bjuder vi in till detta GLOBALA BÖNEUPPROP 2015—70 år efter Förintelsens slut—för att vi ALDRIG måtte vara likgiltiga igen. Och vi uppmanar och uppmuntrar dig att be för att din regering, och för att ditt land, ska handla rätt gentemot Israel, att samma mot strömmen när det är nödvändigt, och vara en välsignelse mot Israel som Bibeln säger (1 Moseboken 12:3). När vi gör detta kommer Gud i gengäld att välsigna vårt land—för alltid och för evighet! Därför: KOM MED I DET GLOBALA BÖNEUPPROPET 2015!!!
(Ur Förordet)

ISBN 978-91-981977-1-6

